

Insomnii

Fluturi - Irina Binder

Fluturi este o poveste despre dragoste, despre secrete, despre greșeli, despre alegeri, despre pierderi și despre deziluzii.

Pentru cei care doresc să citească o parte din poveste, le ofer aici primul capitol al cărții.

Capitolul 1

Viața nu te întreabă niciodată dacă ești pregătit sau nu de o nenorocire. Nu îți dă niciun preaviz și niciun avertisment înainte să te surprindă cu un necaz care să îți prăbușească întreg universul.

Nu te întreabă dacă e prea devreme sau prea târziu, nici dacă e corect sau nu.

Nu te întreabă dacă vei suporta sau nu, nici dacă ești pregătit sau nu ca să pierzi tot ce ai.

Nu te întreabă cât de mult iubești pe cineva sau cât de mult depinzi sufletește de anumiți oameni, atunci când îi va răpi de lângă tine, obligându-te să înduri chinul și amărăciunea singurătății.

Nu te întreabă dacă ești copil sau încă prea tânăr ca să îți pierzi părinții.

Nu, viața nu te întreabă nici dacă ești sau nu destul de puternic pentru a trece printr-o decepție.

Nu te întreabă cât ai râs, înainte să te facă să plângi, nici cât te-ai bucurat, înainte să te facă să suferi.

Nu te întreabă dacă meriți sau nu să fii rănit, batjocorit, umilit, trădat, părăsit, judecat.

Nu te întreabă ce ai făcut bun sau rău și, de multe ori, te răsplătește cu rău pentru faptele tale bune.

Nu te întreabă dacă vei putea trăi într-un alt loc sau dacă ești pregătit să renunți la visele tale și la drumul ales atunci când îți schimbă brusc direcția de mers și te smulge din locul în care sufletul tău se simte acasă.

Nu te întreabă câte ai și câte ai sacrificat pentru a avea un ceva, atunci când te păgubește de tot ce ai agonisit.

Nu te întreabă cât de fericit ai fost sau dacă măcar ai fost fericit vreodată, înainte de a te copleși cu nefericire.

Nu te întreabă dacă ai apucat să trăiești și dacă ți-ai împlinit măcar o parte din vise, înainte să te lovească nemilos cu o boală care îți va arăta cu pași uneori lenți și nemiloși sfârșitul. Sfârșitul planurilor tale, viselor tale, gândurilor tale, iar într-un final, sfârșitul tău.

Nu. Viața nu te întreabă niciodată nimic. Nu ține cont de cine ești și de ce ai făcut bun sau rău. Ea doar îți dă un test de supraviețuire, o lovitură și te lasă să te descurci. Și aici apar opțiunile... toate sub formă de lecții, unele mai dure altele mai blânde, dar în urma cărora cu siguranță te vei schimba, de multe ori atât de mult, până la a nu te mai recunoaște pe tine.

Toate aceste lovituri îți dau ocazia să îți testezi limitele și să forțezi depășirea acestora. Îți dau ocazia să vezi cine te-a iubit cu adevărat și cine te-a iubit doar declarativ și interesat. Îți vor da ocazia să vezi cine ești, ce poți și ce însemni, atât pentru cei din jurul tău, cât și pentru tine însăși. Cu toate acestea, oricât de multe experiențe vei trăi, nu vei ști niciodată câte poți îndura. Pentru că oamenii nu își cunosc limitele. Nu vei ști unde vei ajunge și nici felul în care te vor schimba loviturile primite, care te pot înrăi sau te pot face mai bun; te pot transforma într-un om puternic, încrezător, luptător sau te pot transforma într-un om vulnerabil, speriat, resemnat.

Viața, drumurile, loviturile și oamenii ei, te pot îndepărta sau te pot apropia de tine... totul ține doar de alegeri.

Omenirea aștepta cu bucurie Crăciunul, dar eu doar așteptam să treacă. Timpul era singura mea speranță către uitare, acceptare și vindecarea rănilor. Eram deprimată, descurajată și pierdută. Deși eram o femeie foarte tânără, aveam un suflet îmbătrânit, niciun chef de viață și nicio perspectivă. Mă zbăteam între sentimente contrare, mă învinovățeam și mă autocompătimeam. Îmi plângeam de milă și uram neputința mea de a schimba ceva.

Abia în seara de Ajun, am realizat că era pentru prima dată în viața mea, când nu aveam un brad împodobit. În casa mea și în sufletul meu nu era nicio sărbătoare. Aveam deja câteva zile de când stăteam numai în pat, ca o bolnavă. Prietenele mele, Simona și Timeea, nu m-au părăsit nicio clipă, îndurând cu greu să mă vadă plângând ore în șir și plângând adeseori alături de mine.

Am auzit soneria și pentru că nu reacționez, Simona s-a dus să vadă cine mă căuta la ora aceea târzie. „Probabil că sunt colindători”, mi-am spus în gând. După câteva clipe, Simona s-a întors în dormitor cu un zâmbet larg pe față, urmată de cineva care ținea în față sa un brad gata împodobit. Persoana din spatele bradului s-a strecurat în dormitor și a așezat bradul în colțul liber al încăperii. Era Robert.

- Ho, ho, ho!, a spus el, venind către mine.

- Nu cumva ha, ha, ha?

M-a îmbrățișat strâns și m-a pupat pe frunte, apoi și-a aruncat fularul pe marginea patului.

- Ce cauți aici, nebunule?, l-am întrebat, urmărindu-l cum căuta o priză pentru instalația din brad.

- Îmi place să fac sărbătorile în Brașov, mi-a răspuns, concentrat asupra câtorva podoabe care s-au împrăștiat pe jos.

Robert a aranjat bradul, a pornit instalația și a stins lumina. Apoi s-a descălțat, și-a dat jos haina și s-a așezat pe pat lângă mine.

- Haideți, fetelor, o telenovelă, ceva?

- Să te uiți tu la telenovele, bă!, a strigat Timeea din hol.

Nu îl puteam privi pe Robert, pentru că îmi amintea de toată viața mea tristă și de pierderi. Până și el era una dintre pierderi, o pierdere dureroasă, pentru care încă mă învinovățeam.

- Ce ai mai scris în jurnal?, m-a întrebat el luând caietul gros ce zăcea pe marginea noptierei.

„Regretele sunt cele mai urâte sentimente.” Așa este, Irina...

Mă uitam la televizor, fără să văd ceva, desigur. Gândurile mele rătăceau aiurea. Simona și Timeea au decis că erau obosite și că vor dormi în sufragerie, așa că ne-au spus pe fugă un ”noapte bună” și ne-au lăsat singuri.

- Cum te simți?, m-a întrebat Robert, așezându-și perna.

- Nu știu. Cred că nu mai simt nimic. Mi-am anesteziat sufletul.

- Vrei să vorbim? Vrei să facem ceva anume?

- Nu. Nu vreau decât să am liniște.

- Sunt așa de obosit! Te superi dacă adorm?

- Dezbracă-te.

- Ai gânduri nebunești c-un biet oștean, maiestate?

- Băi, tu deja visezi? Mă gândeam să dormi comod, atâta tot...

Robert a adormit imediat, iar o dată cu somnul lui aveam senzația că începeam și eu să mă liniștesc, pentru că mă simțeam în siguranță lângă el. Am închis televizorul, m-am așezat comod pe pernă și am privit bradul frumos împodobit cu globuri argintii și mov și cu jocurile de lumini. "Ce nebun poate fi Robert!", îmi spuneam în gând. "Să vină el tocmai din București cu un brad împodobit! Cum l-o fi îndesat în mașină? Sau l-o fi împodobit pe casa scării? Nu-i normal la cap..."

Robert era cel mai bun prieten al iubitului meu, Matei, deși prin natura relației lor ei doi se considerau frați.

S-au cunoscut când Robert avea 11 ani, în urma unei întâmplări foarte triste; Robert și-a pierdut părinții într-un accident de mașină și a rămas în grija bunicii lui, care era bătrână și bolnavă. Părinții lui Matei au hotărât să îl adopte pe Robert și, deși nu au făcut-o cu forme legale, acesta a locuit la Snagov la reședința acestora devenind practic un membru al familiei. După moartea bunicii lui,

pentru că Robert era minor și ar fi ajuns într-un centru de plasament, părinții iubitelui meu au făcut toate demersurile necesare pentru a-l păstra în familie. În mijlocul lor, Robert a găsit toată dragostea și sprijinul de care a avut nevoie, mai ales datorită faptului că aceștia nu l-au făcut niciodată să se simtă străin și l-au copleșit cu multă atenție și căldură; astfel că Matei și Robert s-au apropiat și s-au înțeles ca niște frați adevărați. Faptul că Robert avea alt sânge, era doar un amănunt de care nimeni din familie nu ținea cont, ba mai mult existau multe persoane care nici nu știau că ei doi nu erau frați cu adevărat.

Încă de când i-am cunoscut am fost uimită de legătura dintre ei, pentru că se respectau foarte mult și erau foarte atașați unul de celălalt. Educația bună primită acasă, într-o familie cu pretenții și cu valori i-a făcut să se ajute și să fie uniți. Matei era foarte legat de Robert și de aceea, chiar și când ar fi trebuit ca fiecare să plece la casa lui, ei au ales să locuiască împreună. Și-au construit o vilă mare și frumoasă la Snagov, hotărâți să trăiască acolo, împreună cu familiile pe care aveau să și le întemeieze.

Robert s-a întors spre mine și după ce mi-a aruncat o privire scurtă, mi-a cuprins mâna într-a lui. Dormea, iar eu îl priveam aproape fără să respir, de teamă să nu îl deranjez. Deși îl văzusem de mii de ori până atunci, eu încă eram uimită și impresionată de frumusețea lui, ca și cum acum îl vedeam pentru întâia oară.

Robert era un bărbat înalt, cu un trup athletic, frumos construit. Avea trăsături blânde, ochi negri și niște gene foarte lungi, iar când zâmbea, dezvăluia în obraji niște gropițe care-i dădeau un aer inocent și dulce. Părul lui negru avea reflexe lucioase albastrii și îmi amintea de câte ori am făcut eforturi să nu îmi trec degetele printre șuvițele lui rebele. Deși avea o alură sportivă, era un bărbat frumos care avea o eleganță aparte în comportament, dar ceea ce îl făcea cu adevărat special era sufletul lui.

Avea cel mai bun suflet pe care îl cunoscusem vreodată la un om. Era sensibil și bun, empatic și cald, blând și uman, capabil să își ofere prietenia și iubirea, până la sacrificiu. Era singurul om lipsit de orice urmă de egoism pe care-l cunoșteam, iar eu eram singura care uram asta la el.

Nu puteam dormi, de aceea m-am ridicat încet și m-am dus în bucătărie să îmi fac un ceai. Simona, care m-a auzit umblând prin casă, a venit să îmi țină companie.

- Du-te și culcă-te cu Timeea, dorm eu cu el, mi-a spus ea zâmbind.

- Ai vrea tu!

- Aș vrea eu? Ar vrea jumate de planetă!

- Taci, tu, că ne aude!

- Ce drăguț din partea lui, nu? Sau o fi venit să te ia la Snagov? Oare l-a trimis Matei ?

Matei?! Uitasem de el. În sinea mea parcă îmi doream și totuși nu îmi doream să îl fi trimis Matei. Eu și Matei treceam pentru a nu știu câta oară printr-o perioadă de criză, dificilă și tensionată. După o relație de cinci ani, în care am cunoscut aproape toate stadiile posibile într-un cuplu (exceptând moartea, pentru că amândoi eram încă vii), deciseseam să ne acordăm o pauză, pentru a avea timp să reflectăm atent asupra viitorului nostru.

- Eu sunt sigură că l-a trimis Matei..., a spus Simona, întrerupându-mi brusc gândurile.

- E posibil. Doar așa face mereu. Ceea ce nu poate să facă personal, lasă în seama celui mai bun prieten.

- Păi, dacă tu îl respingi! Altfel, poate venea el...

- Venea pe naiba!

- Cât poți să îl iubești...

- Pe cine?

- Cum adică?

- Hai, că mi-e somn. Noapte bună!

Și am plecat în cameră lăsând-o pe Simona singură.

Robert dormea adânc, iar eu făceam eforturi să nu îl trezesc implorând niște îmbrățișări și niște consolări. Pentru că aveam mare nevoie de protecție, de alinări, de iubire. De câteva zile nu mai eram femeia puternică pe care lumea o considera o forță, nu mai eram cea care avea energie și putere să-i ridice pe toți, să-i încurajeze cu argumentele ei pozitive și motivante, nu mai eram cea în brațele căreia se refugiau toți știind că găseau protecție și alinare, pentru că femeia puternică fusese înlocuită de o fetiță mică, neputincioasă, descurajată și vulnerabilă.

„Doamne, cum o să treacă perioada asta?”, mă întrebam în gând. Am privit jurnalul abandonat pe noptieră și parcă mi-am privit întreaga viață. Pentru că acolo chiar se afla întreaga mea viață, zi cu zi, gând cu gând, emoție cu emoție, pagină după pagină a poveștii mele. De fapt viața mea era un cumul de povești, care mai de care mai halucinante, mai frumoase, sau mai triste. Și cum nu pot exista povești fără personaje, a trebuit să întâlnesc fel și fel de oameni. Oameni care prin modul în care au intrat în sufletul meu, au contribuit mai mult sau mai puțin la formarea mea ca om. Când eram mică, tata mi-a spus că sufletul meu este un castel. Că indiferent de luptele care se dau în afara lui, eu trebuie să păstrez interiorul frumos și curat. Să nu îl aglomerez cu lucruri inutile și să nu primesc pe oricine înăuntru. Mi-am și notat această idee într-unul dintre primele mele jurnale, dar, odată cu trecerea timpului am uitat sfatul lui. Așa că, am primit în sufletul meu pe oricine a dorit să intre, fiind poate mult prea ospitalieră. Dezamăgirile, însă, m-au schimbat, făcându-mă să mă tem de aceia care ar putea da buzna, intrând cu răutăți după ei, cu interese proprii și fără niciun sentiment frumos. Pentru că au fost oameni care au năvălit în sufletul meu aducând cu ei minciuni și „te iubesc”-uri pline de ipocrizie. Alții au intrat aducând noroi după ei, obligându-mă să fac mult timp curat în urma lor. Iar atunci când au plecat au luat tot ce au putut, tot ce am avut mai bun și mai frumos, lăsându-mă săracă și singură.

Au fost și oameni cu care am comunicat într-un fel ridicol, ținându-i afară, în fața ușii sufletului meu, pentru că mi-a fost teamă să le permit să intre. Și de multe ori am greșit. Pe alții i-am rugat să intre atunci când m-am simțit prea singură. Și astfel castelul meu a fost vizitat de fel și fel de oameni. Oameni buni, oameni răi, oameni sinceri și oameni falși. Oameni care au contat și simpli trecători, care nu au lăsat nicio urmă și nicio amintire. Unii au rămas în castel, alții au plecat, unii au fugit, iar câțiva au promis că se vor întoarce. Unii dintre cei care au plecat au lăsat mărturii ale trecerii lor prin castelul meu: dor, regrete, dezamăgiri, întrebări fără răspuns, lacrimi și dureri. Foarte puțini au lăsat ceva frumos și bun: amintiri frumoase, lecții prețioase și iubire. Fiindcă au fost prea puțini cei care m-au iubit cu adevărat.

Cu toate acestea am trăit mai multe povești de iubire. Pentru că iubirea oferă fel și fel de povești. Sunt povești frumoase, trecătoare, amăgitoare, menite doar să ne ofere experiențe, lecții, amintiri. Sunt povești care ne aduc atâta dezamăgire, încât ne fac să nu mai credem în iubire, să nu ne-o mai dorim și să ne condamnăm la singurătate. Sunt povești de iubire care ne vindecă de răni lăsate de iubiri trecătoare și care ne fac să cunoaștem iubirea adevărată; sunt povești de iubire după care regretăm, întrebându-ne mereu „cum ar fi fost dacă...?”; sunt povești de iubire în care numai unul iubește, sperând că va fi la rândul-i iubit înapoi; sunt povești de iubire scurte, care se transformă cu timpul în prietenii frumoase. Mai sunt și povești de iubire care există numai în visele noastre, poate pentru că iubirea nu ne este împărtășită de celălalt, sau poate pentru că destinul nu vrea să ne permită să trăim acea poveste. Și mai sunt povești de iubire pe care, în sufletul nostru, le trăim mult timp după ce acestea s-au terminat.

Nicio poveste nu seamănă una cu cealaltă, ciar dacă toate au în comun iubirea. Din fiecare învățăm ceva, altceva, despre noi înșine, despre oameni, despre viață sau lipsa ei. Și după fiecare poveste, deși nu mereu ne schimbăm, mereu ne reinventăm. Devenim mai naivi sau mai realiști, mai curajoși sau mai temători, mai încrezători sau mai sceptici, mai buni sau mai răi, mai calzi sau mai reci, iar într-un final ne regăsim.

Fiecare dintre poveștile mele de iubire m-a învățat ceva. Am învățat să aștept, să pierd, să iert și chiar și să urăsc. Am învățat să renunt, să mă prefac, să mint, să mă mint, să înșel, să mă înșel... Am învățat că a aștepta după alții înseamnă timp pierdut și amânări inutile. Am învățat că nu are rost să mă zbat să fac parte dintr-o viață în care nu sunt dorită și nici să rămân în locuri unde nu mai am niciun rost. Am învățat să fiu mai rezervată în a mă implica sufletește și să fac diferența între cei

care mă iubesc și cei care doar mă folosesc. Am învățat că rațiunea nu poate fi mereu în consens cu inima și că ambele pot fi supuse rătăcirilor. Am învățat să respect și să accept alegerile celorlalți, chiar dacă acestea îmi influențează viața și îmi răstoarnă universul. Am învățat că iubirea nu trebuie păzită.

Am învățat că nu merită să plâng după oamenii care nu m-au iubit și care m-au abandonat. Că aceia care m-au însoțit o perioadă pe drumul meu, iar apoi au cotit brusc pe alte drumuri, nu au fost decât niște umbre, care doar m-au privat de soare...

Am învățat că responsabilă pentru toate evenimentele care conturează mai mult sau mai puțin viața unui om, este iubirea. Că fericirea dar și toată nefericirea, durerile și bucuriile, momentele de extaz precum și decăderile, iluziile și praful ce rămâne uneori în urma lor, transformarea și statornicia care definesc viața sunt controlate într-un mod haotic de iubire și de modul în care noi, oamenii, ne abandonăm ei. Pentru că oamenii nu pot trăi fără iubire și nu sunt menși să fie singuri. Pentru că oricât de împliniți ar fi în plan familial, social, profesional, material, sau din orice alt aspect care banalizează existența umană, nu pot fi compleți fără un suflet alături.

Uneori în goana după iubire aceștia ajung în impasuri și sunt forțați să facă alegeri care de multe ori îi poartă pe căi și mai pline de disperare. Mulți dintre ei, însă, nu realizează importanța și valoarea unui suflet pereche, alături de care să împartă pământul, aerul, orizontul și viața și preferă să se arunce orbește în povești de iubire incerte. Pentru că iubirea nu este rațională și nu putem alege pe cine să iubim. Pentru că la capătul tuturor luptelor interioare între inimă și rațiune, inima este cea care ia decizia finală.

Priveam jocul zglobiu al luminițelor din brad și mă gândeam la trecut și la oameni de care îmi era dor. Robert dormea adânc și pentru că nu îmi era somn, am luat încet jurnalul ca să îmi scriu gândurile.

“Azi mă voi ierta. Cred că numai așa voi putea merge mai departe. Mă voi ierta pentru că am obosit să mă condamn atât de mult și de aspru pentru tot ceea ce am făcut și pentru ce nu am făcut. Am fost cel mai dur judecător al meu. Și între timp am ajuns să fiu propriul meu călău. Ajunge! M-am condamnat destul pentru greșeli, pentru vorbe spuse la nervi, pentru că am rănit oameni care nu au meritat. M-am condamnat pentru toate promisiunile pe care nu le-am respectat. M-am condamnat pentru ceea ce am fost și pentru că nu am reușit să fiu mereu cine mi-am dorit să fiu. M-am condamnat pentru nefericirea mea și a altora și mi le-am asumat. M-am condamnat pentru ceea ce nu am spus și nu am făcut la momentul potrivit, pentru drumuri abandonate și pentru că nu am avut curaj să îmi ascult inima. M-am condamnat când m-am trezit în fața unor uși închise definitiv. M-am condamnat pentru că nu am știut să prețuiesc anumite persoane, pentru că am alungat de lângă mine oameni care m-au iubit. M-am condamnat pentru că am luat decizii sub impulsul momentului, pentru că nu am fost matură când a trebuit și copilatunci când am avut nevoie. M-am condamnat pentru alegeri, pentru eșecuri, pentru vise pe care nu mi le-am împlinit și pentru că am trăit jumătăți de măsură. M-am condamnat pentru că am fost superficială, pentru că m-am amăgit, pentru că nu am știut să iert la momentul potrivit. Azi mă voi ierta. Voi face pace cu mine, cu trecutul și cu ceilalți, pentru că numai așa pot merge mai departe. Am tot dreptul să mă iert...”, am scris în jurnal.

- Hei, ce faci? De ce plângi?, m-a întrebat Robert trezindu-se deodată.

- Dormi liniștit.

- Ce scrii acolo?

- Nimic important...

- Haide în brațe, vii?

Am închis jurnalul și m-am cuibărit în brațele primitoare ale lui Robert. M-a mângâiat pe păr câteva clipe, iar când a văzut că nu mai plângeam, s-a liniștit și a adormit din nou. „Chiar trebuie să mă iert!, mi-am spus în gând. Trebuie să îmi iert inima care a ales nebunește. Sau poate rațiunea care a ales prostește.”

Privind bradul colorat și frumos luminat mă întrebam cum ar fi arătat oare povestea vieții mele dacă

în urmă cu cinci ani aş fi ales altfel? Dacă destinul ar fi aranjat altfel lucrurile. Pentru că tot ceea ce s-a întâmplat s-a aranjat și s-a decis în câteva secunde, cred.

Îmi aminteam secvențe din noaptea în care i-am cunoscut pe Robert și pe Matei și realizam cât de mult m-am schimbat de atunci. Prin prisma vârstei eram doar o copilă, pentru că aveam numai 19 ani, dar prin prisma experiențelor eram deja o femeie matură, încercată de viață, stăpână pe sine și responsabilă. Eram percepută de ceilalți ca fiind o forță, pentru că mă descurcam foarte bine în situații de criză. Aveam o stimă de sine foarte ridicată și foarte mare încredere în mine. Dar eram o fată modestă, cu așteptări realiste. Dacă alte fete de vârsta mea erau visătoare și uneori naive, eu eram mult prea cu picioarele pe pământ și cântăream bine fiecare lucru și fiecare decizie. Locuiam singură încă de la vârsta de 17 ani și aveam un drum croit spre viitor, cu planuri bine stabilite. Eram studentă la o Universitate din Germania, unde am ajuns printr-o serie de împrejurări favorabile. Marea majoritate a rudelor mele din partea tatălui locuiau în Germania și și-au dorit foarte mult să mă ducă și pe mine acolo, convinși că România nu îmi oferea prea multe perspective. După terminarea liceului am urmat un curs organizat de o Universitate germană, care la sfârșit mi-a oferit un alt curs, cu bursă, dar în Germania. Și pentru că unul dintre profesorii care au predat la acel curs s-a îndrăgostit de mine, a făcut tot posibilul să ajung studentă la acea Universitate. Astfel aveam în fața mea un viitor sigur și frumos. Dar toate planurile mi-au fost schimbate radical de Matei. El avea 27 de ani când ne-am cunoscut și, deși era tânăr, era un bărbat matur, realizat și puternic. A crescut într-o familie foarte bogată, ceea ce i-a permis să pornească în viață cu tot ce i-a trebuit. Avea o afacere proprie în domeniul imobiliarelor și a construcțiilor și o fermă, care-i aduceau venituri considerabile, asigurându-i confortul unui trai la cele mai înalte standarde. Toate afacerile le administra împreună cu Robert, care era omul de bază, creierul și factorul decizional. Tot ce aveau, casa și firmele erau împărțite egal între ei doi. Matei nu era tocmai un om ambițios și responsabil, dar lipsurile lui erau compensate de Robert, care era foarte harnic, serios și determinat. Nu numai o dată am auzit remarci de genul "daca nu ar fi fost Robert, Matei nu ar mai fi avut azi nimic!".

Pe Matei l-am cunoscut într-o noapte, într-o discotecă din Poiana Brașov. O noapte oarecare, dar care mi-a schimbat radical direcția de mers. Îmi amintesc perfect fiecare gest, fiecare privire și fiecare emoție pe care am trăit-o atunci. Pentru că totul a fost deosebit și frumos.

Poate că nu l-aș fi remarcat în mulțimea de oameni și în încăperea obscură, dacă nu mi-ar fi atras atenția agitația din jurul lui. Imediat ce intrat în discotecă, ospătarii au luat o poziție sobră în fața lui și au adoptat rânjetul pupincurist. Proprietarul discotecii, care îmi era prieten, i-a întâmpinat personal, ca pe niște celebrități. Mie mi-a atras atenția Robert, care m-a privit într-un fel ciudat când a trecut prin spatele meu. Ne-am aruncat câte o privire scurtă în oglinda din spatele barului, iar când privirile ni s-au întâlnit, am avut senzația că îl cunoșteam de-o viață.

- Mamă ce tipi!, a spus prietena mea Simona, când i-a văzut pe Matei și pe Robert trecând pe lângă noi.

- Cine or fi ăștia, tu, de stă toată lumea dreptă în fața lor?, am întrebat plictisită.

- Niște bucureșteni tari, plini de bani, mi-a răspuns barmanul, care prinsese din zbor întrebarea mea.

- Oau și frumoși și cu bani!, a spus Simona încântată.

- Ia vezi, tu, poate te măriți!

- Iri, ce mișto e ăla cu cămașa în pătratele! Îl vezi?

Atunci mi-am întors discret privirea către Matei și l-am văzut. Într-adevăr, era un bărbat frumos: înalt, brunet, cu un zâmbet superb, care dezvăluia o dantură perfectă. Avea o ținută elegantă și se vedea că are clasă după îmbrăcăminte și după atitudine. Matei mi-a surprins privirea și mi-a zâmbit, iar eu m-am întors imediat, ca nu cumva să las impresia că mă holbam, sau că aş fi fost interesată de el.

- Irina, cred că frumosul ăla vorbește despre tine, mi-a spus Simona după scurt timp.

- Sigur că da. Poate vrea și un autograf...

- Mie așa mi s-a părut. Tu, da' ce faini sunt tipii!

- Încearcă să te porți decent, când ești cu mine. Disperato!

Stăteam plictisită pe scaunul înalt de la bar și ascultam muzică analizând oamenii din jur. Nu eram

în toane prea bune și îmi doream să treacă mai repede orele plictisitoare ca să plecăm acasă.

- Domnul Matei m-a întrebat de tine, mi-a spus proprietarul discotecii, apărând brusc în spatele meu.

- Cine?

- Tipul pe care l-am condus la masa aia...

- Nu mă interesează.

- De ce nu? Știi ce tare-i tipu'? Toate gagicile sunt nebune după el!

- Atunci să-și deschidă un azil, am spus plictisită.

- Și ce i-ai spus de ea?, a întrebat Simona, fiind foarte curioasă din fire.

- I-am spus că e o fată de milioane și că toată lumea o iubește.

- Trebuia să-i spui și că am un prieten, am spus.

- Papagalul' ăla de neamț? Să mor io, dacă te înțeleg! Ce găsești la el? De câte ori ai venit cu el pe aici m-am abținut cu greu să nu-l întreb unde și-a parcat O.Z.N.-ul, pentru că pare extraterestru, mi-a spus proprietarul discotecii.

- Așa-i place ei, relații la distanță, a spus Simona amuzată.

Mă flata interesul lui Matei față de mine, dar nu mă iluzionam aiurea, pentru că, deși eram o tânără frumușică și aveam succes la bărbați, îmi pierdeam încrederea în mine atunci când eram pusă în balanță cu oameni superiori, prin prisma banilor. Aveam prejudecăți crezând că oamenii cu bani căutau tot oameni cu bani și poate frumuseți mondene, de top.

- Hai să dansăm!, mi-a spus Simona, când a auzit un cântec care-i plăcea.

Îi simțeam privirile lui Matei ațintite asupra mea, dar mă prefăceam că nu îl observ. După câteva dansuri, m-am așezat la masa prietenilor mei, gândindu-mă că dacă voi sta la bar, voi părea disponibilă și nu îmi doream să transmit asta. De câteva ori ne-am aruncat priviri scurte, iar la un moment dat am avut impresia că mi-a zâmbit.

Pentru că îmi era cald, iar fumul din discotecă devenea din ce în ce mai greu de suportat, am ieșit în holul discotecii ca să iau puțin aer. Holul avea un perete de oglinzi, de care am profitat câteva clipe că să îmi studiez ținuta. Eram îmbrăcată cu o rochie albă din in, scurtă, cu un decolteu generos și purtam o pereche de pantofi roșii cu tocul foarte înalt. Acea ținută nu era tocmai una potrivită unei asemenea locații, însă știind că în mijlocul săptămânii discoteca era aproape goală, nu am acordat prea mare importanță felului în care m-am îmbrăcat.

L-am observat pe Robert venind spre mine și l-am urmărit cu privirea în oglindă, având senzația că îmi era imposibil să îmi iau privirea de la el. S-a oprit lângă mine și m-a privit în oglindă, iar eu i-am zâmbit întrebător. Câteva clipe ne-am privit reflexiile unul celuilalt, ignorând un grup de gălăgioși, care stăteau în hol. Privirea lui Robert era pătrunzătoare și mă intriga. Aveam din nou senzația că îl cunoșteam foarte bine, însă privind-l cu atenție am realizat că nu îl mai văzusem niciodată. Involuntar am întins mâna dreaptă, pe care de îndată el mi-a atins-o ușor, prinzându-mă de degete. Câteva clipe ne-am atins degetele jucându-ne cu ele, iar când am realizat ce se întâmpla, mi-am retras mâna rușinată și mi-am aranjat părul. Robert a rămas neclintit și m-a privit într-un fel straniu, care m-a făcut să simt o vibrație ciudată în corp, dar am dat vina pe aerul rece care venea de afară. I-am aruncat o privire serioasă și am plecat de lângă el, lăsându-l privind în urma mea. "Ce ciudat!", mi-am spus.

La scurt timp după ce m-am așezat la masă, unul dintre ospătari a venit lângă mine cu o tavă acoperită cu petale de trandafiri, pe care era o șampanie Dom Perignon.

- Din partea domnului Matei, mi-a spus ospătarul, desfăcând șampania.

- Spune-i că-i mulțumesc. Și te rog să-i duci din partea mea o sticlă din ceea ce bea el.

- Whisky bea, dar are deja una la masă.

- Bine. Spune-i că e din partea mea. Și trece-o în contul meu, nu am atâția bani la mine.

- Nu fii culmea! Nu îți iau ție prețul de discotecă, ci de magazin, așa că scapi ieftin. Față de cât costă șampania asta...

- Merci!

- Se pare că domnul Matei te place foarte mult, a spus ospătarul în timp ce mi-a turnat șampanie în pahar.

- Ghinion, am spus absentă.
- Altele ar da orice ca să fie băgate în seamă de el...
- Vio, eu nu sunt altele și trebuia să știi deja asta, doar nu mă cunoști de ieri!, am spus rastindu-mă la ospătar.

Simona jubila și cine știe ce scenarii își făcea în mintea ei. „Oare cum se procedează în cazurile acestea? Să mă duc să dau noroc cu el, nu se cade, acesta fiind un gest vulgar, de femeie disponibilă...” mă gândeam. I-am aruncat un zâmbet lui Matei, ridicând discret paharul spre el. El mi-a zâmbit înapoi, făcând același gest cu paharul de whisky, apoi am gustat amândoi din băuturi, privindu-ne.

- Cineva e ca melcu' aici, mi-a spus Simona distrată.
- Da, tu ești ca melcu! Ce crezi, că ne mărităm cu aia? Vor o bușeală în noaptea asta, atât.
- Mamă ce m-aș mai buși eu! Cu amândoi. Că e tare greu de ales...
- Ești irecuperabilă!

Simona era prietena care mă făcea să râd din orice. Glumea non stop și de multe ori nu puteai deosebi gluma de adevăr. Era la fel de libertină ca și mine și la fel de naturală. Spunea mereu exact ce gândea fără să menajeze pe nimeni și fără a se teme că putea fi judecată greșit. Era o femeie sinceră, fără prejudecăți și foarte puternică.

Noi două ne cunoșteam de când eram adolescente și ne-am format personalități apropiate. Nu am avut niciodată secrete una față de cealaltă. Aveam încredere în ea pentru că nu m-a dezamăgit niciodată. Mi-a fost alături în toate momentele mele bune sau rele, a plâns cu mine și s-a bucurat alături de mine. Uneori aveam impresia că trăia prin mine, pentru că o afecta vizibil tot ceea ce mi se întâmpla. Și pentru că mă iubea foarte mult era excesiv de protectoare. Eram mândră de ea. Pentru că era deșeptă și descurcăreață. Era ambițioasă și determinată. Lumea ne percepea ca fiind foarte diferite, pentru că eu eram grațioasă, feminină, romantică și foarte răbdătoare, iar ea era băiețoasă, părea insensibilă la frumos și avea un temperament vulcanic. Și ca fizic eram foarte diferite, pentru că eu eram blondă, cu ochi verzi și voluptoasă, iar ea era brunetă, cu ochi negri și foarte slabă.

- Irina, am un bilețel pentru tine, mi-a spus ospătarul, revenind la masă și punându-mi un bilețel în mână.
- De la?
- Nu pot să spun.

Mă așteptam ca biletul să fie de la Matei, cu toate că nu îl văzusem să se ridice de la masă și nici să scrie ceva la masa lui. L-am deschis curioasă și am citit: "Te rog să pleci. Fugi cât mai repede de aici. Te implor!"

Poftim?! Cine îmi putea scrie așa ceva? Era vreo glumă? Pentru că nu găseam niciun motiv justificat pentru care cineva să îmi fi cerut să plec din discotecă. De la Matei nu putea fi, altfel de ce mi-ar fi trimis șampania?

Am băgat bilețelul în geantă și am conversat puțin cu prietenii mei care se distrau pe seama unor turiști amețiți care se dădeau în specatcol pe ringul de dans.

Am auzit deodată o melodie care îmi plăcea foarte mult, "Wicked Game" cântată de Chris Isaak și mi s-a părut puțin ciudată și inoportună trecerea la acel gen de muzică, știind că dj-ul pune melodii lente doar spre dimineață, sau atunci când voia să alunge clienții. Pierdută în gândurile mele, în timp ce priveam câteva cupluri care se unduiau pe ritmul lent al melodiei, m-am trezit cu Matei în fața mea. Mi-a întins mâna și m-am ridicat imediat, urmându-l până pe ringul de dans. Chiar dacă nu eram deloc genul de femeie pe care să poată un bărbat să o intimideze, de data aceasta mă simțeam incomod. Evitam să îl privesc și încercam să am o ținută sobră.

- Eu mă numesc Matei. Tu?
- Irina, am răspuns politicoasă, privindu-l pentru prima dată de aproape. În acel moment am avut impresia că tocmai cunoscusem cei mai frumoși și mai expresivi ochi albaștri pe care îi văzusem vreodată. Într-adevăr Matei era un bărbat superb. Avea trăsături frumoase, era ușor efeminat, dar foarte elegant.
- Interesant parfumul tău. Știu că nu se cade, dar pot întreba ce este?

- Dior, Dolce Vita.
- Ți se potrivește foarte bine.
- Mulțumesc. Lumea îl consideră prea dulce. Deși e un dulce amăru... așa ca viața.
- De unde știe o fată atât de tânără ca tine, că viața poate fi și amară?
- Din cărți.
- Îți place să faci pe inabordabila?
- De ce crezi asta?
- Pentru că stai departe de mine și eviți să mă privești în ochi.
- Așa de aproape e bine?

I-am înfruntat privirea cu curaj și m-am lipit de el.

- Nu, Irina. Asta nu înseamnă aproape...

I-am ignorat afirmația și m-am străduit să nu fac vreo gafă, care să îmi strice imaginea de tipă dură.

- Irina, nu ai vrea să mergem în altă parte? Poate la un restaurant?

- Mulțumesc pentru invitație, dar sunt aici cu prietenii mei.

- Îi luăm și pe ei.

- Nu pot, îmi pare rău.

- Cum de ați ieșit în cursul săptămânii?

- Suntem ca acasă aici. Și îmi place în cursul săptămânii, pentru că nu e aglomerat. Vezi ce lejer e?

Tu cum de ai venit în maghernița asta?

- Păi, nu aș fi venit, dar a insistat Robert. Noi avem o casă aici în Poiană și aveam chef să ieșim să bem ceva...

- Aha! Și nevestele au rămas să își facă somnul de frumusețe?

- Nu suntem căsătoriți. Mă puteai întreba direct, mi-a spus el zâmbind.

Când s-a terminat melodia, i-am mulțumit și am ieșit direct afară, pentru că simțeam nevoia să iau aer.

- Căldură mare înăuntru, nu?, m-a întrebat Simona, apărând lângă mine, cu un rânjel stupid.

- Mai stăm?

- Logic! Zi-mi, ce zicea? Ți-a cerut numărul de telefon, ceva?

Nu am apucat să-i răspund Simonei, pentru că Matei a apărut lângă noi. Simona s-a făcut imediat invizibilă, lăsându-mă singură cu el.

Stăteam rezemată de bara de sprijin a scărilor, iar Matei m-a privit din cap până în picioare, ca pe un obiect expus într-o vitrină.

- Știi, e pentru prima dată când nu-mi găsesc cuvintele ca să abordez o persoană, mi-a spus el, apropiindu-se și mai mult de mine.

- Te referi la texte de agățat? Păi, te învăț eu, vrei? Pe cine vrei să agăți?

- Irina, vrei să ieși cu mine?

- Ce sec. Ar trebui să mai exersezi la replici de agățat, pentru că nu ești convingător .

- Atunci, învață-mă tu, mi-a spus zâmbind timid.

- Depinde ce vrei de la tipă și depinde cum e ea.

- O tipă ca tine, despre care nu știu nimic, cum poate fi abordată?

- O tipă ca mine? Cu sinceritate. Și depinde ce vrei de la ea. Dacă vrei doar sex, îi spui direct. Dacă vrei altceva...

- Oau! M-ai luat pe nepregătite. Mereu ești așa de directă?

- Mă gândeam să nu îți irosesc timpul prețios, în care ai putea agăța niște tipe. Lângă masa ta e o masă cu multe fete. Le-ai văzut?

- Nu am văzut nimic în afară de tine. Și mi-ar plăcea să ne cunoaștem mai bine. Ce zici?

- Ți-ai pierde timpul. Nu am nimic interesant.

- Cerșești complimente...

- Ba nu. Am podul plin.

- Vrei un motiv plauzibil pentru care îți cer să ne cunoaștem?

- Dacă insiști...

Mă străduiam cu greu să fiu serioasă, știind că zâmbetul mi-ar fi trădat gândurile și emoțiile.

- Pentru că ești interesantă, frumoasă, senzuală, misterioasă, impunătoare, puțin arogantă și descurajant de directă.
- Așa le vrăjești pe toate pe care încerci să le agăți?
- Îți par genul care agață țipe prin discotecă?
- Păi, nu asta faci acum?
- Nu fac asta niciodată.
- Știi, ești un fel de crai, pe care sar femeile, nu?
- Cu cât încerci să pari mai inabordabilă, cu atât mai interesantă îmi pari. Deci? Ieși cu mine?
- Of, ce plictisitor ești! Merg înăuntru...
- Te rog, da-mi numărul de telefon, măcar să mai vorbim din când în când. Sau lasă-mă să te conduc acasă...

Probabil că fără să vrea, a arătat spre mașina lui, un Mercedes de ultimă clasă, care era parcat în fața discotecii. Mă iritau teribil cei care considerau că mașinile luxoase le garantau succesul la femei și speram că el nu credea că mă va impresiona cu mașina lui.

- Nu am telefon, Matei. Iar culoarea mașinii tale mi-a dat o senzație de rece, așa că o să întru în disco. O seară frumoasă!

- Nu pleca încă, te rog!

M-a prins de mână și m-a întors cu fața spre el, iar eu l-am privit direct, sperând că îl voi intimida cu expresia mea serioasă. Îmi iubeam picioarele care mă țineau, deși simțeam că îmi pierdeam echilibrul din cauza emoțiilor.

- Îndrăznești să mă atingi?, am întrebat zâmbind.

- Este pentru prima dată când m-ai privit așa. Ai greșit, în cazul în care chiar voiai să te uit. Dar te las să pleci, dacă îți dorești asta.

"Nu vreau să plec, leagă-mă aici!", urla inima mea nebună. Dar partea rațională îmi spunea că un bărbat ca el voia doar să se distreze în noaptea aceea și poate că își încerca norocul tocmai cu mine. Am intrat în discotecă fără să privesc înapoi, iar cât timp am mai stat acolo nici măcar nu am mai privit către el. I-am spus Simonei că vreau să plecăm și după câteva miorlăieli, aceasta s-a conformat. Nu știam de ce, dar îmi doream să fug de acolo cât mai repede. Poate că eram influențată în subconștient și de bilețelul misterios pe care îl primisem.

Am încercat să plecăm neobservate, dar când am ajuns lângă mașina Simonei, ne-am trezit cu Robert, prietenul lui Matei, lângă noi.

- Bună seara, frumusețe! Matei te roagă foarte mult să-i dai numărul de telefon.

- Zău? Și tu, cine ești? Valetul lui?

- Mă numesc Robert, mi-a spus el, întinzându-mi mâna.

I-am întins și eu mâna, pe care el, în loc să mi-o elibereze, mi-o ținea strâns.

- Robert, transmite-i te rog lui Matei că nu am telefon.

- Îți instalăm noi unul, cât de repede, ne poți da adresa ta?

- N-am nici casă. Sunt un copil al străzii.

- Atunci te putem adopta?

- Ai uitat să îmi dai drumul la mână. Și vezi că ochii mei sunt mult mai sus decât acolo unde privești tu.

- Scuză-mă, dar m-ai orbit cu faza lungă, a replicat el, privindu-mi sânii.

- Dacă voiai să mă faci să râd, trebuia să mă gâdili.

- Ce prietenoase sunteți, voi brașovencele!

- De unde știi că sunt brașovencă?

- Am dedus.

- Trebuie să fiu cumva Jackie Chan ca să îmi pot elibera mâna din mâna ta?

- Ar ajunge să îmi dai un pupic.

- Nu zău? Mi s-a părut mie că vă purtați ciudat. Vă drogați cumva?, am spus trăgându-mi mâna din mâna lui.

Am intrat în mașina Simonei, iar aceasta a pornit imediat, citindu-mi parcă gândurile.

- De ce nu i-ai dat, tu, numărul de telefon?, m-a întrebat Simona, nemulțumită.

- Trebuia să i-l dau pe al tău, disperato!
- Ești fraieră, tipii erau dementiali!
- Tu toanto, aia voiau niște parașute ca să își petreacă noaptea cu ele...
- Du-te, tu de aici! Aia pot avea orice gagică vor! Tineri, mișto și plini de lovele! Crezi că dacă voiau o parașută, îți trimiteau o șampanie atât de scumpă? Ești fraieră că nu le-ai dat numărul de telefon. Altă dată o să îl dau eu în locul tău!
- Păi în cazul asta să te și întâlnești tu cu ei, în locul meu. Tu, știi ce mână fierbinte avea Robert ăla? Ce ciudat era tipul! Să vezi cum se uita la mine în hol. Stătea și mă privea în oglindă, dar fix în ochi. Ciudat rău! Iar acum, cât mi-a ținut mâna, simțeam niște furnicături ciudate...
- Să mor eu dacă înțeleg, de ce ne-am ușchit din Poiană! Te viola, ce îți făcea?
- Taci și du-mă acasă, că mi-e somn!

Oare există destin? Sau destinul este de fapt rezultatul acțiunilor și al alegerilor noastre? Pentru că în mod normal acea noapte se putea încheia acolo, cu plecarea mea. Și poate că aveam să nu îl mai văd niciodată pe Matei și nici pe ciudatul de Robert.

Pe la jumătatea drumului, am văzut că Simona devenise cam agitată din cauza unei mașini care făcea tot felul de manevre ciudate în spatele nostru și ne semnaliza cu farurile. Era întuneric și nu puteam distinge mașina care ne urmărea, orbindu-ne cu lumina puternică a farurilor.

- Ce naiba vrea boul ăla din spate?, a întrebat Simona nervoasă.
- Cred că vrea să oprești...
- Ce să opresc, doar nu e poliția. Tu, ăla e nebun!
- Aoleu, e mașina lui Matei. Așa pare.
- Fată, trebuie să opresc, eu nu mă pot pune cu ăla!
- Să nu cumva să oprești, clar?! Suntem singure noaptea pe drumul Poienii!

Mi-am amintit imediat de bilețelul misterios primit în discotecă și l-am asociat cu tot felul de pericole posibile, făcându-mi scenarii.

- Și cum ai vrea să țin pasul cu el?
- Nu mă interesează, scapă de el!

Simona se ținea tare și conducea cu viteză mare, prea periculoasă pentru serpentinele de pe drumul acela, dar, când am ajuns în dreptul unui refugiu, Matei ne-a depășit, forțând-o pe Simona să reducă viteza. Imediat a frânat brusc în fața noastră, oprindu-se cu mașina astfel încât să ne blocheze drumul. Dacă Simona nu ar fi frânat imediat, am fi intrat în mașina lui.

L-am văzut pe Matei coborând din mașina, cu un aer foarte relaxat. Fără să stau pe gânduri, am coborât și eu și m-am îndreptat nervoasă spre el, convinsă că-i voi da un pumn în mutră, pentru spaima pe care ne-a provocat-o.

- Ești nebun?!
- Se pare că da, mi-a spus el, venind spre mine.
- Ce vrei?!

El s-a apropiat de mine și m-a îmbrățișat strâns.

- Am vrut să îți arăt ce înseamnă aproape, mi-a șoptit la ureche, ținându-mă lipită de el.
- Nu știu cât timp m-a ținut în brațele lui, dar mie mi s-a părut că a trecut o veșnicie. Iar eu nu puteam să mă adun deloc.

- Noapte bună, Irina.
- Noapte bună, am spus încet.

Matei a urcat în mașina lui și a plecat, iar eu am rămas în acel loc, privind orașul care se vedea atât de frumos, luminat în noapte. Parcă timpul se oprise în loc.

- Căuta parașute, zici?, m-a întrebat Simona, trezindu-mă brusc din vis.
- Ce-a fost asta?, am întrebat.
- Nimic ciudat, fato! Un tip tare te-a urmărit cu mașina până aici, a riscat să facem accident, apoi a coborât din mașină, ai coborât și tu, iar el te-a îmbrățișat. Iar eu, fraieră, în loc să cobor să-i dau numărul tău de telefon, am stat aici, sperând că se va întâmpla ceva. Dar tu ai rămas ca o statuie și el a plecat!, a spus Simona turuind, cu niște gesturi teatrale.
- Dar nu mi-a mai cerut numărul de telefon...

- Atunci de ce te-a urmărit? Doar ca să te strângă în brațe? Ce tare!

- Ce ciudat, nu?

-Dar unde o fi rămas Robert ăla? Mamă ce animal, bine mai arata! Cât de fraieră poți să fii! Stai după fraierul de neamț, ce-oi găsi la el, nu știi!

- Taci că mă obosești.

Ne-am urcat în mașină și am pornit spre Brașov. Simona vorbea într-una, dar eu nu reușeam să o urmăresc, pentru că gândul îmi era numai la Matei.

- Sper să mă sune în noaptea asta prietenul imaginar, am spus îngândurată.

- Bine că lași să îți scape bărbați adevărați și îți pierzi timpul cu prieteni imaginari! Ești culmea, pe cuvânt!

- Mie îmi face bine relația asta, așa ciudată cum e ea...

Prietenul imaginar era o persoană necunoscută care mă suna aproape în fiecare zi. Cu toate că el exista, eu l-am denumit "imaginar" prin prisma faptului ca nu știam nimic despre el, nici nume și nici dacă era bărbat sau femeie, iar eu trebuia sa-l numesc cumva.

Totul a început cu câteva luni în urmă, într-o seară când m-a sunat pe telefonul fix de acasă, fără să vorbească însă. La început am crezut că era o greșeală, apoi am crezut că cineva mă deranja intenționat, dorindu-și să mă scoată din sărite. Dar acea persoană misterioasă mă suna zilnic și nu spunea nimic. Asculta doar, iar eu am încercat în zadar să aflu cine era și de ce mă suna fără să vorbească.

Într-o seară m-a prins într-un moment prost, în care aveam nevoie să îmi descarc sufletul cuiva. Și pentru că o persoană care să tacă și să asculte era tot ceea ce îmi trebuia, i-am povestit aproape două ore, tot ce aveam pe suflet, trecând de la o idee la alta, ca o nebună veritabilă.

Așa am început să vorbesc cu un om necunoscut, căruia îi povesteam tot ce gândeam, ce făceam ziua, ce film vedeam, ce citeam, dar nu i-am auzit vocea niciodată. Îmi imaginam că inițial mă sunase din greșeală, că poate era un om singur, care avea nevoie să asculte, sau poate că era mut. Știam că nu era cineva cunoscut, pentru că prin eliminare am exclus toți cunoscuții care aveau numărul meu de telefon fix. Chiar dacă mi se păreau ciudate acele conversații telefonice, care erau de fapt monoloage, mă obișnuisem și aveam impresia că îmi făceau bine. Uneori îmi era ciudă că nu-l puteam suna înapoi pentru a-i povesti o emoție, sau o impresie caldă.

Într-o seară am insistat să aflu câte ceva despre această persoană misterioasă. I-am spus să îmi răspundă cu o bătaie în receptor pentru "nu" și cu două bătăi pentru "da" și am început să-i pun întrebări. Aflasem că nu mă cunoștea personal, dar nu a vrut să îmi spună dacă era bărbat, sau femeie, vârsta, sau orașul din care era. I-am cerut să îmi spună o frază, orice, dar nu a vrut. Și atunci i-am propus să mă ajute să scriu o frază pe care vrea să mi-o transmită. Eu spuneam literele alfabetului pe rând, până când auzeam o bătaie în receptor, ca să notez litera pe care își dorea să o aleagă. Am scris literele pe o hârtie și după câteva minute am deslușit fraza: "Am nevoie de tine. Ești specială."

Simțeam că era o persoană bună. Când am văzut că nicidecum nu o pot convinge să scoată vreun sunet, am renunțat să fac presiuni și am acceptat acea prietenie ciudată. Uneori simțeam că amuzam persoana și voiam să o recompensez cu puțină veselie, pentru clipele în care îmi asculta toate frustrările.

- O să te las în pace, i-am spus într-o seară. Dacă vreodată vei dori să vorbești să știi că nimic din ce îmi vei spune nu mă va face să mă supăr. Pari un om bun. Deși nu e normal ce faci. Dar încerc să te înțeleg și să îți respect decizia. Pentru că nu știu cum te cheamă, o să îți spun prietenul imaginar. Da?

De îndată ce am ajuns acasă am făcut un duș în grabă, știind că era foarte posibil să mă sune prietenul imaginar, care mă suna de multe ori și în toiul nopții, știind că aveam obiceiul să nu dorm. Eram nerăbdătoare să-i povestesc despre seara petrecută în discotecă. Dar nu m-a sunat, iar într-un târziu am adormit răpusă de oboseală.

Dormeam adânc când am auzit telefonul fix sunând și am răspuns imediat, convinsă că era prietenul imaginar.

- Era și cazul să mă suni, am spus căscând.

- Bună, Irina. Te-am trezit? Sunt Matei...

Am sărit ca arsă, am aprins veioza și am aruncat o privire către ceas. Era trecut de ora 4 dimineața.

- Cum de ai aflat numărul meu de telefon?, am întrebat mirată.

- M-au ajutat niște bancnote verzi, mi-a spus el râzând.

- Deci cineva m-a vândut. Dar nu ai făcut o afacere prea bună.

- Eu cred că e cea mai bună afacere pe care am făcut-o în ultima vreme.

- N-ai somn?

- Iartă-mă. E o oră nepotrivită, dar nu am putut aștepta. Te pot suna mâine? Adică astăzi?

- Păi dacă tot ai dat banii, sună-mă, ca să nu plângi după ei.

- Somn ușor, Irina!

- Somn ușor și ție...

- Eu nu voi dormi, pentru că mi-e teamă că dacă închid ochii, te pierd. Adică, pierd imaginea privirii tale.

- Hai că nu stai chiar atât de rău la texte. Văd că le ai...

- Nu sunt texte...

- Culcă-te. O să îți dau altă privire, ok?

- Promiți?

- Da, am spus zâmbind, iar el cu siguranță a simțit asta.

- Abia aștept.

Matei m-a sunat de câteva ori în ziua aceea. Am vorbit ore în șir despre noi, despre viață și despre oamenii dragi nouă. Amândoi eram curioși să aflăm cât mai multe unul despre celălalt și să ne cunoaștem. Eu aflasem că fusese căsătorit și că avea o fetiță în vârstă de opt luni, pe care o creștea el. Nu voia să îmi povestească despre fosta soție, dar mi-a dat de înțeles că nu era o femeie bună și că mariajul lor forțat de împrejurări a fost un eșec. El locuia la Snagov împreună cu Robert și cu Oli, o doamnă în vârstă care l-a crescut de când era mic, fiind menajera familiei încă de când se născuse el. Când l-am întrebat de ce s-a căsătorit cu o femeie pe care nu a iubit-o, mi-a spus că familia l-a obligat, soția lui fiind fiica unei familii prietene și pentru că ea rămăsese însărcinată accidental. După moartea tatălui lui, care era foarte sever și ținea foarte mult la imaginea și onoarea familiei, Matei a divorțat. Fetița rămăsese la el, pentru că a vrut să-i dea libertate fostei soții pentru a-și reface viața, iar el era convins că o putea crește mai bine. Mă regăseam cumva în povestea lui, pentru că și eu eram o fetiță crescută de un tată singur, care i-a lăsat libertate mamei mele pentru a-și căuta fericirea.

În zilele următoare Matei m-a sunat de câteva ori pe zi și tot de atâtea ori a insistat să ne întâlnim.

Voiam și nu voiam să mă întâlnesc cu el. Îmi era teamă că m-aș putea îndrăgosti de el, considerându-l o iluzie, văzându-mă pe mine total nepotrivită pentru el și negăsindu-mi locul în lumea din care el făcea parte.

Cu cât descopeream mai mult din el, cu atât îl plăceam mai mult. Mă atrageau la el calități pe care nu le întâlneam la foarte mulți bărbați. Era inteligent, spiritual, cult și foarte cald. Descopeream la el o sensibilitate a sufletului asemănătoare cu a mea. Și părea foarte romantic. Aveam preferințe asemănătoare în materie de muzică și iubeam cârțile. Nu îmi vorbea ca alți bărbați despre fotbal, despre mașini și cuceriri personale, nici despre foste relații, ci despre viață, familie, vise și idealuri nobile. Felul în care vorbea despre fetița lui mă impresiona foarte mult, amintindu-mi cât de mult am fost iubită de tata. Îmi mai plăcea ca nu încerca să mă flateze cu complimente și că nu îmi spunea neapărat ceea ce îmi plăcea să aud.

La insistențele lui repetate, după aproape o lună de zile în care am vorbit la telefon foarte mult, am acceptat să ne întâlnim.

- Doar n-o să te îmbraci așa!, mi-a spus Simona în ziua în care mă pregăteam să mă întâlnesc cu Matei.

- Dar cum ai vrea să mă îmbrac, în latex?

- Haide, dragă, ia-ți o rochie mai frumoasă, doar nu vrei să-l sperii!

Cred că am făcut parada modei o jumătate de zi, ca să aleg o ținută potrivită pentru întâlnirea cu

Matei. Până la urmă m-am îmbrăcat cu o rochie lungă din in, care îmi dădea un aer de fetiță inocentă. Mi-am prins părul cu două agrafe și m-am machiat discret. Nu voiam să mă duc împopoțonată, nici exagerat de aranjată, ca să nu las impresia că mă străduisem să arăt bine pentru el.

- Tu ai idee cât ești de frumoasă?, m-a întrebat Matei, când ne-am întâlnit.

- Nici tu nu ești chiar așa de urâțel, acum că te văd la lumina zilei...

De fapt, era fermecător. Felul în care arata cât și atitudinea îi confereau o atitudine de star de cinema. Înalt și cu o constituție athletică, avea o ținută aparte chiar intimidantă în anumite momente. Părul de un negru intens îi evidenția prea mult ochii mari și expresivi, de un albastru intens. Sprâncenele ușor alungite accentuau iremediabil priviri extrem de sugestive și de atente care erau mereu însoțite de un zâmbet aparte, chiar șarmant. Naturalitatea modului în care vorbea, gesticulând discret, și a comportamentului său era mai mult decât elegantă și ieșită din comun, reprezentând dovada nesolicitată a unei educații bune, alese și fine.

Am mers la restaurantul lui preferat în Poiana Brașov, unde am cinat. Privirile lui ațintite asupra mea mă intimidau, făcându-mă să mă simt sub lupă.

- Ai fost crescută cumva la vreun palat?, m-a întrebat la un moment dat, zâmbind.

- De ce?

- Pentru că ai o ținută aparte și mănânci exemplar. Nu am mai văzut la nicio tipă un comportament atât de frumos.

- Am fost crescută de un tată singur, care a beneficiat de o educație aparte. Tata a crescut într-o familie burgheză și a apucat educația aparte a vremurilor de demult, fiind născut în anii 30.

- Felicitări tatălui tău! Un bărbat să educe o fetiță atât de frumos, e demn de lăudat. Ai clasă, ești manierată și feminină. Ești deosebită, să știi.

- Mulțumesc. Cred că tata și-a creat o tipologie a femeii perfecte și s-a străduit să mă transforme pe mine în produsul creației lui. Și-a dedicat tot timpul și toată energia ca să mă educe. Îți dai seama că nu a reușit tot ce și-a propus...

După cină, ne-am plimbat pe jos, pe străzile din Poiana Brașov, povestind tot felul de lucruri, despre noi, despre amintiri și pasiuni comune.

- Nu ți-e rece?, m-a întrebat el la un moment dat.

- De ce, ar cam fi timpul să îmi fie rece și să cerșesc apropiere?

- Ești fenomenală, a spus râzând cu poftă. Eu am o casă aici în Poiană, vrei să mergem să bem un ceai?

- O lady nu merge în casa unui bărbat pe care abia îl cunoaște.

- Atunci mergem la tine?, mi-a spus el, zâmbind copilărește.

- Hai la tine. Dacă facem sex și nu îmi place, măcar pot pleca pe furiș...

- Tu știi că eu încă nu știu când vorbești serios și când glumești?

- Păi nici eu nu știu, de ce ai ști tu?

Casa lui din Poiana Brașov, era o ditamai vila, abia construită și amenajată după cele mai înalte standarde. M-a invitat într-un living spațios și frumos luminat, mobilat cu fotolii și canapele din piele de un alb imaculat. Matei a aprins focul în șemineu și după ce a adus ceva de băut, ne-am așezat unul în fața celuilalt, pe fotolii.

- Ochii tăi se schimbă, știai?, mi-a spus el, fixându-mă cu privirea.

- Cum adică?

- De fiecare dată când te privesc, descopăr o privire nouă... o altă persoană.

- Și?

- Și nu reușesc să te cunosc. Iar asta mă sperie. Vreau foarte mult să te cunosc, Irina...

- Ai grădină?, am întrebat, ridicându-mă brusc și pășind către o ușă din sticlă.

- Da, dar este micuță.

Matei a venit în urma mea și a deschis o ușă, care dădea spre grădina din spatele casei. Imediat ce a deschis acea ușă, s-a format un curent care a făcut perdelele să o ia razna, una dintre ele lipindu-se de mine. De îndată a venit aproape și a încercat să îndepărteze perdeaua, care stătea ca un voal de mireasă pe fața mea. Privirea lui s-a transformat deodată și mișcările grăbite cu care încerca să

îndeapărteze perdeaua, au devenit extrem de lente, aproape ca niște mângâieri. Mi-a atins obrazul prin perdea, apoi a îndeapărtat-o și a continuat să mă mângâie pe obraz, abia atingându-mă. Fără să gândesc, i-am îndeapărtat mâna și l-am sărutat, atingându-i buzele cu timiditate. Apoi am făcut un pas în spate și m-am rezemat de perete, zâmbindu-i copilărește.

- Am vrut doar să îți arăt ce înseamnă aproape, i-am spus încet.

Simțeam o atracție atât de puternică față de el, încât îmi venea să fac dragoste cu el, acolo și în momentul acela. Dar autocontrolul era punctul meu forte. Deși între noi era o chimie foarte puternică, eu gândeam limpede și știam că nu trebuia să grăbesc lucrurile. M-am așezat pe fotoliu și am luat o atitudine sobră.

- Ce ți-ai dori să facem acum, Irina?

Fără să vreau am zâmbit, iar el mi-a zâmbit înapoi.

- E așa de evident?, am spus încercând să mă salvez.

- Ești demențială! Cred că nu m-aș plictisi cu tine nici într-o sută de ani...

Ne-am petrecut seara jucând șah, apoi ne-am uitat la un film, iar timpul a trecut mai repede decât ne-am fi dorit. Când m-a lăsat în fața blocului, a încercat să mă sărute, dar l-am pupat repede pe obraz și am fugit.

Eram la un pas de a mă îndrăgosti de el, dacă nu cumva mă îndrăgostisem deja. Părea un prinț din povești, iar mie mi se părea ireal să întâlnesc tocmai un asemenea bărbat. Aveam impresia că el era perfect și că eu nu eram de nasul lui. Ce găsea el la mine? Nu mă consideram o frumusețe și nu eram bogată. Eram doar o fată simplă și modestă. Cu toate acestea îmi spunea adesea că eram deosebită prin naturalețe, umor, lipsa prejudecăților și a francheții și probabil că prin prisma caracterului meu puternic și a personalității mele care îl atrăgea, reprezentam o provocare pentru el. Sau, poate că era obișnuit ca toate femeile să i se ofere, iar faptul că eu eram diferită îl intriga. Se vedea de la o poștă că nu mă impresionau lucrurile pe care le avea și nici faptul că făcea parte din lumea bună a Bucureștiului. Eu îl plăceam pe el ca persoană și atât. Dar el? Unul ca el, care putea avea orice femeie, de ce străbătea trei sute de kilometri ca să vină după mine? Poate că eram doar o ambiție, poate îl atrăgeam, fiind ceva nou în viața lui. Aveam să aflu mai târziu răspunsul la toate curiozitățile și temerile mele. Dar acum eram dezorientată și nu știam ce trebuia să fac. Nu știam dacă trebuia să îmi ascult inima și să mă arunc orbește într-o poveste de iubire, sau să îmi ascult rațiunea, care îmi dădea destule motive pentru care să nu cred în el.

Discuțiile noastre telefonice erau din ce în ce mai lungi și mai dese și, deși insista mereu să ne întâlnim, îl refuzam. Într-o seară a venit până în Brașov, doar ca să îmi aducă un buchet de flori, plecând în grabă înapoi, parcă doar pentru a-mi face mie în ciudă că rămâneam fără o îmbrățișare sau un sărut, la care visasem atât de mult.

- Vineri vine Robert să te ia la Snagov, mi-a spus când l-am condus la mașină.

- Ce să fac la Snagov?

- Vreau să-mi cunoști familia, prietenii și să te cunoască și ei pe tine.

Invitația lui îmi dădea speranțe că își dorea mai mult decât o aventură cu mine. Nu părea omul care să ducă pe oricine în casa lui și între apropiatii lui.

În seara aceea m-a sunat prietenul imaginar, care nu mă mai sunase de câteva zile.

- Să îți fie rușine!, i-am spus. Credeam că m-ai uitat. Aveam atâtea să îți povestesc, dar acum parcă nu mai are farmec. Ești ok? Bate în receptor dacă da!

Am auzit două bătăi în receptor și de îndată m-am liniștit aflând că prietenul meu era bine. I-am povestit despre Matei, începând cu seara în care l-am cunoscut și până la ultima noastră întâlnire.

- Nu știi ce să fac. Uneori am impresia că Matei e o iluzie. De ce s-ar uita la una ca mine? Nu că m-aș desconsidera eu, dar un tip ca el ar putea avea orice femeie. Ce o fi găsit la mine? Tu știi cum arăt? Nu știi, dacă ai spus că nu mă cunoști în realitate. Vrei să îți spun cum arăt?

Am auzit două bătăi în receptor, ceea ce însemna că prietenul imaginar dorea să afle cum arătam fizic, pentru că sufletește mă cunoștea foarte bine, după ce timp de câteva luni mi-a ascultat toate părerile și poveștile.

- Am cam un metru și șaptezeci înălțime și aproximativ șaiszeci de kilograme și... am sânii mari, foarte mari, adică imenși. Sunt complexată de asta. Știu că bărbații sunt atrași de sânii mari, dar ai

mei sunt exagerați! Am părul blond, dar nu blond deschis, ci de culoarea nisipului. Și e ondulat natural și atât de lung, încât uneori mă așez pe el dacă nu este prins. Ce să îți mai spun? Am ochii verzi și mi se spune deseori că sunt expresivi. Hai să îți zic și despre stilul meu vestimentar. Eu nu mă îmbrac la fel ca toată lumea, pentru că am stilul meu. Îmi plac ținutele feminine; rochiile lungi, mai ales dacă au croială medievală; fustele și hainele în care mă simt lejer. Nu suport să fac parte din tipare și nici să mai văd alte tipe îmbrăcate la fel, de aceea încerc să fiu unică. Am o pasiune pentru parfumuri și pentru pantofi și pentru că am mulți, pe fiecare cutie a pantofilor am poza lor ca să-i identific ușor. Asta pentru că sunt obsedată de ordine. Sunt nebună, nu? Tu cum arăți? Ce contează, și așa nu ai cum să-mi spui. Să revenim la Matei. Cred că mă îndrăgostesc, dacă nu cumva m-am îndrăgostit deja...

Robert a ajuns în Brașov în vinerea stabilită cu Matei, exact la ora la care mi se spusese. Nu întârziase deloc, ceea ce m-a mirat și totodată mi-a plăcut, eu ținând foarte mult la punctualitate. Îl vedeam pentru a doua oară și din nou am avut aceeași impresie: că îl cunoșteam de undeva. Dar nu aveam de unde.

- Casa de la Snagov e la fel de mare ca cea din Poiană?, l-am întrebat pe Robert, ca să fac puțină conversație, spre a alunga monotonia drumului lung către București.

- E mult mai mare. Are șase dormitoare, patru băi, un living foarte mare, birou, terase, curte mare, grădină... De ce întrebi, ți-e teamă că nu ai unde să dormi?

- Eu speram să n-am unde dormi, am spus zâmbind.

- Se poate aranja...

Robert nu era prea vorbăreț și, deși Matei mi-a spus că era un om prietenos și bun, mie îmi părea rece și arogant. Ba chiar aveam impresia că nu mă plăcea. Conducea concentrat la drum și din când în când mă întreba dacă îmi e prea cald, sau dacă aveam nevoie de apă ori de altceva.

- Nu este nevoie să fii amabil cu mine. E suficient că ești nevoit să faci pe șoferul.

- Nevoit?! Putea veni oricine altcineva să te ia! Am venit din plăcere.

- Zău?! Unde e plăcerea?

- Îmi place să conduc și îmi place Brașovul. Înainte să vin la tine, m-am relaxat în Poiană puțin.

- Relaxat? Singur?

- Vezi? Se pare că ești o fetiță inteligentă...

Știam deja de la Matei că Robert era un fel de crai de curte nouă și că era curtat de multe femei, dar pentru că era ca mulți bărbați în căutarea femeii perfecte, nu avea decât aventuri trecătoare.

Se înserase deja când am ajuns la Snagov. De îndată ce am trecut de poarta vilei am fost impresionată de tot ceea ce mi se desfășura în fața ochilor, pentru că intrasem într-o curte mare și foarte îngrijită, plină cu flori de sezon, iar casa era mult mai mare decât mă așteptam.

- Bun venit la palat, prințeso!, mi-a spus Robert când a oprit mașina.

- Mulțumesc că m-ai adus...

Am fost întâmpinată de Matei și de doamna Oli, femeia care avea grijă de casă. Doamna Oli, era o femeie trecută de șazeci de ani, foarte blândă, caldă și cu un aer vesel.

- Ce fată frumoasă mi-au adus băieții mei!, mi-a spus ea, luându-mă de mână și conducându-mă în casă.

Am intrat într-o încăpere foarte mare, în care se afla livingul, bucătăria și o camera de servit masa, nedelimitate între ele. Totul părea nou și foarte bine calculat. Livingul era mobilat cu canapele și fotolii din piele de culoare albă și neagră, iar pe singurul perete care nu era din geamuri se afla un șemineu. Într-un colț era o vitrină cu tot felul de arme, probabil o colecție personală de-a familiei, iar în capătul opus era un pian.

- Haide să îți arăt casa, mi-a spus Matei după ce am băut un pahar de apă și am vorbit puțin cu doamna Oli.

- E foarte frumos aici, am spus, urmându-l pe Matei spre scările care duceau către etajele superioare ale vilei.

- La parter avem livingul, bucătăria cu camera în care mâncăm, camera lui Oli și un birou unde mai lucrăm și mai depozităm acte. La etajul unu sunt dormitoarele, al meu, al lui Robert, camera fetiței

și încă două dormitoare. În unul dintre ele s-a instalat prietena noastră Sandra, care stă foarte mult timp la noi. Fiecare dormitor are baie proprie, așa am vrut noi. Iar în capăt e un dressing. La etajul doi, de fapt e mansardă, avem amenajate doar două camere. Cu timpul, dacă va fi cazul o să mai amenajăm. La subsol avem un beci, o cameră în care sunt mașinile de spălat și unde Oli calcă și își depozitează lucruri și o sală mică cu câteva aparate pe care mai facem sport când avem chef.

- Aș putea să îți văd fetița?, am întrebat când am revenit la etajul cu dormitoarele celor din casă.

- Sigur că da.

Matei m-a condus în camera fetiței, care dormea în pătuțul ei. În clipa în care am atins mânuța acelei făpturi micuțe, am simțit o conexiune puternică, o emoție nouă mie și m-am îndrăgostit pe loc. Mai văzusem copii mici, însă ea mi se părea cea mai frumoasă și cea mai gingașă făptură. Cu greu a reușit Matei să mă desprindă de ea și să mă conducă în living, unde niște prieteni de-ai lui sosiseră deja.

Pe unii dintre prietenii lui Matei îi știam din povestirile lui. Și chiar dacă el le-a construit tuturor o imagine imaculată, eu am fost sceptică, datorită prejudecăților conform cărora oamenii cu bani sunt încrezuți și se separă selectiv de oamenii obișnuiți. Dar am avut surpriza să descopăr că erau oameni modești, lipsiți de fițe, calzi și prietenoși. Și foarte curioși să afle cât mai multe despre mine.

Musafirii lui Matei au plecat târziu, după miezul nopții și abia atunci eu și el am avut răgaz să petrecem puțin timp împreună. Era evident că amândoi ne doream foarte mult apropierea fizică, dar totuși păstram distanța, evitând să ne privim mai lung, sau să ne atingem.

- De ce mă privești așa?, l-am întrebat, într-un moment în care mă privea atent.

- Sunt impresionat de tine, Irina.

- Ce te impresionează la mine?

- Foarte multe lucruri. Energia ta debordantă, privirea atât de expresivă, frumusețea, calmul, puterea...

- Ce mai facem în seara asta?, am întrebat, rupându-i brusc înșiruirea de complimente.

- Tu ce ai vrea să facem?

„Dragoste! Dragoste! Dragoste!”, striga mintea mea nebună.

- Mi-ar plăcea să coasem goblen, am răspuns, încercând să par serioasă.

- Ești nebună!, mi-a spus el, izbucnind în râs.

- De fapt, imi este cam somn. Drumul și emoțiile m-au obosit...

M-a luat de mână și m-a condus în camera pregătită special pentru mine, un dormitor frumos, decorat în alb și roșu, cu o baie spațioasă, în care era o cadă cu hidromasaj.

- Nu știi cum să mă port cu tine și ce ar trebui să fac. Mă faci să mă port cu stângăcie, Irina.

- Fii natural.

M-am rezemat de ușa închisă în urma noastră, iar el a venit atât de aproape, încât aveam impresia că îmi lua aerul. Ne-am privit câteva clipe, apoi m-a sărutat. De data aceasta era un sărut adevărat, care îmi doream să nu se termine niciodată. Însă nu eram pregătită să merg mai departe. L-am oprit și el a înțeles că trebuia să plece.

- Noapte bună, mi-a spus. Dacă ai nevoie de ceva, sunt în camera de vis-a-vis.

Spunând asta, a ieșit din cameră aruncându-mi un zâmbet drăgălaș, iar eu mă rugam să se împiedice și să cadă lat, ca să trebuiască să îl îngrijesc. Îl voiam și nu îl voiam.

Am făcut o baie fierbinte și m-am îmbrăcat de noapte, cu un halat din voal alb și dantelă. Mă gândeam că îmbrăcată așa l-aș fi impresionat pe Matei dimineață când avea să vină să mă trezească.

Pentru că îmi era sete, am coborât la parterul casei ca să caut o sticlă cu apă. Am găsit apa în bucătărie, am luat sticla și un pahar și am pornit către camera mea.

- Trebuia să suni din clopoțel!, am auzit.

Abia atunci l-am văzut pe Robert stând tolănit pe o canapea, cu o carte în mână.

- Nu credeam că mai e cineva aici, la ora asta, am spus rușinată de ținuta mea, destul de indecentă pentru a mă vedea orice bărbat. Dar mi-am ascuns fâstâceala în fața lui, pentru că nu voiam să îmi stric imaginea de divă sigură pe ea. Pentru că o divă nu greșea niciodată și nu se trezea în fața unor situații stânjenitoare. Iar el mă trata ca pe o divă, iar eu trebuia să mă port ca atare.

- Ai nevoie de ceva?, m-a întrebat el, privind-mă din cap până în picioare.

- Da, de un somnifer.
- Nu poți să dormi?
- Adorm mai greu în case străine. Tu? Citești cumva? Nu m-aș fi gândit...
- Nici nu mă așteptam să gândești. Nu prea ai nevoie... ai tot ce-ți trebuie.
- Mă bucur că mă placi. Cred că o să ne înțelegem foarte bine. Noapte bună!
- Somn ușor. Irina?!
- Da?
- Ești foarte frumoasă.
- Doar noaptea...
- Ai dreptate, pentru că ziua ești superbă.

"I-auzi, frate, la ăsta! O fi beat? Ciudat om!", mi-am spus în gând, urcând scările în grabă.

Îmi era imposibil să adorm. Mă gândeam numai la Matei. Iar mintea mea genera tot felul de scenarii în care m-aș fi dus în dormitorul lui și m-aș fi strecurat în pat lângă el. Dar un dram de rațiune mă împiedica să fac asta, gândindu-mă că l-aș fi făcut să creadă că eram disperată. Nu eram disperată, ci îndrăgostită. Și îmi doream foarte mult să fiu aproape de el.

A trecut mai mult de o oră și eu tot nu reușeam să adorm. Încă îmi făceam tot felul de scenarii și îmi puneam întrebări retorice. „Și dacă m-aș duce în dormitorul lui, ce-ar fi? Mă strecur lângă el în pat și dormim împreună. O fi aiurea?” M-am trezit dintr-o dată ieșind din cameră și m-am oprit doar în fața ușii dormitorului de vis-a-vis. Am ascultat puțin, dar era liniște. "Nu-s normală la cap..."

Am deschis ușa încet și am intrat. Camera era cufundată în beznă și abia am reușit să văd patul. M-am apropiat tiptil și m-am așezat foarte încet pe partea liberă de pat. Nu dădusem buzna în dormitorul lui Matei cu intenția de a face dragoste cu el, ci îmi doream doar să fiu lângă el, să îl îmbrățișez și să dormim împreună. Mi se părea nedrept să fim atât de aproape unul de celălalt și totuși să stăm separați. El nu simțise că mă aflam acolo și părea că dormea adânc. M-am întins foarte încet lângă el și abia atingându-l l-am îmbrățișat. Nu îmi mai păsa ce avea să creadă despre gestul meu și, în caz că s-ar fi trezit, i-aș fi explicat că intenționez doar să dorm cu el, că îmi doream doar să fiu aproape. După câteva clipe m-a îmbrățișat și el și a început să mă mângâie pe spate cu atingeri ușoare și nesigure, dar care mă făceau să simt fiori plăcuți. Am început să-l mângâi pe spatele gol și fierbinte, iar el a venit mai aproape de mine și a început să se joace prin părul meu. Mă relaxam din ce în ce mai mult, lăsându-mă pradă senzațiilor plăcute provocate de atingerile lui. Mi-a înlăturat părul de pe gât și a început să contureze cu degetele linii fine, plimbându-le pe obraji, pe gât și pe umeri. Mi-am apropiat obrazul de gura lui, iar el m-a pupat foarte ușor, abia atingându-mă.

- Nu te trezi. Vreau doar să dorm cu tine, am spus în șoaptă.
- Știam eu că dormitorul ăla nu-ți va plăcea, mi-a răspuns Robert, foarte lucid.
- Ce?! Robert?! Am sărit în picioare ca arsă și până să apuc să mă dezmeticesc, el a aprins o veioză. Și-a ridicat perna și s-a așezat comod, privindu-mă ca la spectacol.
- Știi, credeam că... Matei mi-a spus că dormitorul lui e vis-a-vis... iartă-mă, nu am vrut să... , am spus, bâlbâindu-mă.
- Nu mă așteptam ca o tipă ca tine să fie dezorientată, mi-a spus el străduindu-se să își ascundă amuzamentul. Camera lui e lângă a ta.
- Dar, mi-a spus vis-a-vis...
- Depinde din ce poziție ți-a spus asta.

Îmi venea să sar pe el și să-l strâng de gât, pentru că numai de ironia lui nu aveam chef, în situația aceea jenantă în care mă aflam.

- Scuză-mă, plec. Îmi pare rău că te-am trezit, sper că nu te-ai supărat, am spus pășind spre ușă.
- De ce să mă supăr? A fost o onoare...
- Știi ceva ? Hai sictir!
- Stai liniștită, Irina! Acesta va fi secretul nostru, ok?
- Nu, merci! Secretele costă și nu îmi place să rămân datoare.

Robert a sărit din pat și a venit în fața mea, blocându-mi accesul la ușă. Se părea că nu avea nicio jenă față de faptul că era îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri albi.

- Ce faci, Zorro? Ai simțit puțin o femeie lângă tine și nu îți mai poți controla hormonii?
- Ia te uită cine vorbea de hormoni...
- Ce vrei?
- Doar nu o să strici tot farmecul, spunându-i că ai greșit dormitoarele. Te credeam mai isteță... chiar vrei să îți șifonezi imaginea?
- Nu mă gândeam că ești așa de inteligent.
- Nici eu, că ești așa de dezorientată.
- Auzi, tu ai ceva cu mine? Am impresia că nu mă suporti...
- Nici nu mă mir, la câte impresii ai tu...
- Noapte bună!
- Recunoaște că ți-a plăcut.
- Ce? Bâjbâielile tale? Se vede că nu ai mai atins de mult o femeie.
- Bâjbâieli?

Mi-a pus mâna pe gât și a început să mă mângâie la fel cum făcuse mai devreme.

- Nu te poți abține, văd...
- Mă vrei.
- Hai că ești amuzant! Măcar m-ai făcut să râd. Ești bun pe post de clovn. Pa, Zorro în călduri!
- Apropo, interesantă ținută. N-ai fi scăpat doar cu "vreau doar să dorm cu tine", din dormitorul lui Matei. Sau nici nu aveai de gând să scapi, nu?
- Interesantă și ținuta ta, dar cam săracă. Tu sigur ești bărbat?
- Ah, cineva se oftică rău de tot. Haide, Irina, îți promit că va rămâne între noi această mică dezorientare a ta...

Abia îl cunoașteam, dar deja îl uram, pentru că avea o aroganță care mă scotea din sărite. Am ieșit val vârtej din camera lui și m-am dus în dormitorul meu, unde m-am ascuns sub plapuma mare care acoperea patul. Când m-am liniștit am început să mă amuz de gafa pe care o făcusem și mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă mă duceam goală, sau dacă el nu s-ar fi dat de gol că nu era Matei...

Ziua următoare a fost și mai încărcată, pentru că am luat prânzul la mama lui Matei, pe care acesta și-a dorit să o cunosc, iar seara am ieșit cu câțiva prieteni de-ai lui într-un club din București. Acolo am văzut cât de diferită era lumea lor față de lumea mea, de la preocupări și până la valori. Am observat și felul în care Matei și Robert erau primiți în societate și cum roiau femeile în jurul lor. Cu siguranță erau considerați niște partide bune, fiind tineri, frumoși și bogați. Robert a și agățat o tipă, cu care a dispărut la un moment dat. Speram în sinea mea că Matei nu era la fel de libertin și că nu avea aceleași apucături. Matei a observat că nu mă simțeam în largul meu acolo, de aceea mi-a propus să plecăm.

- Ce-ai vrea să facem acum?, m-a întrebat când am urcat în mașină.
- Este ora două dimineața, ce am putea face?
- Să coasem goblen, de exemplu?

Îmi doream foarte mult să fac dragoste cu Matei. Și eram decisă să o fac. De ce aș mai fi amânat? Eram îndrăgostită și îl doream foarte mult. Dar, se părea că el voia să mă mai fiarbă, probabil, pentru că am avut surpriza să mă conducă în dormitorul meu și să își ia rămas bun, cu un sărut. Stăteam în pat și încercam să găsesc un program la televizor, care să îmi țină mintea ocupată. Am văzut la un moment dat că pe sub ușa mea, cineva a strecurat un bilet. Am sărit din pat și am citit biletul. "Nu mai pot dormi cu gândul că ești la câțiva pași de mine și nu te am aproape", scria Matei în bilet.

Am căutat în cameră ceva de scris, dar nu am găsit. Geanta mea era abandonată undeva prin living, așa că am coborât tiptil ca să iau din ea un pix. Livingul era luminat doar de lumina aprinsă în bucătărie, iar eu am căutat geanta pe care am găsit-o pe una dintre canapele.

- Iar nu poți dormi?, l-am auzit pe Robert întrebând.

M-am întors către locul de unde se auzise vocea și l-am văzut stând pe un fotoliu, cufundat în întuneric. Nici nu citea și nici nu se uita la televizor.

- Dar tu ce faci aici? Nu mă așteptam să fii acasă. De fapt, mă așteptam. Cât putea să dureze...

- Umbli noaptea ca o fantomă...
- Am nevoie de geantă.
- Dacă nu ți-e somn, mai stai cu mine.
- Mă grăbesc.
- Unde?
- Noapte bună, Zorro.
- Somn ușor...

Am urcat scările în grabă, întrebându-mă de ce oare stătea Robert singur în living și pe întuneric. „Chiar că e ciudat omul ăsta!”, mi-am spus în gând.

Am luat biletul de la Matei și pe partea cealaltă a hârtiei, am scris: "Ne desparte doar o ușă." Am ieșit tiptil din cameră și am băgat biletul pe sub ușa lui, apoi m-am întors în camera mea și m-am așezat cuminte pe pat, așteptând să văd ce va urma. După câteva clipe l-am auzit pe Matei bătând încet la ușă, iar eu am deschis. Imediat ce a intrat, m-am pitit după ușă, ca un copil fricos. El a închis ușa și m-a privit câteva clipe, nesigur. Cu siguranță privirea mea îmi trăda toate gândurile. În mintea mea nebună îmi imaginam că va rupe halatul de pe mine și mă va poseda cu sălbăticie, dar nu a fost așa. A venit aproape de mine și a început să mă mângâie pe față, pe gât și pe mâini, iar în câteva clipe, totul a scăpat de sub control și am trăit una dintre cele mai frumoase nopți de dragoste de până atunci.

Am adormit ascunsă în brațele lui, iar dimineață când m-am trezit nu mai era lângă mine. Am găsit pe perna de alături un buchet frumos cu trandafiri albi, pe care i-am îmbrățișat bucuroasă și i-am pupat, apoi m-am întins înapoi pe pat fericită. Am recapitulat ceea ce se întâmplase în noaptea aceea, trăind din nou acele emoții atât de minunate. „Matei este cel mai tare bărbat pe care l-am întâlnit!”, mi-am spus în gând. Iar eu mă simțeam ca o prințesă într-un palat frumos, care își găsisese prințul visat. M-am ridicat din pat, pentru că abia așteptam să îl revăd pe Matei. Îmi era ciudă că dormisem atât de mult și de adânc și că nu simțisem când a plecat de lângă mine. Am văzut lângă buchetul de flori un bilețel, pe care l-am citit imediat, convinsă că era o declarație de dragoste. "Ești o ființă minunată și cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat. Ești adorabilă și dulce și aș face orice pentru tine. Te rog doar să nu te îndrăgostești de mine...", îmi scria Matei în acel bilet. Prima mea reacție a fost să izbucnesc în plâns, însă m-am adunat repede și am încercat să înțeleg ce se întâmpla. Dacă nu voia să mă îndrăgostesc de el, atunci ce voia? Oare de ce a insistat atât de mult să mă aducă în viața lui? Palatul meu se prăbușise, iar eu mă simțeam ca o Cenușăreasă abandonată în realitatea cruntă a vieții. Eram dezamăgită și bulversată. „Ok, Irina, nu e momentul să plângi. Acum trebuie să te aduni și să înfrunți realitatea. Ai timp să plângi după!”, mi-am spus.

Am făcut duș, m-am îmbrăcat frumos, mi-am pus pe chip un zâmbet larg și am ieșit din dormitor. În timp ce coboram scările spre living, i-am auzit pe Matei și pe Robert vorbind încet.

- Poate o convingi să rămână până te întorci, i-a spus Robert lui Matei.
- Nu aș mai lăsa-o să plece...
- Cred și eu. Nu te-am mai văzut demult așa...
- E extraordinară. Mamă, frate, e așa de pasiona...
- Bună dimineața!, am spus, apărând brusc lângă ei.

Nu voiam să-i arăt lui Matei că mă afectase ceea ce îmi scrisese în bilet, așa că am luat o atitudine de om fericit și l-am pupat.

- Cineva a nimerit dormitorul, a spus Robert încet, aruncându-mi un zâmbet arogant.

Matei nu a sesizat replica lui Robert, fiind preocupat să mă sărute și să mă îmbrățișeze.

Am luat micul dejun cu el și cu Robert, străduindu-mă să nu arăt neliniștea care se instalase în sufletul meu. Matei mi-a spus că era nevoit să plece din București pentru două zile și mă ruga să rămân la Snagov, să îl aștept. L-am refuzat, argumentând că trebuia să fiu la Brașov. De ce aș mai fi rămas acolo?

În timp ce stăteam la masă unul lângă celălalt, Matei mă privea cu dragoste și mă mângâia din când în când. Oare doar în imaginația mea erau acelea gesturi tandre și nepotrivite pentru cineva care respingea dragostea? Sau așa le trata pe toate femeile cu care avea câte o aventură?

Pentru că Matei trebuia să plece, i-a lăsat lui Robert sarcina să mă ducă la Brașov. Ne-am luat rămas

bun în curtea casei lui, iar eu abia am reușit să nu plâng, gândindu-mă că poate îl vedeam pentru ultima oară.

Deja începeam să mă obișnuiesc cu ideea că Matei a fost doar o aventură și refuzam să îmi mai pun întrebări inutile și chinuitoare. Pe biletul pe care mi-l lăsase lângă flori, i-am scris și eu o frază: "Nici nu m-aș fi putut îndrăgosti. Eu nu mă joc de-a iubirea." Mișteam, pentru că eram deja îndrăgostită de el.

După puțin timp am plecat și eu cu Robert către Brașov, luându-mi adio de la un vis frumos, pe care l-am visat în cel mai naiv mod posibil.

- Probabil că nu ești foarte încântat să fii șoferul meu, nu? Faci șase ore pe drum, i-am spus lui Robert, care conducea îngândurat.

- De ce nu? Ți-am mai spus că îmi place să mă plimb...

- Să știi că nu trebuie să fii amabil cu mine.

- Nici n-am de gând să fiu.

- Auzi, le conduci acasă pe toate gagicile lui Matei?

- Doar pe tine. Restul pot pleca cu taxiul.

- Mă așteptam să îmi spui că Matei nu mai are alte gagicile...

- Vrei să îți spun ceea ce îți place să auzi?

- N-ai tu de unde să știi ce îmi place mie să aud.

- Bănuiesc eu...

- M-ai avut cinci minute sub plapuma ta și crezi că mă cunoști?

- Credeam că ai uitat acel moment, atât de stânjenitor...

- Nu uit nimic. Chiar a fost stânjenitor, dar amuzant. În schimb, pentru tine trebuie să fi fost frustrant, nu?

- Ce? Să confunde una dormitoare? Da, recunosc. E frustrant, ținând cont că e vorba de tine. Nu ești tocmai de neglijat.

- Ești măgar. Și impertinent.

- Iar tu ești imposibilă. Ai o limbarniță! Și ești de-o aroganță...

- Cred și eu că deranjează aroganța mea. Probabil că ești obișnuit cu tipe banale care amuțesc la vederea mașinii tale. Mulți mă confundă la prima vedere.

- Nu-i trebuie omului prea mult ca să vadă ce îți poate capușorul ăla frumos.

- Asta a fost un compliment? Pentru că nu pari genul...

- Dar ce gen par?

- Crai. Plin de el, genul "come on baby, take me, make me" ...

- Ești teribilă!, a spus Robert izbucnind în râs. Se plictisește vreodată cineva cu tine?

- Da. Eu.

Pentru că nu mai aveam chef de vorbă, mi-am lăsat scaunul pe spate și am închis ochii. Voiam să îl mai văd în gândurile mele pe Matei, cu toate momentele frumoase din noaptea petrecută cu el. Nu fusese o noapte ca oarecare, iar Matei nu era un tip oarecare, de aceea acele gânduri, emoții și imagini aveau să mă bântuie multă vreme de atunci încolo.

Când am ajuns în Brașov, Robert a vrut să mă lase în fața blocului, dar l-am invitat să bea o cafea.

- E tare drăguț apartamentul tău, mi-a spus, când i-am turnat cafeaua în ceașcă.

- Mulțumesc. E amenajat de mine.

Locuiam singură într-un apartament cu trei camere, dar tot timpul aveam câte o prietenă care rămânea să doarmă cu mine.

- Ai gusturi bune. E al tău?

- E închiriat. Dar îl voi cumpăra după ce voi vinde casa în care am copilărit. Am aranjat deja cu proprietarul.

- Chiar e drăguț. Are structură faină... lumină, spațiu...

- Nu suport camerele încărcate cu lucruri inutile. Nici viața.

- Știi ce mi se pare surprinzător la tine? Maturitatea. Ai 19 ani, dar gândești și te porți ca o femeie de 30. Poate chiar de 40...

- Exceptând cazurile când nu mă port ca una de 15...

- Serios, acum, cum de ești atât de matură? Pentru că mă surprinde câte știi și cât ești de dezinvoltă.

- Am crescut fără mamă și asta m-a maturizat. Și am avut o viață plină de peripecii. Iar tata m-a învățat tot ce a știut...

- Se vede că tatăl tău te-a crescut foarte frumos.

- Mulțumesc. Din păcate nu reușesc să fiu mereu la înălțimea așteptărilor. Mai am scăpări...

- În orice caz, e bine că te-a învățat să fii independentă.

- Într-adevăr. De mică mi-a băgat în cap că nu trebuie să depind de nimeni. Că trebuie să am casa mea și banii mei. Că am dreptul să fac ce vreau și că nu trebuie să mă justific în fața nimănui. M-a învățat să nu îmi pese de ceea ce crede lumea. Și să fiu puternică.

- Se vede că ești. Ești foarte sigură pe tine.

- Mai puțin atunci când dau buzna în dormitoarele bărbaților, am spus zâmbind ascunsă după ceașca de cafea.

- Memorabilă fază. O amintire frumoasă... bine, doar pentru mine, a spus el râzând.

S-a ridicat brusc și s-a îndreptat către biblioteca mea, oprindu-se cu privirea asupra unei păpuși.

- Este o păpușă cu cap din porțelan, i-am spus, văzând că studia foarte curios păpușa. O am de la tata. O prețuiesc enorm, dar, din păcate, a suferit un accident când m-am mutat aici și i s-a spart o bucată din frunte. Am plâns zile în șir...

- Nu poate fi reparată?

- Nu știu. Probabil că ar putea vreun restaurator, dar eu abia am curajul să o mut de acolo...

- De unde ți-a cumpărat-o tatăl tău? Pare foarte veche...

- De la o doamnă foarte bătrână, care era vecină cu noi. Aveam vreo zece ani când am văzut păpușa pe pervazul ferestrei sale. De câte ori treceam pe acolo o admiram, iar într-o zi, i-am arătat-o și lui tata și i-am spus că mi-o doresc foarte mult. Vecina mea nu a vrut nicicum să i-o vândă tatei, argumentând că este prețioasă și veche. Dar tata a convins-o până la urmă. Îmi amintesc că într-o zi când am venit de la școală, am găsit păpușa pe biroul meu. Am simțit o bucurie de nedescris și am alergat către tata, pe care l-am îmbrățișat și l-am acoperit cu o ploaie de pupici. Aceasta este o amintire foarte dragă sufletului meu.

- A fost scumpă?

- Din câte știu, este destul de scumpă o astfel de păpușă. Este o creație unicat, făcută în Paris, înainte de anul 1900. Tata a dat foarte mulți bani pe ea și pentru a o cumpăra, a vândut un ceas cu pendulă, la care ținea foarte mult. Era un amator de obiecte de artă...

- Mi-o dai să caut pe cineva care să o repare?

- Mi-e frică.

- Îți promit că o să am grijă de ea.

- Dar...

- Ai încredere în mine. O să am mare grijă. Văd că i se mișcă și mâna...

- Și în ce o duci?

- Nu ai o cutie goală?

- Să caut...

Am mers în hol și am deschis larg ușile de la debara, ca să caut o cutie în care să pun păpușa.

- Ce zici, o cutie de pantofi ar fi bună?, i-am spus lui Robert, strigând din hol.

- Foarte bună!

Am luat un scaun din bucătărie și m-am urcat pe el, ca să ajung la câteva cutii așezate pe ultimul raft din debara. Am ales cutia și când să cobor, l-am văzut pe Robert lângă mine, oferindu-mi mâna ca sprijin să cobor.

- Lasă, e prea înalt scaunul, mi-a spus Robert, prinzându-mă de talie și coborându-mă de pe scaun, ca pe un fulg.

Când m-a lăsat pe podea, am avut impresia că m-a privit într-un fel aparte și am simțit din nou acea emoție ciudată pe care o simțisem în seara în care îl cunoscusem.

- Mă gândeam să punem în cutie pe lângă păpușă niște hârtii, dar cred că mai bine pun câteva eșarfe.

Am luat păpușa cu grijă și am așezat-o în cutia din carton, apoi am înconjurat-o cu câteva eșarfe

pentru a o proteja.

Când l-am condus pe Robert, am văzut că i-a atras atenția un coș din nuiele din hol, în care țineam câteva umbrele. A scos una dintre umbrele și a studiat-o, apoi a pus-o la loc.

- Ți-a atras atenția pentru că e Burberry, snobule? O am de la un tip. Ploua rău și el a apărut din senin și mi-a dat-o. Nu am apucat să-i mulțumesc și nici măcar nu i-am văzut fața, pentru că avea o sapcă...

- Nice... Pa! Să ai grijă de tine.

- Pa! Îți mulțumesc că m-ai adus acasă. Și te rog să ai grijă de păpușa mea! Aș înnebuni dacă s-ar întâmpla ceva cu ea...

Aș fi vrut să îl pup pe obraz, sau să-l îmbrățișez în semn de mulțumire, dar nu știam dacă nu cumva gestul meu i se va părea deplasat, cu atât mai mult cu cât el îmi părea destul de rece și de distant. De îndată ce a plecat Robert, m-am cuibărit în fotoliul meu și am început să plâng. În minte aveam numai fraza scrisă de Matei, căreia nu reușeam nicicum să-i înțeleg sensul. Nu îl cunoșteam suficient și nu știam la ce trebuia să mă aștept din partea lui. Nu știam dacă aveam să ne mai întâlnim vreodată, sau dacă nu cumva biletul lui era un mod elegant de a-mi mulțumi pentru noaptea minunată.

Am plâns până când am adormit și m-am trezit aproape de miezul nopții, când a sunat telefonul. Nu era Matei, așa cum mi-aș fi dorit, ci prietenul meu imaginar.

- Mi-a fost dor de tine, i-am spus. Ciudat nu? Nu te cunosc, nu am nimic din tine și totuși îmi e dor. Să știi că dacă ai mai sunat și nu m-ai găsit, e pentru că am fost plecată la Matei, tipul de care ți-am spus că m-am lipit. Pun pariu că vrei să știi cum a fost. Află că a fost ca naiba...

Aveam nevoie să plâng și să îmi descarc sufletul, iar prietenul imaginar era cel mai potrivit pentru asta. I-am povestit cu lux de amănunte impresii de la Snagov, despre ce mi-a plăcut și ce nu mi-a plăcut la oamenii întâlniți acolo, apoi am trecut la intimități. Nu aveam nicio jenă să-i relatez deschis detalii intime din dormitor, pentru că îi mai împărtășisem astfel de detalii și cu alte ocazii.

- Știi, aș fi jurat că a făcut dragoste cu mine, nu sex. Pentru că mi s-a dăruit total și pentru că a fost foarte tandru... Am simțit că mă iubea. Și totuși, dimineță mi-a lăsat un bilet...

I-am povestit despre bilet, turnându-i toate frustrările și de ce-urile mele.

- Acolo e o lume diferită, căreia simt că nu-i aparțin. Oamenii au alte preocupări și parcă nu știu să se distreze. Casa aia imensă pare atât de goală, de ai impresia că ești într-un hotel. Degeaba e decorată după ultima fiță, nu are personalitate, căldură, nu arată ca un cămin. Iar tipul ăla, Robert, e un arogant și un imposibil. Am impresia că nu mă suportă. Se poartă ciudat cu mine. Of, așa mi-ar plăcea să mă iei în brațe, oricine ai fi... Vrei să dormi cu mine? Adică să stai la telefon până adorm? Nu vreau să fiu singură.

Prietenul imaginar a bătut de două ori în receptor, ceea ce însemna că încuviința că va rămâne la telefon până aveam să adorm. I-am mai împărtășit tot felul de gânduri, repetându-mă și trecând de la o idee la alta, până când am adormit.

M-am trezit pe la ora două dimineața agitată și nu am mai putut adormi. Am scris în jurnal gândurile și frământările mele, apoi am căutat la televizor un program care să îmi țină mintea ocupată. Am auzit telefonul sunând și am răspuns de îndată, convinsă că era tot prietenul imaginar.

- Tu nu ai somn, sau nu mai poți trăi fără mine?, am întrebat imediat.

- Și una și alta, i-am auzit vocea lui Matei. Te rog să cobori, sunt jos. Urgent!

Am sărit imediat din pat și m-am uitat pe geam să văd dacă într-adevăr Matei era în fața blocului meu. I-am văzut mașina și fără să stau pe gânduri, am ieșit din casă, așa cum eram, în cămașa de noapte și am alergat către el. Când m-a văzut ieșind din scara blocului, a coborât din mașină și a alergat către mine. I-am sărit în brațe, iar el m-a ținut strâns câteva clipe.

- Iartă-mă! Sunt un prost!, mi-a spus sărutându-mă.

- Ce cauți aici în toiul nopții?

- Să uiți de acel bilet, da?

- Ce bilet?

- Of, cât îmi ești de dragă!

Am urcat în apartamentul meu și am petrecut împreună o a doua noapte frumoasă.

- Să știi că nu trebuie neapărat să mă iubești, i-am spus dimineață, amintindu-mi de bilet și gândindu-mă la faptul că poate el are nevoie de o pauză după relația eșuată cu fosta lui soție.

- E cam târziu, deja. Trebuie, nu trebuie...

Îmi doream enorm să îmi spună că mă iubește, dar nu mi-a spus-o. De aceea am hotărât să nu-i spun nici eu.

A urmat o perioadă frumoasă, în care eu și Matei ne-am întâlnit în fiecare week-end. De câteva ori m-a surprins și a venit la Brașov și în cursul săptămânii.

- Nu îmi mai ajunge să te văd doar în week-end-uri, mi-a spus într-o seară la telefon. Mi-ar plăcea să te muți la Snagov.

- Cum să mă mut la Snagov? Am aici familia, prietenii...

- Dar nu te ține nimeni departe de ei. Te vreau lângă mine, Irina. Îmi este din ce în ce mai greu să fac naveta și să petrec atât de puțin timp cu tine...

M-am gândit foarte mult la propunerea lui și chiar dacă rațiunea îmi spunea să nu mă grăbesc încă, inima mă implora să mă duc să stau lângă el. L-am sunat și i-am spus că am decis să stau mai mult timp cu el, însă fără a mă muta definitiv.

- M-ai făcut foarte fericit!, mi-a spus cu o bucurie copilărească în glas.

- Să știi că nu renunț la apartamentul de aici. Voi sta la Snagov, dar asta nu înseamnă că mă mut cu totul, ok?

- Deocamdată, mi-a spus cu un ton amuzat. Mâine îl trimit pe Robert să te aducă la Snagov. Eu sunt la Arad și mai stau până vineri...

Robert a ajuns la Brașov după prânz și imediat ce i-am deschis ușa, am văzut cutia de carton în care îi dădusem păpușa mea din porțelan.

- Să nu-mi spui că ai reușit să o repari!, am spus entuziasmată.

- Uită-te la ea.

Am deschis cutia și am scos cu grijă păpușa pe care o prețuiam atât de mult. Am studiat-o cu atenție și într-adevăr abia se putea observa partea spartă din frunte. I-am zâmbit lui Robert, care stătea în picioare și mă privea ca și cum aștepta o părere. Fără să mai stau pe gânduri, m-am apropiat de el și l-am pupat scurt pe obraz.

- Mulțumesc cu toată inima!

- Cu plăcere.

- Să știi că am fost puțin stresată. Îți încredințasem unul dintre cele mai prețioase lucruri pe care le am. Nu prin prisma valorii bănești, ci sentimentale...

- Mă bucur că am reușit să te ajut.

- Nu am multe bagaje, ci doar acest troler și geanta asta...

Și astfel am pornit pe drumul către noua mea viață. Am decis să nu mă mai gândesc dacă alegerea făcută era una corectă sau nu și doar să trăiesc clipa și să îmi urmez inima. „Nu știi niciodată ce va fi dacă nu încerci.”, îmi spunea tata mereu. Iar eu decisesem să încerc.

Când am ajuns la Snagov, Oli mă aștepta bucuroasă. M-a ajutat să mă instalez în camera mea și m-a rugat insistent să-i cer orice aș fi avut nevoie.

Când am vorbit cu Matei despre mutarea mea la Snagov îmi spusese că îmi doream o cameră numai a mea, chiar dacă noi aveam să dormim împreună în dormitorul lui. Aveam nevoie și de un spațiu numai al meu, unde să îmi țin lucrurile și unde să pot avea intimitate atunci când simțeam nevoia să fiu singură. În casa copilăriei mele am avut de când mă știam o cameră numai a mea și baia mea proprie, pentru că tata mi-a respectat intimitatea. De aceea nu intra niciodată fără să bată la ușă și m-a educat astfel încât să am un simț al proprietății foarte dezvoltat.

La Snagov alesesem camera în care am dormit prima dată, pentru că îmi plăcea cum era amenajată, îmi plăcea și baia, cât și terasa spațioasă cu vedere spre curtea cu flori.

- Eu merg să pregătesc cina, mi-a spus Oli la un moment dat.

- Vin să vă ajut. Nu vreau să mă simt că un musafir aici.

- Dar nu trebuie să te deranjezi, scumpa mea. Fac eu totul. Și te rog să îmi zici Oli. Nu mă face să mă simt bătrână, te rog.

- Bine, Oli. Dar vreau să te ajut la treburi. Numai așa mă voi simți ca acasă. Să știi că îmi place să gătesc și să mă ocup de gospodărie. Numai sarmale nu fac, în rest știu să fac de toate...

Am pregătit cina împreună cu Oli, iar ea mi-a povestit tot felul de lucruri despre Matei și despre Robert, apelând la amintiri vechi, de când locuiau încă în casa părinților lui Matei.

Am cinat împreună cu Robert și cu Oli, iar după cină Robert mi-a spus că are un dar de bun venit.

-Dar eu nu am adus niciun dar de bun găsit, am spus.

-Tu te-ai adus pe tine. Poftim, mi-a spus Robert, întinzându-mi un plic.

Am deschis plicul curioasă și am găsit înăuntru o foaie cu un desen. Privind mai atentă am înțeles că era o schiță a casei, un fel de hartă pe care Robert îmi indicase dormitoarele și celelalte încăperi. I-am zâmbit amuzată de darul lui aluziv la noaptea în care mă rătăcisem și confundasem dormitoarele.

-Ai vrut să te asiguri că nu mai întru peste tine?

Robert mi-a zâmbit și pentru prima oară am văzut gropițele cuceritoare din obrajii lui. "Of, frumos mai e și ăsta!", mi-am spus în gând.

-Mulțumesc pentru hartă. O să mă revanșez.

-Bine ai venit și vreau să știi că dacă ai nevoie de ceva, îți stau la dispoziție non stop, ok?

- Ok. Ia zi-mi, știi să joci șah, rummy? Sau mă vei lăsa să mă plictisesc singură?

- Ia zi-mi la ce vrei să iei lecții?

- La pian.

- Nu prea știu să cânt la pian. Matei știe foarte bine. Eu doar mă prostesc...

- Eu știu. Deci, ia zi-mi, la ce vrei să iei lecții?

M-am acomodat foarte repede în noul meu cămin, iar cei din casă au devenit familia mea. O familie de care aveam grijă și care mă iubea. Preocuparea mea principală era fetița lui Matei, pe care o îngrijeam împreună cu Oli, învățând lucruri noi despre copiii mici și identificându-mă din ce în ce mai mult cu rolul de mamă.

- Îmi dai voie să aduc mici schimbări casei?, l-am întrebat într-o seară pe Matei.

- Sigur că da. Te pot ajuta?

- Nu. Voi face eu câteva cumpărături. Chiar dacă totul este nou și foarte frumos, lipsesc anumite elemente care să dea o notă caldă casei. Câteva lumânări decorative, câteva perne, flori...

- Poți face tot ce vrei. Robert te va însoți la cumpărături și te va ajuta, ok?

În câteva zile am redecorat livingul, terasa și camera în care se servea masa. Fiind o fire romantică, nu concepeam să nu am în jur câteva elemente decorative care să facă spațiul plăcut și primitiv. Cei din casă au fost încântați de micile schimbări, cu excepția lui Robert care nu părea încântat, ironizându-mă uneori cu afirmații ușor misogine.

Poate de aceea aveam impresia câteodată ca Robert nu mă suporta. Nu știam niciodată ce gândea și ce simțea cu adevărat, pentru că atitudinea lui față de mine oscila de la indiferență la foarte multă atenție și de la o răceală evidentă la o căldură bulversantă. Uneori îmi adresa replici acide, dezaprobându-mă în diferite situații, iar alte ori îmi vorbea cu o voce joasă și intrigant de dulce.

Erau momente când nici nu mă privea, iar alte ori îl surprindeam privind-mă într-un mod pătrunzător și parcă nepotrivit. Eu aveam adeseori o atitudine ostilă față de el sau mă amuzam scoțându-l din sărite. Când îl enervam foarte tare mă ignora o perioadă, apoi tot el căuta împăcarea.

Într-o seară, în timp ce făceam plajă pe terasa casei, Robert mi-a adus o înghețată. Eram certați și nu vorbisem toată ziua.

- Merci. Puteai să îmi aduci și un șervețel, am spus.

- Ești o lady, nu m-am gândit că ai putea să te mânjești.

- Auzi, zi-mi și mie ce nu îți place la mine.

- De unde revelația asta?

Și-a tras un scaun și s-a așezat în fața mea, astfel încât să mă poată privi de aproape.

- Nu mai evita răspunsul. Zi-mi că nu mă plac. Suport, să știi.

- Zău? Alteța dumneavoastră, atât de obișnuită să fie adulată de toată lumea?

- Eviți răspunsul. Fii bărbat.

- Ești arogantă, înfumurată, obraznică și foarte răsfățată.
 - Doar atât?
 - Crede-mă că e prea mult.
 - Atunci de ce stai mereu în preajma mea?
 - Ia ghici.
 - Pentru că pe lângă toate astea, sunt și amuzantă, nu? Te distrezi foarte mult cu mine. Și sunt și frumoasă și deșteaptă, am spus râzând.
 - Și de o modestie cum rar am văzut!
 - Știu de ce îmi cauți compania. Pentru că doar cu mine poți discuta. Cu alea cu care petreci câte o noapte te plictisești de mori. Trebuie să fie tare frustrant ca după partida de sex, care sunt sigură că durează maxim două minute cu tot cu preludiu și duș, nu mai aveți ce face unul cu altul. Și atunci, vii la mine.
 - De unde știi tu cât durează partidele mele de sex?
 - Se vede pe tine cât ești de frustrat și de nesatisfăcut. Și de plictisit.
 - Aveți grijă, maiestate, vă curge înghețata.
 - Dacă nu mi-ai adus șervețel! Sau nu ai adus intenționat? Ai vreo fantezie cu înghețată împrăștiată pe mine?
 - Ai o imaginație...
 - După felul în care mă privești, aș putea spune că și tu ai o imaginație.
 - Ah, cât poți să fii de enervantă!
 - Oțetul din ton nu se potrivește cu mierea din privire. Deci, e clar, mă plăci. Și stai mereu în preajma mea pentru că eu completez celelalte nevoi ale tale.
 - Ce iq aveți, maiestate?
 - Vrei să spui că nu-i așa?
 - Papă și nu mai vorbi atât, că-ți cade înghețata pe sâni.
 - Ce grijuliu, am spus, înclinând cornetul cu înghețată intenționat că să cadă pe mine o porție zdravănă din dulcele galben cu aromă de vanilie.
- Robert m-a privit puțin străduindu-se să își ascundă zâmbetul, apoi a-a ridicat și a intrat în casă, iar după scurt timp a revenit cu un pachet de șervețele. S-a așezat pe marginea șezlongului meu și a scos un șervețel cu care m-a șters, cu multă grijă. Eu lingeam grăbită înghețata care se topea din ce în ce mai tare. După ce a șters dâra de înghețata cursă pe mine, mi-a luat cornetul din mână și a început să mănânce din el.
- E bun?, am întrebat, alintându-mă.
- Mi-a atins nasul cu înghețata, murdărindu-mă, iar eu i-am smuls de îndată cornetul și i l-am lipit de obraz. S-a ridicat, iar eu am sărit că arsă și m-am îndreptat către furtunul cu apă.
- Te mănânc, dacă faci asta!, a strigat el alergând spre mine.
- Am îndreptat jetul de apă spre el, udându-l din cap până în picioare, iar în câteva clipe, amândoi ne jucam sub apă, încercând să punem stăpânire pe furtunul care ne uda din ce în ce mai tare. Am alunecat și am căzut pe iarbă, iar Robert s-a trântit lângă mine. M-am liniștit și am privit cerul de un albastru edenic, fără niciun nor. După puțin timp am simțit o atingere ușoară pe degetul mic al mâinii drepte și am răspuns cu o mângâiere timidă.
- Nu ești arogantă și nici înfumurată. Dar ești obraznică și foarte răsfățată, mi-a spus.
 - Dar mă plăci.
 - Adevărul e că ești bună rău.
 - Ești grobian! Și să știi că eu nu te plac deloc.
 - Uitasem de mincinoasă...
 - De ce ești atât de timorat în preajma mea?
 - Așa ți se pare?
 - Oare chiar mi se pare?
 - Ce frumos e cerul...
 - Știi că una dintre poreclele mele este Ciel? Adică cer în franceză...
 - Ți se potrivește. Ba senină, ba cu nori, ba cu raze fierbinți, ba cu furtuni. De unde această poreclă?

- Ei, este o poveste lungă...
- Spune-mi-o.
- E tristă.
- Nu contează.
- Știi rochia aia a mea violet?
- Care dintre ele, că ai mai multe...
- Cea pe care am purtat-o când am fost la Brașov? Despre care a spus Sandra că este demodată...
- Da.
- Ei, rochia aceea are o poveste.

Și astfel am început să-i spun una dintre poveștile mele triste de viață, o poveste pe care o încuiasem undeva într-un colț de suflet.

Povestea era despre un băiat pe care îl iubisem foarte mult și care se numea Rareș.

Eu și Rareș ne-am cunoscut când eu aveam 17 ani, iar el 22. Ne-am îndrăgostit fulgerător și am trăit o poveste de dragoste extrem de frumoasă. Nu aveam cum să uit felul în care Rareș m-a iubit. M-a respectat, m-a îndrumat corect, m-a ambiționat și a făcut toate acestea răsfațându-mă ca pe un copil. Mi-a fost alături în perioada cumplită în care tatăl meu a dus o luptă grea și chinuitoare cu cancerul.

Unii cred că la 17 ani un om nu are maturitatea necesară pentru a iubi cu adevărat, dar eu îl iubeam enorm pe Rareș. Era bun și blând, sensibil și responsabil, protector și mai ales mă făcea să râd foarte mult. Eram nedespărțiți, iar între noi nu a existat niciodată vreun moment tensionat. Era omul în brațele căruia găseam alinare, protecție și siguranță. Era cuminte, romantic, iubea cărțile, muzica și mai ales pe mine. Mă făcea fericită, mă făcea să mă simt iubită, frumoasă și importantă.

Într-o zi, Rareș a plecat împreună cu tatăl lui la Cluj, la bunici. Din clipa în care ne cunoscusem, nu trecuse nici măcar o zi fără să ne vedem, de aceea, ideea că nu ne vom vedea o săptămână, ni se părea amândurora de nesuportat.

- Dacă te îndrăgostești de alta pe acolo?, l-am întrebat glumind, în seara în care a plecat la Cluj.

- Niciodată! Eu doar pe tine te voi iubi, mi-a spus el, strângându-mă în brațe. Pune mana aici, mi-a spus, luându-mi palma și așezând-o în dreptul inimii lui. Simți? Inima aceasta bate doar pentru tine. Te voi iubi numai pe tine.

În seara aceea, Rareș s-a întors de câteva ori ca să îmi dea pup, așa cum făcea mereu când pleca de la mine. Uneori ajungea până la colțul străzii și se întorcea chiar și de acolo, doar ca să îmi mai dea un sărut.

Zilele în care Rareș a fost plecat, au trecut foarte greu. Ca să îl aștept cu o surpriză, mi-am cumpărat o rochie pe care o văzusem împreună în vitrina unui magazin. Îi plăcuse foarte mult acea rochie de culoare violet, pe care o admiram ori de câte ori treceam pe lângă vitrina în care era expusă. El insistase câteva zile la rând să mi-o cumpăr, argumentând că era făcută special pentru mine.

Convinsă că-i voi face o bucurie, în seara în care trebuia să ne revedem, m-am îmbrăcat cu rochia aceea violet și l-am așteptat în parcul nostru, pe leagănul nostru. Acolo îl așteptam mereu, pentru că acela era locul nostru de întâlnire. Am stat mai mult de o oră așteptându-l îngrijorată, pentru că el nu obișnuia să întârzie niciodată. Mă gândeam că poate încă nu ajunsese acasă, de aceea am sunat-o pe mama lui, însă aceasta nu mi-a răspuns la telefon. Am mai așteptat câteva minute în parc pe leagăn, gândindu-mă că poate întârzie, dar se făcuse târziu și îmi era frig. Am pornit către casă privind mereu în urmă, sperând că avea să vină după mine într-un târziu. Când am ajuns în fața porții mele, i-am văzut mașina celui mai bun prieten al lui Rareș. M-am apropiat, iar când acesta m-a văzut a ieșit din mașină agitat.

- Unde umbli, te aștept de două ore!, mi-a spus.

- Am fost în parc să îl aștept pe Rareș. Tu ce faci aici?

Prietenul lui Rareș părea foarte încurcat și aveam impresia că își căuta cuvintele ca să îmi dea o veste cumplită.

- Trebuie să fii tare, Irina. Rareș și tatăl lui au avut un accident de mașină la întoarcerea de la Cluj. Nu au mai scăpat.

- Poftim?

- Au murit amandoi...

Acea frază m-a făcut să mă sprijin de zidul casei. Îl priveam stupefiată pe prietenul lui Rareș și așteptam să îmi spună că a glumit și poate chiar să apară Rareș de undeva de după colț și să îmi spună că a vrut să facă o glumă proastă. Dar văzând că prietenul lui Rareș plângea și mă privea cu milă, am înțeles că nu era o glumă, ci o altă lovitură cruntă pe care viața mi-o dădea. Am stat câteva minute rezemată de zidul casei și am privit cerul plin cu stele. Mi-l aminteam pe Rareș punându-mi mâna pe pieptul lui și promițându-mi că mă va iubi numai pe mine și realizam că toate reacțiile lui din seara aceea, toate declarațiile, erau parcă niște gesturi care ar fi prevestit că nu ne vom mai vedea vreodată. Lumea mea se prăbușise. Trebuia să accept că nu îl mai puteam vedea și că nu aveam cum să mă mai refugiez în brațele lui. Că nu mai aveam nimic din el sau din noi. Decât amintirile. Și cerul. Pentru că îmi spusese cândva să privesc cerul atunci când îmi va fi foarte dor de el.

- Păi și tu? Tu ce faci dacă îți e dor de mine?, l-am întrebat alintându-mă.

- Eu am cerul. Tu ești cerul. Iar pe cerul meu pun stele, adică pupici...

De atunci m-a alintat și m-a strigat "Ciel".

Mult timp după moartea lui am mers în parcul nostru și l-am așteptat. Stăteam câteodată ore în șir privind în gol și plângând în fața trecătorilor, care se obișnuiseră probabil cu mine, ca și cum eram parte din decor. Uneori mă îmbrăcam în rochia violet și mă duceam la mormântul lui. Stăteam și plângeam în fața unei cruci, pe care vedeam numele lui și totuși refuzam să cred ca el nu mai exista. Ba chiar eram supărata pe el uneori că nu a venit în seara aceea la întâlnire... iar alteori îl visam venind. Mi-am imaginat de mii de ori un alt sfârșit. Și nu am acceptat niciodată moartea lui, pentru că el a continuat să trăiască în sufletul meu, pentru că sufletul meu era viu.

Mult timp m-am condamnat pentru tot ce nu i-am spus, pentru că nu i-am dăruit mai multă fericire, m-am condamnat pentru că el nu a apucat să mă vadă îmbrăcată cu rochia violet. Am rămas cu sufletul plin de regrete și cu o durere pe care timpul nu a vindecat-o, așa cum aș fi sperat, ci doar a anesteziat-o.

Unii oameni intră în viața noastră neinvitați, nedoriți, ca mai apoi să devină universul nostru. Dar într-o zi ne părăsesc. Ne părăsesc forțați de destin, independent de voința lor, fără a avea șansa să își ia rămas bun. Ne părăsesc atunci când nu ne așteptăm și poate când depindem cel mai mult de ei. Ne părăsesc luând cu ei și o parte din sufletul nostru și din visele noastre. Doare. Cu toate acestea ne rămâne în urma lor o poveste, chiar dacă nu o poveste cu final fericit. Ne rămân lecții de viață și amintiri prețioase. Învățăm să iubim, să prețuim, să devenim dependenți, ca mai apoi să învățăm să pierdem, să suferim și să devenim puternici...

La Snagov era un continuu dute-vino. Prietenii lui Matei ne vizitau foarte des, iar uneori rămâneau la noi câteva zile. Casa era plină și animată mai tot timpul. Ne petreceam timpul jucând tot felul de jocuri, făcând karaoke, uitându-ne la filme, sau lenevind. Zilele de naștere ale prietenilor le serbam tot la Snagov, pentru că aveam spațiu și tuturor le plăcea felul în care le organizam.

Pentru că se apropia ziua doamnei Oli, am decis să-i organizez o petrecere surpriză.

Am planificat totul până în cel mai mic detaliu și m-am dus în camera lui Robert să-i cer să mă ajute cu cumpărăturile.

- Robert, ai putea să...

- Tu nu știi să bați la ușă?, m-a întrebat el speriat.

L-am surprins stând întins pe pat și din vocea lui mi-am dat seama că plângea. Am aprins lumina, dar el mi-a întors spatele.

- Iartă-mă că am dat buzna. Nu m-am gândit că aș putea deranja. Și tu mai dai buzna în camera mea.

- Nu-i nimic.

- Ce e cu tine?

- Nimic. Ai putea să mă lași singur, te rog?

- Nu. Zi-mi ce e cu tine.

M-am apropiat de patul lui și m-am așezat timidă pe colț.

- Crezi că e o rușine să plângi, Robert?

- Irina, te rog. Vreau să fiu singur.

- De ce mă alungi? Dacă sunt aici înseamnă că vreau să fiu. Și nu sunt doar fizic, sunt și cu sufletul.

- Îți mulțumesc, dar sunt ok.

- Nu plec de aici. Oamenii nu trebuie să plângă singuri. Deci, dacă vrei să plângi, o să plângem împreună. Dacă stau bine să mă gândesc, așa aveam un chef de plâns...

Mi-am lăsat saboții lângă pat și m-am așezat lângă el. Îmi doream să îl liniștesc și să aflu ce dureri ascundea sufletul lui. Era pentru prima dată când îl vedeam altfel decât vesel, pozitiv și puternic.

- Știi ce mi-a spus tata când eram mică, într-o zi în care m-a găsit plângând?

- Ce?

- Că Dumnezeu le-a dat oamenilor un număr fix de lacrimi și că acestea sunt de două feluri: de tristețe și de fericire. Și că nu ar trebui să îmi irotesc lacrimile aiurea, ci să le păstrez pentru momentele fericite. Că ar fi păcat să nu am lacrimi ca să plâng atunci...

- Ce frumos...

- Deci, irosim? Dacă irosești tu, o să vărs și eu câteva. Știi că sunt empatică.

- Ești o copilă și o șmecheră...

- Vrei să vorbim? Să îmi povestești? Uite, îmi poți spune orice, pentru că mâine uit cu desăvârșire, dacă vrei.

- Nu aș avea ce să îți spun...

- Dacă ar fi să plâng acum, știi de ce aș plânge? De dor. De dorul celor pe care i-am pierdut. Și aș mai plânge de ciudă. De ciudă că nu pot ajuta oameni care suferă... copii, bătrâni... ah, și animale. Fără să îmi dau seama am lăsat o lacrimă să mi se prelingă pe obraz. Robert s-a întors cu fața către mine, și-a aranjat perna și s-a așezat comod.

- Robert, te-ai gândit vreodată când ai plâns, câți oameni mai plâng în momentul acela în întreaga lume?, l-am întrebat încet, cu privirea ațintită într-un loc fix de pe tavan. Plâng foarte mulți. Fiecare își plânge durerea lui și sunt sigură că sunt foarte puțini cei care plâng de fericire. Unii plâng lângă cineva bolnav, alții plâng în fața unui mormânt, alții plâng singuri, poate pentru că au fost părăsiți de omul iubit... unii plâng pentru că află că mai au puțin de trăit, alții plâng îngrijorați că nu vor avea mâncare pentru a doua zi... unii plâng că nu pot avea copii, alții că se simt singuri și neiușiți... Tu de ce plângi, Robert? Eu de ce plâng? Avem cu adevărat motive să plângem?

- Ești incredibilă... ești pur și simplu incredibilă...

- Nu sunt. Vreau să vezi lucrurile așa cum sunt. Pentru că știu că atunci când suferi, durerea ta și se pare cea mai mare, cea mai de nesuportat, pentru că nu o raportezi la dureri mai grave... Să știi, Robert, că orice lucru are două fețe. Una bună și una rea. În tot răul e un bine și în tot binele poate fi un rău...

- Tu nu ești o ființă omenească. Ești extraterestru.

- Am nevoie de tine. Vreau să mă duci la cumpărături. Vreau să-i facem o petrecere surpriză lui Oli.

- Hai să mergem, mi-a spus ridicându-se deodată.

M-am dus în camera mea și m-am îmbrăcat, apoi am coborât în curte, unde Robert mă aștepta lângă mașină.

- Pofțiți, maiestate!, mi-a spus deschizând portiera și întinzându-mi mâna.

Am urcat în mașină bucurată că îl vedeam din nou zâmbind.

-Ai o listă de cumpărături?, m-a întrebat când a intrat în mașină.

-Mai întrebă?

-Mă scuzați, domnișoară. Am uitat că sunteți mama organizării.

Câteva minute nu ne-am vorbit. El conducea liniștit, iar eu mă gândeam la el. Încercam să găsec un motiv pentru care plânse mai devreme. Dar nu găseam. Aparent avea o viață perfectă. Era tânăr, frumos, sănătos, avea o familie frumoasă și iubitoare și tot ceea ce își dorea. Avea o viață frumoasă.

„Oare suferă din dragoste? Oare iubește pe cineva care nu-i împărtășește iubirea?”

- Spune-mi, cum te-ai acomodat la noi?, m-a întrebat întrerupându-mi gândurile.

- Foarte bine. Mă simt ca acasă.

- Mă bucur. Să știi că toată lumea te iubește.

- Ei, nu chiar toată lumea..., am spus zâmbind. Nu trebuie să fii mai mult decât politicoasă cu mine,

nici măcar de dragul lui Matei.

- Uite-l, frate, pe ăsta cum merge! Băi, cine ți-a dat ție permisul? Și? Măine ce planuri avem?

- Eu aș vrea să dau o fugă până la Brașov.

- Te duc eu.

- Ei, mă duci tu! Nu ai ceva mai bun de făcut?

- Ceva mai bun decât să fac pe șoferul pentru o domnișoară fițoasă? N-am.

- Fii serios...

- Sunt. Chiar vreau să ajung până la Brașov și-apoi, Matei nu te va lăsa să pleci de capul tău...

Până a doua zi când mi-am anunțat plecarea la Brașov, nu l-am crezut pe Robert că mă va duce el. Dar el vorbise deja cu Matei și totul părea stabilit.

- Să mă ierți că nu te pot duce eu, mi-a spus Matei. Azi am două întâlniri foarte importante. Dar cu Robert ești în siguranță.

Într-adevăr cu Robert eram în siguranță și mai ales mă simțeam în siguranță. Era un bărbat foarte responsabil și atent.

După micul dejun m-am pregătit de plecare la Brașov. Îmi era foarte dor de orașul meu preferat și de oameni pe care nu-i mai văzusem de câteva săptămâni.

- Cineva e îngândurată tare, mi-a spus Robert, văzând că priveam afară absentă.

- Da. Abia aștept să ajungem la Brașov.

- Ai vreo vizită anume de făcut?

- Da. Merg la un prieten, un domn în vârstă. Când ajungem la Brașov, vreau să oprim undeva să fac câteva cumpărături. Dacă te grăbești acolo unde ai treabă, mă descurc și singură.

- Nu am nicio treabă. Îți stau la dispoziție.

- Dar ai spus că ai ceva treabă în Brașov...

- Ce trebuie să cumperi?

- Fructe, apă, niște dulciuri, câte ceva de papa...

- Cine este acest prieten al tău?

- Un om pe care îl iubesc tare mult. Loçitorul lui tata...

Pentru că l-am văzut interesat de persoana pe care urma să o vizitez, i-am spus pe scurt povestea despre domnul profesor Horațiu.

Robert m-a ascultat cu atenție, întrerupându-mă din când în când pentru a-mi cere detalii suplimentare acolo unde dorea să afle mai mult din poveste.

Abia așteptam să ajung la domnul profesor. Povestindu-i lui Robert despre acesta, am rețrăit din nou clipe frumoase petrecute cu acel om minunat, pe care viața mi l-a scos în cale atunci când aveam cea mai mare nevoie de el.

Pe domnul profesor îl cunoscusem într-o zi, pe pe când încă locuiam în centrul Brașovului și am mers la un magazin să fac niște cumpărături.

În timp ce așteptam la rând, l-am observat în fața mea și mi-a atras atenția când și-a numărat banii. Nu părea sărac, pentru că era îmbrăcat decent, dar totuși, a scormonit după niște mărunțiș pe care l-a numărat cu atenție. Când i-a venit rândul, i-a cerut vânzătoarei "5 felii de parizer și de restul banilor puțină brânzică de vaci". Restul banilor însemna o sumă foarte micuță, cu care în mod normal nu se putea cumpăra mai nimic...

- Of, tataie, aici nu e farmacie! Ce faci numa' cu atâta mâncare, o dai la furnici?, l-a întrebat vânzătoarea.

Eu ma gândeam că poate bătrânelul era fițos și își cumpăra de obicei porții mici.

- Parizerul îl dau la cațel, iar brânzica o mănânc eu cu mămliguță, a spus el, de parcă era dator să se justifice.

- Păi cum, tataie, matale dai mezelu' la câine și mănâci brânză seacă? Banii ăia nu-ți ajung să-ți iei destulă brânză!, a zis vânzătoarea în gura mare, în timp ce împacheta parizerul.

- Pai, câinele e bătrân și doar parizer mai mănâncă, pentru că îi place, iar mie îmi place mămliga cu brânză...

Vânzătoarea s-a apucat de cântărit brânzica, încercând să se încadreze în suma foarte mica pe care bătrânul i-o pusese pe tejghea.

- Rămâne așa, tataie? Cum vrei să nimeresc eu la cântar?!, a întrebat vânzătoarea, strigând la bătrân de parcă ar fi fost surd.

- Nu, vă rog... ca doar banii aștia îi am la mine...

Vădit deranjată, vânzătoarea a început să cantareasca iar brânzica, ba punând cu lingura în pungă, ba scoțând și eu ma uitam consternată cum se chinuia să facă potriveala, raportându-se la o valoare extrem de mică. Nu îmi venea să cred că nu lăsa câteva grame în plus...

Când mi-am pierdut răbdarea să vad cum se căznea să potrivească brânzica pe cântar, dar și stresul bătrânului, care o urmărea îngrijorat, m-am trezit spunându-i să-i mai pună două linguri pline.

- Sunteți împreună?, m-a întrebat vânzătoarea, mirată.

- Nu, dar plătesc eu. Și vă rog să-i cântăriți și toată bucata de parizer din care ați tăiat, am zis încet, să nu audă toată lumea.

Vânzătoarea s-a conformat, eu am plătit foarte repede și până să apuce bătrânelul să se dezmeticească, am luat produsele și i le-am îndesat în plasă. Îmi venea să fug de acolo, pentru că mă simțeam rușinată, de parcă furasem ceva... De fapt, mă simțeam aiurea față de bătrânel, gândindu-mă că poate gestul meu îl va face să se simtă umilit, dar, îmi era jenă și de rușinea vânzătoarei, care a făcut bășcălie pe seama bietului om și care nu s-a îndurat să lase o jumătate de lingură de brânzică în plus. Am ieșit afară din magazin, iar bătrânelul se ținea scai după mine.

- Domnișoară, dar de ce ați făcut gestul acesta? Ma simt îndatorat, va rog să îmi dați adresa să vă aduc banii....

- Nu aveți nicio datorie, a fost plăcerea mea.

Nu știam cum să scap de acolo, iar bătrânelul se străduia să se țină după mine.

- Insist. Mâine vine pensia și vreau să vă plătesc datoria... Știți, mai aveam doar banii ăia până mâine la pensie și de aia... dar mâine iau banii și...

Așadar, bietul bătrânel mai avea câțiva bănuți amărâți până în ziua urmatore când primea pensia...

Și cu ultimii lui bani a luat de mâncare pentru el și pentru câinele lui. Dar a făcut asta punând câinele pe primul loc, alocând o sumă mai mare pentru mâncarea câinelui, ca să-i cumpere ce-i plăcea... Iar el, urma să se hrănească din puținii bani care-i mai rămăneau.

Asta m-a impresionat foarte mult. Stând în fața magazinului, l-am analizat puțin pe bătrânel. Era un domn pedant, avea cămașă și cravată. Mă gândeam că poate am făcut o gafă cu gestul meu și nu stiam cum să o repar.

- Locuiți departe?, am întrebat.

- Nu, la câteva minute... Trebuie să plec, că am lăsat câinele singur în casă... Domnișoară, vă rog, cum să vă returnez datoria?

- Nu aveți nicio datorie, e plăcerea mea. De fapt, iubesc mult câinii și am vrut să-i iau papa cățelului dumneavoastră... că am auzit fără să vreau... și eu am avut un câine și îmi e dor...

- Atunci vă pot invita să îl cunoașteți pe Negruțu?

Și astfel am pornit împreună spre casa locuința bătrânului, care se afla într-o casă naționalizată din centrul Brașovului. Avea două camere mari și foarte înalte, iar pe mine m-a uimit ordinea din casa sa, dar și lucrurile vechi, mobila antică și câteva obiecte, care îmi aminteau de casa în care am copilărit.

În timp ce bătrânul a pus mâncarea cumpărată în frigider, am admirat mulțimea de poze înrămate, așezate peste tot prin sufragerie, cât și biblioteca impresionantă. Apoi, m-am așezat pe un fotoliu și m-am jucat cu câinele, un cocker spaniel bătrân și nu prea energic. Povestind cu bătrânelul, am aflat că fusese profesor de literatură, că soția îi murise cu mulți ani în urmă și că nu mai avea pe nimeni pe lume. Avea 82 de ani și nu-i mai rămăsese decât câinele, pozele și cărțile.

În sufletul meu se instalase o liniște plăcută, deși nu eram o persoană care să meargă cu încredere în casa unui străin și cred că i-am transmis asta și bătrânelului. Acesta a înțeles gestul meu făcut la magazin și a înțeles că nu doream banii înapoi, de aceea, în semn de mulțumire mi-a oferit în dar o carte: "Jurnalul fericirii" scrisă de Nicolae Steinhardt.

Așa am ajuns să mă împrietenesc cu domnul profesor, un om respectabil, educat, inteligent și bun, care mi-a câștigat respectul și inima. Din ziua aceea l-am vizitat frecvent, ducându-i fructe, sau câte un desert. Iar dânsul mă aștepta cu emoție, pregătindu-mi de fiecare dată câte o carte pe care urma

sa o citesc. Ar fi vrut să mi le dăruiască pe toate, dar i-am spus că intenționez să plec în Germania definitiv și că nu aveam posibilitatea să iau cu mine atâtea cărți... De fapt, nu voiam să-i iau lucrurile pe care le iubea atât de mult.

Eram fascinată de poveștile nenumărate despre istorie, despre viață și despre oameni pe care mi le spunea domnul profesor. Și am învățat foarte multe de la dânsul. Și tot datorită dânsului am descoperit un fel nou de a iubi.

De atunci, am tratat altfel cărțile și nu le-am mai aruncat neglijent prin casă. "O carte este viața celui care a scris-o. Și-a pus în ea sentimentele, gândurile, munca și iubirea. Cărțile trebuie tratate cu respect, ele reprezentând însuși sufletul autorului lor...", mi-a spus dl profesor într-o zi. Iar eu am scris acea frază în jurnalul meu, așa cum mă învățase tata să scriu tot ceea ce îmi plăcea și nu voiam să uit.

Îmi plăcea atât de mult compania dânsului, încât uneori refuzam ieșirile cu prietenii de vârsta mea. Îmi amintesc cu drag cum, de fiecare dată când mergeam să îl iau la plimbare, mă admira și îmi spunea că sunt frumoasa și elegantă. "Ai frumusețea în ochi și în zâmbet și ești așa cum ar trebui să fie o femeie.", mi-a spus într-o zi cu mândrie în glas.

Era foarte mândru plimbându-se la braț cu mine, iar eu mă simțeam ca o prințesă în compania sa, pentru că îmi arăta respect prin fiecare gest, prin fiecare vorbă și prin fiecare privire. Momentele petrecute alături de domnul profesor mă încărcău cu energie pozitivă și mă făceau să am idealuri și ambiții nobile. Am gasit la dânsul răspunsuri la multe întrebări și frământări de-ale mele și tot datorită dânsului am învățat să nu îl mai condamn pe Dumnezeu pentru pierderile mele...

Prin exemple elocvente și povești din vremuri îndepărtate, m-a învățat cum trebuie să fie o lady.

Eu l-am învățat despre tehnologia modernă, despre telefoane mobile, iar dânsul nu a refuzat nicio propunere de-a mea, făcând față cu brio la toate evenimentele la care îl duceam. Am fost împreună la teatru, la operă și cu telecabina în Poiana Brasov, unde nu mai fusese "de zeci de ani". Jucam sah împreună, iar câteodată, în timp ce eu îi găteam, dânsul îmi citea poezii, cu o intonație specială care îmi făcea sufletul să vibreze.

I-am fost alături când a fost bolnav și mai ales când i-a murit câinele. Nimeni nu merită să fie singur în astfel de momente... Iar după o luna, i-am dus un alt câine, un cocker spaniel auriu, de care domnul profesor s-a bucurat foarte mult.

Îl iubeam foarte mult pe dl profesor. Mulți nu mă înțelegeau, ba chiar mă condamnau ca sunt ciudată alegând compania unui bătrân, în locul distracțiilor cu tinerii de vârsta mea. Au mai fost și unii care credeau că urmăresc să îmi lase "averea" sa, neștiind că toată averea lui consta în câteva lucruri, care pentru mulți nu valorau nimic...

Domnul profesor mi-a spus într-o zi că am fost copilul pe care nu l-a avut niciodată. Iar eu i-am spus că dânsul mi-a fost tată, bunic cât și profesor și prieten.

Poate că Dumnezeu l-a adus în viața mea pentru că ma aflam într-o perioadă în care îmi lipsea foarte mult tatăl meu, care murise cu puțin timp în urmă... iar domnul profesor a reușit în mare parte să umple acel gol rămas în sufletul meu, ajutându-mă să îmi regăsesc echilibrul.

După ce a murit tata, m-am condamnat pentru că nu mi-am petrecut mai mult timp cu el, pentru că nu l-am distrat, pentru că nu l-am ascultat mai mult, pentru că nu i-am îndulcit bătrânețea.

Și tatăl meu a fost bătrân, pentru că avea 50 de ani când am venit eu pe lume...

Domnul profesor mi-a oferit șansa să mai simt cum era când aveam tată, să compensez ceea ce îmi reproșam că nu am făcut pentru tatăl meu...

Probabil că Dumnezeu ne trimite în viață persoanele potrivite, în momentele potrivite, pentru a ne ajuta să depășim anumite etape, pentru a ne ajuta să evoluăm, pentru a ne ajuta să învățăm ceea ce trebuie, să ne regăsim, să ne iertăm, să iubim...

I-am spus lui Robert toată povestea despre domnul profesor, iar el m-a ascultat liniștit.

- De ce plângi?, m-a întrebat.

- Pentru că îmi este teamă de ziua în care îl voi pierde pe domnul profesor. Nu cred că voi suporta din nou acel gol, acele dureri, ca atunci când l-am pierdut pe tata...

- Irina, oamenii nu sunt nemuritori. Vin și pleacă, așa cum și noi venim și plecăm din viața lor.

Important este cum administrăm relațiile, ce aducem bun în viața lor. Iar tu prin prietenia ta îi dăruiești foarte mult acestui om.

- Sper...

Când am ajuns în Brașov am oprit la un magazin și am făcut câteva cumpărături pentru domnul profesor. Orice i-aș fi cumpărat aveam impresia că nu era destul, pentru că sufletul meu și-ar fi dorit să-i dăruiasca tot ce era mai bun și mai frumos.

Ajunși acasă la domnul profesor am urcat treptele cu emoție, gândindu-mă pesimist la faptul că într-o zi aveam să nu mai urc acele trepte, atunci când dânsul nu va mai fi în viață.

- Of, ce-i cu ochisorii ăștia triști și umezi?, m-a întrebat domnul profesor de îndată ce m-a văzut.

- Mi-a fost dor de dumneavoastră, i-am spus, strângându-l în brațe.

Domnul profesor ne-a invitat să ne așezăm pe fotoliile din sufragerie, iar dânsul s-a așezat pe canapea. Mă privea ca pe o comoară, iar eu mă bucuram de acea privire părintească, o privire care mă făcea să mă simt copil, să mă simt protejată și iubită. Fiindcă oricât de matur și de puternic ar fi un om, păstrează mereu copilul din el și are nevoie să se simtă al cuiva, să se simtă protejată, alintat, admirat și iubit.

În timp ce a purtat o conversație scurtă cu Robert, eu l-am studiat, admirându-i cu dragoste mâinile ridate și pătate de vreme. Și l-am rugat în gând pe Dumnezeu să aibă grijă de acel suflet fragil de care mă atașasem atât de mult.

- De când am cunoscut-o pe Irina, nu am mai știut ce înseamnă singurătatea, i-a spus domnul profesor lui Robert. Dumnezeu mi-a trimis-o. Altfel, nu aș mai fi trăit atât. E zâna mea bună...

Domnul profesor părea foarte încântat de Robert. Cât timp au stat la povești, eu am aranjat în frigider și în cămară lucrurile pe care i le cumpărasem și am spălat câteva vase pe care le-am găsit în chiuvetă.

- Domnule Horațiu, aveți chef de o ieșire?, l-am întrebat.

- Sigur, stimată domnișoară! Cum aș putea refuza eu o invitație de la o femeie atât de splendidă?

- Mergem să păpăm undeva, ok?

Am mers la unul dintre restaurantele mele preferate și am mâncat împreună toți trei, iar ziua mea destul de tristă până atunci s-a transformat într-una agreabilă, memorabilă.

Ca de obicei mi-am luat rămas bun de la domnul profesor străduindu-mă să îmi rețin lacrimile și promițându-i că-l voi vizita cât de curând va fi posibil.

- Încotro mergem, maiestate?, m-a întrebat Robert când am urcat în mașină.

- Mergem la Snagov, se face târziu.

- Minunat om domnul profesor. Mă bucur că l-am cunoscut...

- Trebuie să fac ceva, nu sunt liniștită știindu-l singur la vârsta lui...

- N-are pe nimeni?

- Doar un prieten, care îl mai vizitează uneori și pe vecina. Dar aș vrea să angajez pe cineva să-l ajute la treburi și să-i mai țină de urât.

- E o idee bună. Tu interesează-te în Brașov, poate găsești o doamnă cumsecade prin cunoștințe, iar eu o voi plăti.

- Vorbești serios?

- Da.

- Doamne, ce bine ar fi să găsec o femeie pensionară, care să aibă grijă de el!

- Te ocupi de asta, da?

- Îți mulțumesc din suflet, Robert!

- Pentru?

- Pentru că m-ai dus la Brașov și ai stat toată ziua după mine... și pentru tot...

- Știi, de fapt eu îți mulțumesc ție. Aveam nevoie de așa ceva.

Am simțit în glasul lui Robert o ușoară emoție, de aceea nu am mai continuat acea discuție. Nici el nu mai avea tată, de fapt nu mai avea părinți și probabil că ziua petrecută alături de domnul profesor i-a peticit și lui mici răni sângerânde ale sufletului.

Imediat ce am ajuns acasă am început să dau telefoane cunoscuților ca să mă interesez de o femeie care ar putea avea grijă de domnul profesor. Și am avut noroc să găsec o doamnă pensionară pe

măsura așteptărilor mele, pentru că era harnică, serioasă și pasionată de cultură.

Domnul profesor nu a părut încântat de idee, însă argumentele mele cu privire la neliniștea de a-l ști singur, l-au convins.

- Mai schimbați și dumneavoastră o vorbă, doamna a citit mult. Și mai mergeți la câte o plimbare, i-am spus domnului profesor, când i-am prezentat-o pe femeia care urma să îl îngrijească.

- Oare o să îți pot mulțumi vreodată pentru tot ce ai făcut pentru mine?, m-a întrebat domnul profesor, pupându-mi mâna ca un adevărat cavalier.

- Îmi mulțumiți în fiecare clipă prin faptul că existați. Am nevoie de dumneavoastră.

- Of, tinere Robert, te rog să ai grijă de acest suflet atât de gingaș și de pur...

- Voi avea, vă promit. Să știți că săptămâna viitoare va veni cineva să vă instaleze o mașină nouă de spălat. Și să repare scările, e periculos să coborâți pe ele așa, mai ales iarna, i-a spus Robert domnului profesor, surprinzându-mă.

Nu știam nimic despre acele planuri ale lui, dar m-au bucurat foarte mult. I-am zâmbit copilărește și am întins mâna spre el, așa cum făcusem în noaptea în care ne-am cunoscut, când ne-am privit în oglinda din holul discotecii. El mi-a atins mâna ușor și a mângâiat-o timid, zâmbindu-mi frumos. Domnul profesor a surprins acel gest și a zâmbit cald și aprobator. Probabil că își imagina că noi doi eram mai mult decât simpli prieteni...

Eram foarte fericită alături de Matei. Atât de fericită încât aveam impresia că tot ce trăiam era mai mult decât aș fi meritat și mai mult decât aș fi suportat. Uneori îmi era teamă că trăiam un vis din care într-o zi aveam să mă trezesc brusc.

Matei părea cel mai romantic și mai tandru bărbat din lume. Și chiar dacă nu îmi spusese niciodată că mă iubește și chiar dacă nu ne făceam planuri pe termen lung, mă copleșea cu dragoste, era atent și pasional.

Viața mea se schimbase radical. Aveam orizonturi noi și vise frumoase. Eram convinsă că întâlnisem iubirea vieții mele, jumătatea sufletului meu alături de care aveam să îmbătrânesc.

Robert părea uneori distant și aveam impresia că mă respecta într-un fel exagerat. Era mereu la dispoziția mea și se îngrijea să nu îmi lipsească nimic. El petrecea mai mult timp acasă, de aceea îmi cunoștea mai bine ca oricine toate tabieturile. Știa că mă trezeam foarte devreme și uneori se trezea și el ca să mă ajute să pregătesc micul dejun. Mă însoțea mereu la cumpărături și uneori îmi ținea companie când mă uitam la filme, sau când îmi savuram ceaiul pe terasa camerei mele. Avea o răbdare aparte să îmi asculte toate poveștile, planurile și frământările interioare. Dar el părea introvertit. Nu vorbea niciodată despre el, despre trecut, despre sentimente sau despre relațiile lui.

Robert era diferit de Matei. Deși au crescut împreună, aveau caractere și temperamente diferite.

Chiar și la hobby-uri și la gusturi erau diferiți. Robert avea o personalitate puternică și era foarte independent. Era un bărbat puternic și ambițios. Și foarte descurcăreț. Rezolva orice, imediat.

- Matei, de ce Robert este mereu singur? Suferă după vreuna, a avut vreo decepție?

- Robert decepție? Fii serioasă!, mi-a spus Matei râzând. Nu știu, așa e el, nu vrea să se lege la cap. Are o groază de gagici, roiesc tipele în jurul lui...

- Da, dar nu simte și el nevoia să se implice sufletește, să aibă pe cineva alături?

- Se pare că nu.

- Păcat. E mereu singur... Noi suntem împreună, Sandra cu Cosmin, adică toți suntem cu perechea, numai el n-are pe nimeni...

- Nu îl deranjează. Cine îl oprește să își facă o iubită? Nu vezi că e cam retras?

- Păi, tocmai. Stă numai izolat în casă, nu mai știe altceva, decât casă și birou...

- Stă acasă de când ești tu aici. Pentru că înainte nu îl vedeam zile în șir. Dar de când ești tu, văd că se implică mai mult, te ajută și cred că nu vrea să te lase singură...

Chiar dacă Robert părea distant față de mine, îmi căuta mereu compania. Dar nu știam dacă stătea mereu în preajma mea doar ca să mă ajute și să se implice în ceea ce făceam pe acasă, sau pentru că îi plăcea să fie aproape de mine. Uneori aveam impresia că mă privea într-un fel straniu și că era exagerat de cald și de dulce. Dar niciodată nu m-am gândit că ar putea avea pentru mine mai mult

decât sentimente prietenești. Totuși, aveam momente în care imaginația îmi zburda aiurea, influențată mult de atitudinea lui față de mine. Nu prea eram atentă la detalii pentru că eram prea concentrată pe Matei. Dar uneori îmi era imposibil să nu observ cât era de prezent și cât de mult mi se dedica. Părea că știa totul despre mine. Ținea minte chiar și cele mai ne semnificative lucruri și avea gesturi drăguțe care arătau cât era de atent cu mine. Îmi întorcea ceașca de ceai, astfel încât toarta să îmi fie la îndemână, sau, de îndată ce priveam un obiect mi-l dădea. Uneori aveam impresia că-i comandam cu privirea ce să facă și ce să îmi aducă și că el îmi anticipa gândurile. Era protector și părea neobosit atunci când îi solicitam ajutorul. Nimic nu i se părea prea greu, prea mult și niciodată nu i se părea că era prea târziu, sau prea devreme. Iar eu îl apreciam convinsă că era atât de amabil și de dedicat din respect pentru Matei și poate din recunoștință față de mine, pentru că aveam grijă de casă și de ei, copleșindu-i cu iubire și străduindu-mă să trăim frumos.

- Vrei să te duc azi la cumpărături?, m-a întrebat Robert într-o dimineată la micul dejun.
- Mergem joi...
- Joi voi fi plecat.
- Unde?
- În nordul țării, acolo unde avem ferma...
- Ce fain! Matei, când mergem și noi în zona aceea a Sălajului și prin Maramureș? Am auzit că e o zonă superbă cu oameni minunați, mereu mi-am dorit să merg acolo, am spus visând.
- De ce nu vii acum cu mine?, m-a întrebat Robert.
- Chiar așa, iubita! Mergi cu Robert, mi-a spus Matei, înainte să apuc să spun ceva.
- Și tu?
- Eu am treabă, iubita mea. Am o perioadă foarte plină, știi bine... Decât să stai toată ziua singură acasă, mai bine faci o ieșire...
- Să plec cu nesuferitul ăsta, atâta drum?
- De ce nu? Ai ocazia să bântui pe acolo cât vrei! Și îi mai ții de urât și lui...

Matei nu era un om încuiat, nici limitat și nici gelos. Iar în Robert avea încredere oarbă. Și în mine avea încredere pentru că știa că eram un om decent, cu principii sănătoase de viață și că mă ghidam după valori morale. Poate că altora li s-ar fi părut ciudat ca un iubit să își trimită iubita într-o călătorie cu cel mai bun prieten, dar pentru Matei așa ceva era firesc. Și oricum Robert era fratele lui, nu un prieten oarecare.

Am plecat împreună cu Robert în frumoasa zonă care era pe lista mea de locuri pe care visam să le vizitez. Speram că acea minivacanță avea să mă remonteze și să mă scoată din rutină.

- Știi ce mi se pare ciudat? Acasă nu dormi, dar în mașină dormi de rupi, mi-a spus Robert la un moment dat, când mă trezisem.
- Drumul cu mașina mă obosește, am spus.
- Ți-e foame?
- Nu. Ție?
- Nu. Păpăm la vila la care dormim. Gătește extraordinar doamna de acolo.
- Chiar, unde vom dormi?
- La o pensiune drăguță, într-un sat. O să îți placă la nebunie. E mică, are numai patru camere, dar e de vis.

Remarca lui Robert că dormeam mult în mașină m-a făcut să realizez că eu niciodată nu dormeam când călătoream cu mașina. Și am călătorit destul de mult, făcând drumuri lungi prin Europa. Ba mai mult de atât, după accidentul avut cu unchiul meu în Austria, călătoream cu teamă. Dar lângă Robert mă simțeam în siguranță. Alături de el simțeam o pace interioară aparte și mă relaxam. Știa ce muzică îmi plăcea, știa că nu suportam căldura mare, mergea încet și poate de aceea dormeam ca un prunc atunci când mă aflam cu el în mașină.

- Irina, trezește-te, mi-a spus el la un moment dat.
- Am ajuns deja?
- Încă nu. Dar m-am gândit că ți-ar plăcea să vezi asta, a spus arătându-mi în dreapta mea un câmp plin cu maci.

- Un câmp de maci?!

Am ieșit din mașină repede și am făcut câțiva pași către câmpul superb în care roșul macilor se iubea cu alte culori.

- Este minunat, îți mulțumesc, Robert!, am spus, când a venit și el lângă mine. Ador macii! Ador câmpurile pline cu maci!

- Știu.

- De unde? Nu ai de unde!

L-am privit suspicioasă, întrebându-mă de unde știa. Ne cunoșteam doar din toamnă și cu siguranță nu a existat nicio ocazie să-i spun asta. Sau oare îmi spusese vreodată?

- Ce păcat că nu avem aparat foto! Ce-a fost în mintea mea de l-am uitat? Cred că am fi făcut poze superbe aici, am spus.

- Cu siguranță. Foarte frumoase, mi-a răspuns el, privindu-mă pătrunzător și aluziv.

Privirea lui ațintită asupra mea, cât și tonul cu care a rostit acele cuvinte, mi-au confirmat că se referea la mine când a pus accentul pe "foarte frumoase".

"Irina, ce minte nebună ai! Cum îți poți imagina că el te-ar plăcea? Poate c-or întoarce tipii capul după tine, dar el nu e un oarecare și apoi este cel mai bun prieten al lui Matei! De fapt este fatele lui!", mi-am spus în gând. Mi-am alungat repede gândurile nebune și am făcut câțiva pași către câmpul frumos colorat, care parcă mă chema în mijlocul lui. Robert m-a așteptat lângă mașină, privindu-mă cum îmi treceam mâna peste spice și peste macii pe care îmi doream să-i mângâi.

- Ce frumos e Dumnezeu! Nu-i așa?, am strigat către Robert.

- Este!

- Cât de minunat și de frumos și de genial trebuie să fie, că să creeze un pământ atât de frumos și flori atât de frumoase și culori atât de frumoase și tooooot!

- Și pe tine, a spus Robert, prea încet ca eu să pot auzi.

Dar i-am citit pe buze și pe chip. „Oare sunt nebună? Dacă am închipuiri?”

Am revenit lângă Robert, iar el mi-a întins mâinile spre a mă ajuta să urc pe stradă. În momentul în care mi-am pus palmele pe palmele lui, am simțit un fior ciudat străbătându-mi trupul. Iar când am făcut primul pas, am ajuns foarte aproape de el. În cele câteva clipe în care am avut mâinile într-ale lui, am avut impresia că am străbătut veacuri de trăiri. Era ca un magnet, de care mă străduiam să nu mă las atrasă. Inima îmi bătea nebunește și aveam impresia că rămâneam fără aer.

- Mulțumesc, am spus încet.

El a vrut să spună ceva, dar s-a oprit. Am pășit către portiera pe care el mi-a deschis-o și am intrat în mașină.

Nu îmi mai era somn. Stăteam cu ochii închiși și visam. Mă întrebam dacă tot ceea ce simțisem fusese ceva real. "Oare mă îndrăgostesc de el? Nu se poate așa ceva! Sunt o ființă cerebrală, echilibrată... Dar el? El parcă nici nu mă plăcea..."

Îmi aminteam toate șicanele lui împotriva mea, pe care deodată le vedeam altfel ca până atunci. Oare acelea erau semne că mă plăcea? Apoi îmi veneau în minte tot felul de gesturi drăguțe și grija exagerată față de mine. „Nu, Irina, scoate-ți prostiile din cap! Nu se poate așa ceva! Ok, îl plac. E un bărbat superb. Îl plac mult din toate punctele de vedere. E sensibil, cald, romantic, atent, e frumos, e foarte sexy... Dar chiar așa, el are vreun defect? Nu are. Groaznic!”

- Stii de ce dorm când sunt cu tine în mașină?, l-am întrebat, fără să deschid ochii. Pentru că am încredere în tine. Te rog să nu îmi iei asta...

Simțeam o nevoie nebună să-i ating mâna pe care o ținea pe schimbătorul de viteze și chiar aveam impresia că mâna mea o va lua razna și că fără voia mea îl va mângâia. Am simțit deodată că mi-a atins mâna pe care o țineam așezată pe piciorul meu. M-a mângâiat ușor, apoi și-a retras mâna. Nu am deschis ochii, pentru că aveam impresia că nu îl puteam privi, rușinată parcă de gestul lui și de gândurile mele nebune. "Îmi citește gândurile?! Doamne, ce se întâmplă?!"

- Ești obosită?, m-a întrebat încet.

- Nu. Tu ești? Vrei să conduc și eu?

- Vrei tu să conduci?

- Da. Ai curaj să mă lași?

- De ce nu? Ai carnet de mult?

- De la optisprezece ani. Știu ce vei crede, că merg ca femeile fricoase. Află că am făcut școala cu un tip care participa la raliuri și pentru că era prieten cu ai mei, m-a învățat să conduc de la 16 ani.

- Ia treci la volan, Schumacher!

Am făcut schimb de locuri și când am pornit, Robert se ținea de mânerul ușii.

- Ți-e frică!, i-am spus râzând. Conduc sportiv. Nu sunt teribilistă, dar nu mi-e teamă de mașină.

După ce mă obișnuiesc cu ea, devin stăpână.

- Ia vezi, că peste o sută de kilometri pe oră devine ea stăpână...

- Ți-e frică! Băi, am condus pe autostradă în Germania. Liniștește-te.

Îmi plăcea foarte mult să conduc. Poate de aceea eram binedispusă și am cântat tot drumul. Robert pune uneori aceeași melodie, distrându-se pe seama vocalizelor mele.

Când am ajuns în satul în care eram cazați, am rămas mută de uimire. Eram înconjurați de peisaje superbe, iar de-o parte și de alta a drumului erau case frumoase, care se vedeau că aparțineau unor oameni gospodari. Vila în care eram cazați era micuță și intimă, dar foarte frumoasă. Gazda ne-a întâmpinat la poartă, știind că trebuia să sosim tocmai de la București.

- Tulai Doamne, ce fată frumoasă ați adus conule Robert! Este ca o zână!, a spus doamna, care avea un chip blând și frumos.

- Chiar este o zână. O zâna bună. Este iubita lui Matei.

- Serios? Aoleu! Conule Robert, dar nu mi-ați spus. Cum facem cu camerele? Ați spus că veniți singur și nu mai am camere. Am un grup de tineri de la...

- Nu-i nicio problemă, am spus, văzând femeia care se agita deja îngrijorată. Sau este, Robert?

- Nu, deloc.

- Ioi, ce bine! Oricum aveți cea mai neaoșă cameră, cu vedere la pădure și la apă...

- Ce aveți bun de mâncare?

- Apăi, avem o zamă cu lășcuțe și groșciori, cum vă place dumneavoastră.

Ne-am lăsat bagajele în cameră apoi am cinat pe terasa din curte și nu ne-am ridicat de la masă până când nu s-a întunecat afară. Liniștea de acolo era tulburătoare. Era un loc bun pentru a medita, pentru a-ți auzi gândurile și inima.

- Doriți o înghețată, my Lady?, m-a întrebat Robert, întrerupându-mi gândurile plecate departe pe dealurile pe care le contempnam.

- Nu, mulțumesc. My Lady?

- Da. Te porți așa. Ai un aer maestuos, o atitudine demnă și un zâmbet de divă, senin. Prin felul tău atragi atenția și totodată impui un respect anume...

- Când eram mică, tata îmi spunea că sunt prințesă. Voia să mă convingă de fapt să mă port ca una. Să nu fiu băiețoi și nici femeie în pantaloni, cum mai zicea el.

- Te-a educat foarte frumos.

- Sper că a ieșit ceea ce și-a dorit. Pentru că și-a dedicat viața pentru asta...

- De ce te-ai întristat?

- Pentru că îmi dau seama cât de singur a fost tata. Un bărbat de șaizeci de ani să crească singur o fetiță...

- S-a descurcat de minune. Și nu a fost singur. Te-a avut pe tine, deci a avut totul.

- Ce drăguț spus... Dar totuși, un bărbat singur... Nu avea mângâiere, nu avea cu cine să își împartă temerile sufletești, durerile, bucuriile...

- Te-a avut pe tine. Ce mângâiere putea fi mai mare? Ce bucurie?

- Nu spui asta doar că să mă consolezi?

- Nu. Sunt sigur că l-ai împlinit pe tatăl tău. L-a obligat cineva să fie singur? Asta a dorit. Probabil că a vrut să îți dăruiască ție tot timpul lui, tot sufletul...

- Îmi este așa de dor de el...

- Povestește-mi despre el. Cum era?

- Cum era? Era... un domn. De modă veche. Era pedant. Niciodată nu mă pupa dacă nu se bărbiera. Îmi spunea că nu vrea să mă irite cu barba lui aspră. Îmi deschidea ușile, așa ca tine. Și mereu îmi aducea flori. M-a învățat să fiu femeie încă de mică. Să mă bucur de gesturile frumoase. Era foarte

cult. Iubea istoria și muzica. În fiecare duminică ascultam marii cântăreți ai lumii la pick-up. Își iubea discurile de vinil!

- De acolo ești tu tobă de muzică? Nu am mai întâlnit pe cineva care la o vârstă atât de fragedă să cunoască atâta muzică... și nu numai.

- Păi da. Pentru că avrut să învăț. Și știi, nu numai că mă pune să ascult, îmi și povestea mesajul cântecului. Îl iubeam pe Frank Sinatra și îl asociază cu tata. Chiar semănau. Și îl mai iubeam pe Louis Armstrong. Adoram jazz-ul vesel. Eu cântam pe masă cu spray-ul pe post de microfon, iar tata făcea backing vocal. Mă distra cum cânta "șubi dubi dup" și îl puneam să repete la nesfârșit. Ne distram copios. Doamne, cât l-am terorizat pe bietul tata! Acum îmi amintesc că îmi plăcea mult un cântec, pe care îl cântam când mă dădea pe leagănul din curte. Suna așa: „Tu, eu și-o umbrelă, tu, eu ne plimbăm, cerul că o acuarela nu ne vede sub umbrelă, când ne sarutăm”. Iar tata trebuia să zică „pam pam”! Cântam de zeci de ori refrenul! De ce mă privești așa?

- Ți se luminează fața când vorbești de tatăl tău.

- Da? Păi, era minunat. Avea maniere elegante, cu care mi-a terorizat copilăria. Încă nu eram la școală când mă pune să mănânc ținând cărți pe cap. Ca să am poziție. Și mă învăța tot felul de lucruri, arătându-mi exemple la alții, ca să văd cum nu ar trebui să mă port.

- Și astfel a creat o prințesă. Spune-mi, obsesia pentru curățenie și ordine tot de la el o ai?

- Da! Vai, m-a terorizat! Făceam curat în toată casa, iar el venea în inspecție. Cu batista înfășurată pe deget ștergea marginea tocului geamului... lustrele, tot, că să vadă dacă erau curate. Și când nu mi-a mai găsit nimic de comentat, știi ce a făcut? S-a dus în cămară și a șters un borcan cu dulceată. Militărie a făcut cu mine. Lumea îl condamnă, dar eu nu regret. Ți-am spus că în bibliotecă aveam cărțile aranjate pe autori și în ordine alfabetică?

- Nu...

- Când m-am mutat singură, am avut tendința să las dezordine, sătulă de ordinea cu care m-a terorizat toată viața. Dar nu am putut. Mi-a intrat în sânge.

- De ce nu și-a refăcut viața tatăl tău?

- Nu știi. Era curtat, să știi. De o vecină și chiar de o profesoară de-a mea din generală. Mai mergea la ele cu flori, dar atât. Când am crescut l-am întrebat de ce nu și-a refăcut viața și mi-a spus că nu a vrut să îmi aducă o stăpână în casa mea. Că nu a vrut să împartă timpul meu cu altcineva. Că am fost cea mai mare bucurie pe care i-a dat-o viața și că meritam totul.

- Vezi? Exact ce ți-am spus.

- Oare nu m-a obișnuit rău? Dacă voi căuta în bărbați aceeași dedicare?

- O vei găsi. Cel care te va iubi, va fi exact așa cum vrei tu.

- Tu de ce nu iubești pe nimeni?

- De unde știi că nu iubesc pe nimeni?

- Păi, te văd mereu singur. Știi că ieși cu fete și că faci sex, dar nu te-am văzut niciodată cu una...

- Asta nu înseamnă că nu iubesc.

- Iubești? Și o ții ascunsă de noi?

- S-a făcut rece. Nu mergem în cameră?

- Ba da. Trebuie să dormi și tu, ai condus mult...

- Am uitat de oboseală ascultându-te povestind despre tatăl tău.

- Îți mulțumesc. Îmi e dor și simt că îmi face bine când vorbesc despre el... în plus de asta îmi amintesc că uneori mă îndepărtez de ceea ce eram cândva și că uit anumite lecții de viață învățate de la el...

- Care crezi tu că este cel mai frumos lucru pe care l-ai învățat de la el?

- Să respect toți oamenii, indiferent cine sunt. Să cunosc înainte să cataloghez. Să nu fac diferențe pe criterii de etnie, religie sau condiție socială. Și să nu privesc de sus niciun om. M-a învățat să fiu om. Și chiar dacă mulți trăiesc cu impresia că m-a răsfățat excesiv, a făcut din mine un om modest, demn și cu bun simț. Vreau să cred că a reușit...

- A reușit.

Aceea a fost prima noapte în care am adormit cu Robert. Am făcut un duș și până când a făcut și el, am profitat de câteva minute ca să mă dau cu creme, așa cum eram obișnuită. Când a ieșit de la duș,

purta un pantalon de trening de culoare bleomarin și un tricou alb. Avea părul ud și era tulburător de frumos și de sexy. Eu îmi pieptănam părul în oglindă, încercând să nu mă holbez la el.

- Te ajut?, m-a întrebat el, văzând că mă încurcasem în părul foarte lung și des.

- Te pricepi?

- Învăț.

Robert a adus un scaun, pe care m-am așezat cu fața spre oglindă. A luat peria și a început să îmi perieze șuviță cu șuviță.

- Te pricepi, i-am spus aruncându-i un zâmbet în oglindă.

- Nu te deranjează că e atât de lung și de mult?

- Numai când mă așez pe el. Sau când e prea cald.

- Dar e frumos...

Aveam impresia că periatul părului meu se transforma în mângâieri ușoare, pentru că îmi cam pierdeam concentrarea și mă relaxam.

- Te riști să ți-l împletesc?

- Știi cum?

- Nu.

- Îți arăt.

I-am arătat cum să îmi împletească părul, iar el se oftica văzând că râdeam de el. La un moment dat, am vrut să-l corectez și i-am atins mâna involuntar, pe care a tras-o ca și cum l-aș fi curentat. Chiar și eu aveam senzația că atingerea mâinii lui mi-a provocat un fior ciudat.

- Lasă-l așa, voi dormi cu el desfăcut.

Robert s-a așezat pe pat și a deschis televizorul. Eram îmbrăcată cu un compleu format din cămașă de noapte și halat, din mătase și dantelă de culoare albă.

- Sorry, am crezut că voi avea camera mea, de aceea am ținuta asta, am spus, când mi-am scos halatul.

- Și dacă știai că vei dormi cu mine ce ți-ai fi luat?

- O pijama serioasă.

- Tu în pijama? Nu ți se potrivește. Femeie în pantalon, remember? Pe care parte a patului vrei să dormi?

- Pe cea de lângă fereastră.

- Ok, poftiți, my Lady.

M-am așezat lângă el și am privit la televizor absentă.

Eram genul de femeie lipsită de inhibiții și de complexe. Dormisem și cu alți bărbați, în diferite ocazii, dar de data acesta mă simțeam inconfortabil. Deși locuiam în aceeași casă cu Robert și era ca un membru al familiei, acum părea un străin pentru mine, în fața căruia mă simțeam intimidată.

Priveam amândoi foarte concentrați un program cu videoclipuri muzicale, dar cu siguranță fiecare era pierdut în gândurile sale. Eu făceam eforturi să mă gândesc la ceva lumesc, la orice altceva în afară de el, dar îmi era imposibil. Simțeam o nevoie nebună de a mă apropia de el, de a-l atinge, o atracție fizică extrem de puternică.

- Nu ți-e somn?, l-am întrebat.

- Nu prea. Ție?

- Parcă mă ia...

- Ok. Facem nani, a spus închizând imediat televizorul.

Camera s-a cufundat deodată într-o beznă adâncă, iar eu eram bucuroasă că pot gândi fără ca să fiu privită, pentru că gândurile mele erau atât de nebune, încât îmi era teamă că mi se puteau citi pe chip. Abia după câteva minute lucrurile din jur au început să prindă contur, mângâiate de lumina difuză care intra pe fereastră de afară.

- E prea întuneric așa?, m-a întrebat el.

- Nu. Este ok. Să mă ierți dacă la noapte te voi înghesui. Matei spune că mă agit mult în somn și că...

- Stai liniștită. Eu dorm adânc. Somn ușor.

- Somn ușor.

- Sper că nu mă voi așeza pe părul tău la noapte.
- Iar eu sper că nu te voi călări, așa cum am prostul obicei...

Câteva minute niciunul dintre noi nu a spus nimic. Simțeam că Robert nu dormea, dar eu mă prefăceam că am adormit. Îmi uram trăirile, atât de frumoase, dar totodată atât de vinovate. Îmi imaginam tot felul de scene, în care eu și Robert ne apropiam și făceam dragoste. „Ce-i cu mine? Am înnebunit de tot? E Robert! Și îl iubesc pe Matei. Matei e perfect, mă face fericită, nu îmi lipsește nimic. O iau razna?”

L-am simțit pe Robert întorcându-se pe o parte, cu fața spre mine. Am deschis ochii foarte puțin și am văzut că avea ochii deschiși. Stăteam nemișcată și probabil că nici nu respiram. „De ce nu doarme? Ar trebui să fie obosit după cât a condus...” Deodată, l-am simțit atingându-mi părul, împrăștiat pe pernă. L-a mângâiat cu atingeri ușoare, dorindu-și probabil să nu mă trezească. Eram convinsă că se va opri, dar după puțin timp m-a mângâiat pe mână cu o atingere foarte ușoară. „Ce face? E nebun? Trebuie să mă prefac că dorm...”

Dar o forță ciudată m-a făcut să întind mâna spre el. Imediat el mi-a atins dosul palmei cu mângâieri ușoare, dar care mă făceau să mă topesc. „Nu, Irina! Asta este greșit! Prefă-te că dormi. O să creadă că ai întins mâna involuntar, că nu știi ce e cu tine!”, îmi spunea rațiunea mea sănătoasă. „Fă dragoste cu el! Ia-l în brațe, mângâie-l, fă dragoste cu el!”, îmi spunea inima mult prea nebună. Fără să vreau, am început să-i răspund la mângâieri, jucându-mă cu degetele lui, pe care abia le atingeam. „Ești nebună, Irina? Opește-te! Fă-te că dormi, va crede că ai reacționat în somn și mâine te poți preface că nu știi nimic!”

M-am oprit, iar el a continuat să mă mângâie foarte încet.

Într-un final am adormit, pentru că liniștea de acolo și căldura mângâierilor lui m-au relaxat total. Dimineață când m-am trezit, eram cu capul pe umărul lui, iar părul meu era împrăștiat peste tot în jur.

- Bună dimineața, mi-a spus el încet.
- Neața. Iartă-mă, m-am urcat pe tine. Ți-am spus că nu știu ce fac în somn...
- Este frumos ceea ce faci în somn...

I-am ignorat aluzia și m-am retras pe perna mea, iar el și-a așezat perna, apoi a deschis televizorul.

- Azi am mult de alergat. O să te plictisești singură?
- Nu, vai! O să mă plimb și o să stau pe terasă să scriu...
- Chiar am vrut să te întreb. Ce tot scrii acolo?
- Tot felul de lucruri. Poezii, gânduri, țin un jurnal.
- Jurnal? La douăzeci de ani?
- Da. Ți se pare ciudat?
- Mi se pare copilăresc.
- Păi, poate că este. Poate că vreau să păstrez copilul din mine. Știi, când eram mică, tata mă pune să scriu în jurnal impresii, gânduri, frustrări, tot felul. Îmi spunea să amân să iau decizii, sau să mă cert cu cineva și să mă descarc jurnalului, care îmi va fi un prieten bun. Și că după ce mă voi calma și voi reciti, lucrurile vor arăta altfel.
- Crezi că citea ce scriai?
- Sunt sigură că da. Mi-am dat seama mai târziu, când am văzut cum corecta lucruri care nu îmi plăceau la el, chestii despre care scriam în jurnal.
- Hm, înțelept!
- Da. Și mă mai pune să scriu gânduri de-ale lui. Povețe, proverbe, lucruri care mi-au plăcut...
- Și ai toate aceste jurnale de atunci?
- Toate.
- Interesant. Amintiri frumoase...
- Sau triste. De fapt, am vrut să renunț la jurnale. Dar la 17 ani am pierdut pe cineva foarte drag. Și am realizat atunci că nu mai aveam nimic în afară de câteva amintiri. De atunci mi-am propus să scriu într-un jurnal tot ce trăiesc, ce îmi place, ce îmi face inima să vibreze, ce mă întristează, conversații, pasaje din scrisori, orice mă va ajuta să îmi păstrez amintirile cât mai vii. Iar când îmi este dor, le recitesc.

- Ești incredibil de romantică și de sensibilă...
- Sunt patetică, nu?
- Nu. Ești deosebită.

Ne-am pregătit pentru micul dejun, pe care l-am servit tot pe terasa de afară, apoi Robert a plecat și m-a lăsat singură cu jurnalul meu, în care mi-am notat fiecare trăire care mi-a făcut inima să vibreze. "Oare are sentimente față de mine, sau este doar atracție fizică? Sau am închipuiri? Este clar, e doar atracție fizică. El e prea serios, prea cinstit și prea cerebral ca să îndrăznească măcar vreodată să își imagineze că între noi doi ar putea fi ceva. Și ce dacă uneori îmi facea complimente, sau era neobișnuit de cald? Poate că așa era felul lui de a se purta cu oamenii apropiați."

Robert s-a întors abia seara la pensiune, iar eu am simțit pentru prima dată în ziua aceea că îmi fusese dor de el. Oare eram prea obișnuită cu el, sau îmi era urât departe de Snagov, între străini? Ne-am plimbat prin împrejurimi, pierzând șirul povestirilor și noțiunea timpului. Doar întunericul a reușit să ne schimbe direcția de mers, grăbindu-ne pașii către pensiune.

- Te uiți la fundul meu?, l-am întrebat, în timp ce urcam scările către camera noastră.
- Chiar dacă m-aș uita, tot ochii ți i-aș vedea.
- Ochii?
- Da.
- Sunt frumoși?

M-am oprit deodată și m-am întors cu fața către el.

- Nu. Dar au ceva magic. Ceva care acaparează.
- Nu zău?
- Nu ai observat asta? Că toți te privesc când te văd? În magazine, pe stradă...
- Se uită pentru că zâmbesc.
- Da, dar și pentru că ochii le atrage atenția.

Am stăruit câteva clipe cu privirea asupra lui și, pentru că nu mă întorceam să urc mai departe, el a urcat încă o treaptă, venind foarte aproape de mine. Aș fi vrut să mă întorc și să urc mai departe, dar ceva mă ținea imobilizată. Aveam impresia că eram prizoniera unui magnetism ciudat care ne ținea aproape unul de celălalt. Nu știu cum l-am privit, dar el a închis ochii. L-am luat de mână și am urcat împreună restul treptelor. Aveam impresia că tremuram amândoi, iar eu simțeam niște fiori care mă făceau să îmi fie prea cald și prea rece în același timp. El a descuiat ușa și când am intrat în cameră, m-a întrebat dacă vreau să întru prima la dus.

- De ce nu mergem împreună?, am spus zâmbind obraznic.
- Tu și glumele tale!, mi-a răspuns amuzat. Adori să te joci, nu?
- Doar uneori.
- M-am gândit toată ziua la tine.
- Da?
- Adică la păr, la cum trebuie împletit. Cred că știu acum. Mă lași să o fac?
- Sigur.

După ritualul dușului ne-am așezat la fel ca în seara precedentă în fața oglinzii. Nu, nu mi se părea. El nu îmi peria părul, ci mi-l iubea. Îl atingea cu teamă și cu tandrețe și îl mângâia. Îi priveam reflexia în oglindă și simțeam că mă topesc sub atingerile lui. „Nu se poate! Sunt îndrăgostită de el. Nu, nu se poate așa ceva! Ce mă fac? Am o toană, mi se pare, nu, chiar nu se poate. Îl iubesc pe Matei!”

Când a început să îmi împletească părul, mă atingea involuntar pe gât, făcându-mă să simt mai mult decât ar fi trebuit să simt.

- Ți-e rece?, m-a întrebat, văzând că mi-am împreunat mâinile.
- Nu știu. Adică, da, puțin.
- Mai am puțin și termin. E bine?, m-a întrebat arătându-mi coada în oglindă.
- Da, e perfect.

Mi-a întins mâna și m-a condus către pat, iar eu în loc să-i eliberez mâna i-am ținut-o câteva clipe, de parcă era lipită de a mea. Mă uram pentru că mă purtam prosteste și nu mă recunoșteam. Eu nu eram așa. Eram stăpână pe mine și-i intimidam pe ceilalți. Ce mi se întâmpla acum?

- Ai scris azi în jurnal?
 - Da.
 - Bănuiesc că e secret, nu?
 - Absolut. De aceea îl și țin încuiat în necessaire. Are și cifru și cheie.
 - Înseamnă că ai secrete tenebroase, nu?
 - Nu. E doar sufletul meu pe care nu vreau să mi-l vadă oricine.
 - Dar lumea vede ce suflet ai.
 - Nu cred. Lumea vede exact atât și numai ceea ce vreau eu să arăt. Pot manipula și pot induce în eroare. Nimeni nu mă cunoaște cu adevărat.
 - Ești sigură?
 - Foarte. Văd asta în purtarea oamenilor, în felul în care mă percep, după felul în care mă judecă...
 - Eu cred că te cunosc.
 - Eu nu cred. Ți-ai format o părere, în funcție de ceea ce ți-am arătat.
 - Adevărul este că de la început am văzut în tine o femeie foarte puternică. Arogantă, implacabilă uneori... Oricum, ești imprezvizibilă, oscilantă și bulversezi omul. Atunci când e mai convins că ești o scorpie fără inimă, faci ceva atât de drăguț și de grandios, încât îl întorci pe dos. Faci oamenii să te iubească fulgerător. Și poate că la fel de fulgerător îi faci și să te urască.
 - De ce oare noi oamenii avem sentimente? De ce oare nu ni s-au dat doar reguli? Doar creier, mai exact.
 - Ar fi urâtă viața fără.
 - Îmi spui ceva?
 - Am încotro?
 - Nu, am spus zâmbind. De ce plângeai atunci când te-am surprins în camera ta?
 - Nici nu mai știu...
 - Cred că plângeai pentru o ea. Poate o iubire neîmpărtășită.
 - Haide să facem nani. Ne trezim cu noaptea în cap...
 - De ce eviți să vorbești despre tine? Și mai ales despre iubire? Iubirea e așa de frumoasă...
 - Dacă e...
 - Ești îndrăgostit de cineva?
 - Nu știu.
 - Cum nu știi? Există o ea?
 - Există.
 - Și? Ce simți?
 - Nu știu.
 - Haide, că ești culmea! Păi o iubești, sau nu?
 - Nu înțelegi că nu știu?
 - Păi, hai să vedem. Te gândești la ea? Îți e dor de ea? O placi?
 - Da.
 - Și? Atât?
 - Ce ar mai trebui în plus?
 - Să fii fericit, să simți că zbori...
 - Nu am simțit asta.
 - Dar fluturi? Ai simțit vreodată fluturași în burtică atunci când ai fost în preajma ei?
 - Fluturași în burtică? Ce copil răsfățat ești!
 - Da! Senzația aceea minunată de fluturași care își invadează corpul și ai impresia că te plutești...
 - Ce chef de vorbă ai! Nu te mai las să bei capucinno seara...
- Am adormit gândindu-mă la el și la acea ea pe care probabil o iubea. Îmi imaginam că trebuia să fie o femeie foarte frumoasă și specială dacă reușise să-i câștige inima. Și undeva în adâncul sufletului meu o invidiam...
- Când am ajuns acasă am scris în jurnal tot ceea ce am trăit și ce am simțit în cele trei zile petrecute alături de Robert. Cu toate că erau trăiri vinovate, erau frumoase și îmi doream să le păstrez. Am dat pagina ca după o poveste care se termină și am scris mai departe despre Matei. Dar nu puteam uita.

Nu mă puteam preface că nu am simțit ceea ce am simțit. Și totuși mă mințeam că totul a fost o rătăcire de moment. Iar cu timpul, chiar am reușit să cred în asta, mai ales că Robert se purta normal, la fel ca înainte.

Dar când credeam cel mai mult că toate acele întâmplări au fost doar gesturi întâmplătoare și că eu aveam o imaginație prea bogată, s-a întâmplat ceva care mi-a răsturnat întreg universul.

Eram la Snagov într-o seară obișnuită în care, după cină am ieșit în curte și m-am întins pe patul balansoar ca să citesc.

- Nu îți este rece?, m-a întrebat Robert apărând lângă mine.

- Nu. Ce faci? Vrei să stai?

M-am ridicat și m-am retras pe un colț al leagănului, că să-i fac loc lui Robert să se așeze lângă mine.

- Merci, mi-a spus, așezându-se.

Așteptam să spună ceva sau să mă întrebe ceva, dar el privea tăcut către casă. A luat cartea pe care o citeam și a răsfoit-o absent, apoi a stat tăcut câteva minute, privind către casă. Am luat cartea și am studiat-o absentă întrebându-mă de ce era așa de tăcut și de îngândurat.

- Ești ok?, l-am întrebat la un moment dat, rupând tăcerea.

- Da.

- La ce te gândești?

- Nu cred că ai vrea să știi...

- Ba aș vrea.

- Ești sigură, Irina?

- Foarte sigură.

A rămas înmărmurit parcă, privind înainte într-un punct fix, iar eu așteptam să îmi spună la ce se gândea.

- Mă gândeam că... de câte ori mă aflu aproape de tine, fac eforturi disperate să nu te îmbrățișez, mi-a spus încet, privind în zare.

Afirmația lui m-a lăsat fără aer și totodată m-a făcut să simt un gol imens în stomac, apoi o invazie de fluturi, care parcă se zabateau să mă ridice în aer. Am strâns cartea pe care o aveam în mână și nu am spus nimic. Ce aș fi putut să spun?

El s-a ridicat brusc și s-a îndreptat către casă, fără să mă privească, iar eu abia atunci am respirat. În minte îmi răsunau iar și iar cuvintele rostite de el. Am stat minute în șir nemișcată și am contemplat cerul, încercând să înțeleg ce se întâmpla și ce ar fi trebuit să fac eu. L-am văzut întorcându-se și am respirat adânc. Inima îmi bătea atât de tare, încât aveam impresia că până și cei aflați în casă o puteau auzi.

- M-am gândit că ți-ai dori puțină înghețată, mi-a spus, întinzându-mi o cupă cu înghețată și fructe proaspete tăiate. Este frumoasă prezentarea, my Lady?

- Foarte frumoasă, mulțumesc!

I-am zâmbit fără să stăruiesc cu privirea asupra lui și am luat cupa din care am gustat de îndată puțină înghețată. El s-a așezat pe iarbă în fața mea și îmi căuta privirea.

- Mai este loc pe leagăn, de ce stai pe jos?

- L-ai văzut vreodată pe băiețelul din vecini, cel care stă în partea aia?

- Nu. Nu am văzut pe nimeni în curtea aceea.

- Este imobilizat într-un scaun cu rotile. Uneori mă joc cu el când îl mai văd prin curte.

- Câți ani are?

- Vreo zece, cred. Tatăl lui este grec, mama este româncă.

- Să mă chemi și pe mine să îl cunosc, ok?

- Te voi chema. Este cam timid, dar știu sigur că de tine se va lipi. Ai păpat?

- Mai am, e rece...

Din ziua aceea Robert s-a purtat diferit cu mine. Părea mai rece, mai absent și aveam impresia că făcea tot posibilul să fie cât mai puțin timp în preajma mea. Mă gândeam că declarația lui a fost o rătăcire de moment pe care o regreta și pe care nu o va mai repeta. Dar când eram mai convinsă că atitudinea lui față de mine era una normală și că nu avea alte sentimente pentru mine, în afară de

cele prietenești, m-a surprins din nou, într-un mod uimitor.

Ne aflam în Germania, în frumosul land Bavaria. Era o zi superbă de iulie, în care am vizitat unul dintre cele mai frumoase castele pe care le văzusem vreodată, castelul Neuschwanstein. Eram pasionată de castele, de aceea nu ratam nicio ocazie să vizitez vreunul. Iar acel castel era în topul listei mele de locuri de vis, pe care îmi doream să le vizitez. Și cum visele se împlinesc atunci când te aștepți mai puțin, s-a ivit ocazia să merg acolo împreună cu Sandra și cu Cosmin, care și-au cumpărat o mașină din Munchen. Am găsit un motiv bun de a călători împreună cu ei, pentru că îmi doream să îmi vizitez rudele care locuiau chiar în Munchen, iar Matei și Robert au părut încântați să facem o minivacanță.

În ziua în care am vizitat castelul mă îmbrăcasem cu o rochie pe care o adoram și care reflecta starea mea de fericire. Era din mătase albă, cu fluturi de toate mărimile și de toate culorile, care dădeau senzația că zboară.

Matei, Sandra și Cosmin erau genul de oameni sedentari și pentru că nu prea îi încânta să bântuie prin tot castelul, ne-au lăsat pe mine și pe Robert să intrăm în fiecare cămăruță și să urcăm zecile de trepte, spre a ajunge cât mai sus ca să vedem împrejurimile. Castelul era inprejmuit de peisaje care îți tăiau respirația, de munți semeți și pădure, iar în apropierea lui se afla un lac pe care l-am admirat câteva ore.

- Vreau să urc acolo. Vii?, l-am întrebat pe Robert, văzând un rând de trepte, care duceau către o terasă de unde se puteau admira împrejurimile castelului. El m-a urmat și mi-a făcut câteva poze, surprinzându-mi uimirea față de peisajele care îmi tăiau respirația.

- Este superb!, am spus încântată, când Robert a ajuns lângă mine. Nu-i așa că e minunat?

- Este. Pentru că tu vezi totul cu inima, Irina. Iubești tot ce te înconjoară...

- Tu nu vezi cu inima?

- Depinde. Sunt și lucruri pe care le văd cu inima. Dar mai întâi cred că sunt filtrate de rațiune. Uite, lumea te admiră. Îi vezi cum te privesc?

- Da. Și?

- Și, deși toți te privesc, fiecare te vede altfel. Depinde cum te privește fiecare. Unii văd o fată frumoasă, alții văd o fată urcată pe treapta asta, alții văd o fată cu o rochie frumoasă...

- Tu ce vezi când mă privești?

- Fluturi, mi-a spus el, privind-mă pătrunzător.

Afirmația lui a fost mai mult decât puteam suporta. Mă străduiam să nu îmi arăt emoțiile, în timp ce el privea când spre mine, când undeva departe în zare. Îmi aminteam de seara în care i-am vorbit despre fluturii iubirii și știam că acum se referea la ei și nicidecum la fluturii de pe rochia mea.

Oricât aș fi vrut să gândesc rațional și să îmi impun să cred că remarcă lui nu era reală, nu reușeam, pentru că tonul pe care mi-a spus-o și privirea pătrunzătoare și plină de iubire aratau sinceritatea sentimentelor lui.

Am făcut doi pași către el, dându-i de înțeles că îmi doream să cobor de pe acel postament din piatră, iar el m-a prins de talie și m-a ridicat ușor. M-a lăsat jos extrem de aproape de el, dar nu și-a luat mâinile de pe mijlocul meu. Niciunul dintre noi nu se mișca și probabil că nici nu respiram. Era un moment ciudat și tensionat, în care nu puteam reacționa nicicum. Simțeam că nu mai eram stăpână pe emoțiile mele și aveam impresia că timpul s-a oprit în loc. I-am întins mâinile, iar el mi-a strâns palmele într-ale lui. Tremuram amândoi. Involuntar am închis ochii, probabil de teamă că privirea mi-ar putea trăda gândurile. L-am simțit sprijinindu-și fruntea de a mea și am deschis de îndată ochii, realizând că acea scenă era prea neobișnuită și nepotrivită.

- Mergem?, am întrebat încet, retrăgându-mi mâinile pe care el nu mi le elibera.

M-a luat de mână și am coborât scările care duceau către curtea interioară a castelului. Pășeam cu teamă că mă voi prăbuși, din cauza că nu mai eram stăpână pe picioarele mele. Înainte să ieșim în curtea interioară, s-a oprit o clipă și a oftat, ca și cum fără acel oftat nu ar fi avut forță să meargă mai departe. Mă ținea strâns de mână și mergea repede, iar eu îl urmam aproape alergând.

- Ți-am adus prințesa, i-a spus lui Matei.

- Era să mi-o fure vreun zmeu rău acolo sus?, a întrebat Matei, strângându-mă în brațe cu o atitudine protectoare.

Știam că aveam să nu uit niciodată vizita la acel castel de vis, care mi-a oferit un fragment mic de basm.

Oricât îmi impuneam nu reușeam să îmi scot din minte cele două episoade în care Robert mi-a mărturisit iubirea. Câteva zile i-am urmărit discret reacțiile și mi s-a părut că era abătut și trist. Mă întrebam dacă nu cumva greșisem cu ceva față de el și dacă nu cumva, prin atitudinea mea caldă și prietenoasă îi transmisesem mesaje greșite. Dar realizam că mă purtasem ireproșabil. Mă purtasem corect și îl tratam exact așa cum se cuvenea ținând cont de relația pe care o aveam.

- Vreau să vorbesc ceva cu tine, i-am spus într-o seară după cină, când am rămas singuri în bucătărie.

- Te ascult.

- Nu aici. În camera mea, mai târziu.

- Ok.

Îmi doream să aflu dacă se simțea bine și de ce era atât de abătut. Nu mă mai puteam preface că nu vedeam că în ultimul timp nu era în apele lui, cu atât mai mult cu cât toți cei din casă sesizaseră schimbări în atitudinea lui. Faptul că îl ignoram ar fi putut trezi suspiciuni asupra mea, pentru că eu mă interesam de toți cei din casă, acordând mare atenție stării lor de spirit.

- Se poate?, m-a întrebat Robert deschizând ușa puțin.

- Sigur, intră!

- Ce voiai să vorbim?

- Ia un loc.

- Prefer să stau aici.

Stătea rezemat de ușă și mă privea într-un fel ciudat, care mă făcea să mă simt inconfortabil. Aveam impresia că vedea adânc în sufletul meu și că îmi putea citi gândurile. Îmi era greu să-i înfrunt privirea, de aceea m-am întors cu scaunul către oglindă și am început să îmi desfac coada împletită.

- Voiam să te întreb dacă ești ok. Mi s-a părut zilele acestea că ești altfel...

- Sunt ok.

- Ești sigur?

- Da. Altă curiozitate mai ai?

La radio tocmai se auzea cântecul "Fell în Love with an Alien", cântat de formația Kelly Family, un cântec care îmi plăcea foarte mult. Involuntar i-am aruncat lui Robert o privire în oglindă, iar el mi-a zâmbit amar, cu subînțeles. Eram îndrăgostită de el? Era îndrăgostit de mine? Ce se întâmpla?

- De ce ești arici cu mine?, l-am întrebat, încercând să arăt că nu dădeam importanță cântecului.

- Arici? Ai avut timp să observi asta?

- Dacă am avut timp?

- Credeam că nu vezi nimic în jur, decât ceea ce te interesează.

- Ai să-mi reproșezi ceva?

- Nu. Tu ai?

- Nu.

- Înseamnă că am lămurit. Acum pot să plec?

- Nu știi, ia vezi, poți?

M-a privit pătrunzător câteva clipe, iar eu mă străduiam să îi susțin privirea care ajungea atât de adânc în mine, încât aveam impresia că mă durea. S-a întors cu spatele la mine și înainte să iasă din cameră, s-a apropiat de combina muzicală și a dat volumul sonorului foarte tare. Fără să mă privească a ieșit și a închis ușa în urma lui. Am așteptat până când s-a terminat cântecul, apoi m-am ridicat și am dat sonorul mai încet. Aveam nevoie să îmi aud gândurile.

"...de câte ori mă aflu aproape de tine, fac eforturi desperate să nu te îmbrățișez", auzeam obsesiv în mintea mea. Atunci am realizat că noi doi nu ne îmbrățișasem niciodată. În cele câteva luni în care am fost aproape unul de celălalt, nu am avut nicio atingere tandră, nicio îmbrățișare prietenească. L-am pupat de ziua lui și de sărbători, ridicându-mă pe vârfurile picioarelor și de la distanță, dar niciodată nu mi-am lipit trupul de al lui. În minte au început să îmi revină tot felul de momente, cuvinte, priviri și gesturi, pe lângă care eu am trecut nepăsătoare, sau pe care le-am ignorat

intenționat. Am realizat atunci că de multe ori ma purtasem de parcă nici măcar nu îl vedeam pe Robert, că nu i-am acordat atenția pe care ar fi meritat-o, că l-am tratat uneori cu egoism și că niciodată nu m-am întrebat ce gândea sau ce simțea. Eram atât de obișnuită cu el, încât mi se părea normal să fie mereu în jurul meu și la dispoziția mea.

Abia atunci vedeam clar purtarea lui față de mine. Realizam dintr-o dată, câtă grijă a avut de mine, cât de atent era și cât de prezent. Îmi știa toate tabieturile și mă răsfața exagerat de mult, pentru că îmi verifica băutura ca să se asigure că nu era prea rece, îmi tăia mâncarea în farfurie, îmi ținea sticluța de oțet, îmi deschidea ușile, sau avea grijă să nu îmi uit ochelarii de soare, știind că aveam fotofobie. Făcea toate acestea necondiționat, iar eu nu-i ofeream nimic în schimb. Mă purtam cu el ca o stăpână și îl șicanam de câte ori aveam ocazia. Între noi era permanent o tensiune ciudată, pentru că amândoi ne străduiam să ne enervăm unul pe celălalt și niciodată nu ne tratam cu seriozitate. Prietenii noștri se distrau pe seama noastră și participau de multe ori la farsele pe care i le pregăteam lui Robert. Iar Matei era obișnuit să ne vadă atacându-ne mereu cu replici grosolane și nu intervenea niciodată când ne contraziceam vehement pe diverse teme.

„Am fost oarbă în tot timpul acesta de nu am văzut tot ce face pentru mine?”

El mi-a dedicat aproape tot timpul lui, iar eu nu i-am mulțumit niciodată. Nu m-am gândit niciodată la sentimentele lui, la nevoile lui și nu m-am întrebat dacă era fericit sau nu. Pentru prima dată de când îl cunoșteam am simțit o dorință nebună să îl îmbrățișez. Poate de aceea m-am trezit deodată ieșind din camera mea și oprindu-mă abia în fața camerei lui. „Ce faci, Irina, ai înnebunit? Ce cauți în camera lui? Vreau doar să îl îmbrățișez. Vreau doar să îi mulțumesc pentru că mi-a fost aproape și pentru toate gesturile lui. Merită o îmbrățișare, cu atât mai mult cu cât mi-a spus că și-o dorește enorm. Dar oare asta nu îi va transmite un mesaj greșit? Pot controla ceea ce se va întâmpla? Da, voi putea controla. Voi intra și îi voi mulțumi pentru că este un prieten bun, îi voi cere iertare că uneori l-am tratat cu egoism și i-am lăsat impresia că era invizibil și poate folosit. Și apoi voi pleca.”

Dar atunci când erse vorba de sentimente puternice, lucrurile plănuite, oricât de corect din punct de vedere rațional, scapă de sub control.

Am bătut încet la ușă, iar după foarte puțin timp, mi-a deschis și mi-a făcut loc să întru pe lângă el. S-a îndepărtat, oprindu-se în mijlocul camerei, iar eu am închis ușa în urma mea. Văzându-mă în fața lui, toate planurile mele au fost date peste cap. Am pășit cu teamă până lângă el și când i-am văzut privirea am realizat că nu aș fi putut să îl îmbrățișez pur și simplu.

- Închide ochii, i-am spus în șoaptă.

El m-a privit puțin nesigur, apoi a închis ochii. Nu știam cum să-i ofer o îmbrățișare care să nu mă transforme într-o vinovată. I-am atins mâna foarte ușor și am început să îl mângâi pe dosul palmei. Stătea nemișcat și cu ochii închiși și aveam impresia că nici măcar nu respira. I-am atins și celalaltă mână pe care o ținea relaxată pe lângă trup și am închis ochii și eu. Cu vârfurile degetelor am început să-i mângâi dosul palmelor, iar după câteva clipe a început să îmi răspundă la mângâieri, jucându-se cu degetele mele, ca și cum degetele lui mi le iubeau.

Nu mi-am imaginat vreodată că niște simple atingeri de mâini ar putea să mă răvășească atât de tare, iar ceea ce simțeam era inedit și inexplicabil. Îmi doream atât de mult apropierea de el, încât trăiam cu senzația că voi muri dacă nu îmi voi lipi trupul de al lui. Degetele mele au părăsit jocul degetelor lui și au urcat pe brațele puternice, cu mângâieri ușoare. Apoi l-am îmbrățișat cuprinzându-l cu brațele, iar el m-a strâns de îndată, lipindu-mă de trupul lui.

Auzeam ambele inimi bătând nebunește, iar ceea ce simțeam întreaga orice sentiment uman, firesc, pământesc. Aveam impresia că gravitația nu mai făcea față și că fluturii iubirii ne vor ridica pe amândoi, așa îmbrățișați, făcându-ne să plutim în eter. Nu știu de unde am avut atâta forță ca să mă îndepărtez de el, dar când m-am desprins de brațele lui, am avut impresia că mi-a smuls o mare bucată din mine.

L-am privit sperând că va deschide ochii, dar el a rămas nemișcat cu ochii închiși. Am ieșit din camera lui și abia când am ajuns în dormitorul meu am îndrăznit să respir. M-am așezat pe scaunul din fața oglinzii și m-am privit. „Ce faci, Irina? Ai luat-o razna? Trebuie să uiți acel episod. Trebuie să uiți cu desăvârșire și să stai cât mai departe de el...”, îmi repetam în gând.

Poate că îmi doream să scap de sentimentele de vinovăție, poate că aveam nevoie să mă iluzionez că între mine și el nu exista mai mult decât o relație de prietenie, de aceea îmi repetam mecanic în gând că tot ce simțeam și ce văzusem erau numai închipuirile mele.

Dar și de data aceasta soarta mi-a jucat o festă, trezindu-mă la o altă realitate decât cea de care eu încercam să mă agăț disperată.

Aveam în vizită câțiva prieteni cu care după cină am jucat tot felul de jocuri, făcând grupuri mici împărțiate prin casă. Matei juca poker cu un grup, iar eu cu Sandra și cu iubitul ei, am jucat rummy, apoi jocuri distractive de cultură generală, la care ni s-au alăturat și Bebe cu Mihaela și cu fratele ei.

- Ce mai jucăm? M-am plictisit, a spus Sandra.

- Ce ziceți de jocul adevărului, am întrebat.

- Adevăr sau provocare?

- Nu, Sandra. Se joacă pentru a afla ce gândim unii despre alții. Fiecare va scrie pe un bilețel părerea despre fiecare dintre noi. Dar nu trebuie să știm de la cine este bilețul. Toată lumea trebuie să aibă același fel de hârtie și același pix, pentru a nu identifica persoana după aceste detalii. Și ca să nu ne recunoaștem scrisul, vom scrie de tipar.

- Stai că nu înțeleg cum vine... a spus Cosmin, aiurit.

- Deci, eu pot scrie ce gândesc despre fiecare dintre voi și voi la fel. Suntem șapte inși, aveam nevoie fiecare de șapte bilețele și vom trece pe fiecare bilet numele celui despre care scriem. Astfel fiecare va primi înapoi șapte bilețele cu părerile tuturor despre el. Dar trebuie să scriem numele celui despre care am scris...

- Sună interesant. De unde luăm instrumente de scris?

Robert a adus un cub cu hârtii tăiate și șapte pixuri pe care le-a împărțit. Fiecare s-a retras și a scris ceea ce gândea despre fiecare dintre noi, pe câte un bilețel separat. Eu am scris pentru fiecare câte ceva, iar pe bilețelul pentru Robert am scris fără nicio reținere: „O parte din mine a rămas în brațele tale. O vreau înapoi.”

Eram sigură că nu va identifica nici scrisul și că nu se va identifica în fraza mea, pentru că oricare între noi putea scrie despre cineva așa ceva. Am împăturit apoi bilețele și am scris numele destinatarilor pe ele.

- Cine le împarte?, am întrebat.

- Eu, a spus Robert.

A ales toate bilețele și le-a împărțit tuturor destinatarilor. Când am avut toate bilețele mele, am început să le citesc pe rând. Oricât s-ar fi străduit Robert să nu se dea de gol, i-am recunoscut de îndată bilețul, pentru că mi-a scris ceva ce m-a uimit: "Te simt încă în brațele mele."

Cu greu mi-am ascuns uimirea și emoțiile. Când Robert a citit bilețul scris de mine, mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, apoi a băgat bilețul în buzunarul de la piept al cămășii.

De atunci l-am evitat și mai mult. Eram conștientă că mă aflăm pe o pantă foarte alunecoasă și mă străduiam să rămân în echilibru. El a sesizat schimbarea în atitudinea mea și se străduia să se poarte la fel de rece. Mai avea totuși anumite momente când își trăda sentimentele și când devenea prea protector sau prea cald cu mine. Aveam o mare responsabilitate de a ține la distanță un om care se îndrăgostise și de care mă îndrăgostisem. Mă iluzionam cu gândul că tot ceea ce s-a întâmplat au fost simple rătăcirii de moment pe care cu timpul le vom uita. Și îmi juram că voi refuza orice apropiere nefirească de el. Până într-o seară când lucrurile au scăpat și mai mult de sub control, răvășindu-mi sufletul.

Tocmai ne întorsesem acasă de la o nuntă. Înainte să mergem la culcare, am rămas în living să mai împărțăm impresii calde despre evenimentul acela și despre oameni. La un moment dat Matei s-a dus la culcare, fiind foarte obosit, iar eu cu Robert, cu Sandra și cu Cosmin am mai rămas preț de vreo oră la discuții. Când am simțit oboseala, am plecat și eu în camera mea, ca să îmi pregătesc baia fără de care nu puteam să dorm. După câteva minute am auzit o bătaie ușoară în ușă.

- Intră!

Robert a intrat în camera mea și a închis ușa în urma lui. Ținea în mână pantofii pe care îi

abandonasem undeva în living.

- Ți-am adus pantofii, cenușăreaso.
- Merci! Credeam eu că sunt comozi, dar mă dor picioarele...
- Nici nu e de mirare, la cât de mult ai dansat. Ce faci?

Robert a observat că mă chinuiam să îmi desfac fermoarul rochiei, la care ajungeam cu greu fiind la spate și pe care îl simțeam blocat de ceva.

- Mi-au amorțit mâinile de când mă chinui să desfac tâmpenia asta de fermoar...
- Lasă-mă să te ajut.

A venit lângă mine și a studiat puțin fermoarul, iar eu priveam totul în oglindă.

- E blocat, nu o poți scoate fără să îl deschizi?
- Nu. Abia am îmbrăcat-o cu el deschis, am spus râzând.
- Haide că reușim noi cumva.

A încercat preț de câteva minute să desfacă fermoarul încăpățânat, iar eu îi zâmbeam în oglindă neputincioasă. Imaginea pe care o vedeam în oglindă, a unui bărbat care încerca să descheie rochia unei femei, mi se pare total nepotrivită pentru relația dintre noi doi și pentru convingerile mele de a avea o atitudine morală în fața lui. Dar de îndată mi-am alungat orice gând și am așteptat ca el să își ducă sarcina la bun sfârșit. La un moment dat am simțit cum fermoarul aluneca ușor, eliberându-mă încet din strânsoarea rochiei. Mă așteptam că el să îl deschidă doar până acolo unde era blocat, însă l-a deschis până jos, la talie. Mi-am împreunat brațele involuntar și i-am aruncat o privire timidă în oglindă, care ar fi trebuit să-i spună că era suficient și că trebuia să se retragă, dar el nu mă privea, ci îmi studia spatele dezgolit. Am simțit o atingere ușoară pe șira spinării și am realizat că era degetul lui care mă mângâia. Încercam să reacționez într-un fel, dar aveam impresia că trupul meu era inert. Am simțit cum trasa cu degetul o linie urcând pe șira spinării și am închis ochii. Nu puteam vedea în oglindă acea imagine care mă arăta cât eram de vinovată. Deodată și-a lipit palma de spatele meu și a început să mă mângâie încet, transmițându-mi o dorință de nedescris.

- Mulțumesc, am reușit să spun trezindu-mă brusc. Noapte bună, Robert.
- Noapte bună, Irina, mi-a spus retrăgându-și mâna.

Mi-a aruncat o privire ciudată în oglindă, apoi a plecat. Tremuram. Uram ceea ce simțeam în momentele acelea. Uram dorința, teama, vinovăția, gândurile nebune și întrebările retorice. M-am așezat pe colțul patului și încercam să îmi revin.

- Iubita, de ce nu vii la culcare?

Matei a intrat în camera mea întrerupându-mi brusc gândurile.

- Vin imediat.
- M-am trezit și nu erai lângă mine...

M-a îmbrățișat, iar când mi-a văzut rochia stând să cadă de pe mine, m-a dezbrăcat cu gesturi tandre. "Nu, nu voi putea face dragoste cu el!", îmi spuneam în gând. Era prea devreme ca să suport să mă atingă alt bărbat, după mângâierile lui Robert, pe care încă le simțeam.

- Ești foarte tensionată, iubita mea...
- Sunt obosită...

Credeam că Matei va înțelege că nu aveam dispoziție de a face dragoste cu el, dar era pornit să o facă și nu s-a oprit. Făceam eforturi să uit ceea ce se întâmplase și să fiu prezentă în actul de iubire cu Matei, dar numai un trup era acolo, pentru că sufletul meu era în altă parte. Atunci am simțit pentru prima dată cum este să faci dragoste fără să îți dorești, străduindu-mă să joc teatru față de un om care mă iubea și pe care nu aveam niciun motiv să îl resping. Din păcate eram prea încărcată emoțional și nu am reușit să joc teatru până la capăt. M-am trezit plângând, iar Matei s-a oprit brusc.

- Iubita ce e cu tine?
- Nimic, iartă-mă. Am o stare proastă, atâta tot.
- O stare proastă? De ce? Totul părea ok...
- Este ok, poate sunt doar obosită.
- Îmi ascunzi ceva? De oboseală plângi când facem dragoste?
- Nu știu ce am, te rog să nu îmi mai îngreunezi situația...

Plânceam în hohote și mă uram pentru neputința de a mă abține. Matei m-a ținut în brațe până când m-am liniștit, apoi a plecat în dormitorul lui, spunându-mi că mă așteaptă acolo să dormim. Am făcut o baie fierbinte plângând în hohote. Nu mă recunoșteam și nu mă înțelegeam. Nu îmi venea să cred că acea întâmplare mă răvășise atât de tare. Realizam că mă mințeam singură crezând că nu îl iubeam pe Robert. Îl iubeam și de aceea nu am suportat să mă mai atingă Matei.

Știam că trebuia să repar gafa făcută față de Matei, de aceea dimineață m-am prezentat la micul dejun cu un zâmbet cald, îmbrățișându-l strâns.

- Ești mai bine? Ți-ai revenit?, m-a întrebat el cu un ton ușor supărat.

- Dar ce ai avut?, a întrebat Robert imediat.

- Nu am avut nimic. Unde este ceaiul?

Matei mi-a turnat ceai în cană, iar eu evitam să îl privesc pe Robert direct.

- Deci, ce e cu tine?, a întrebat Robert.

- Nimic.

- Zi, frate ce s-a întâmplat? V-ați certat cumva?

- Nu ne-am certat. Ea a avut azi noapte o stare proastă. Atât de proastă încât a început să plângă în timp ce făceam dragoste...

- Matei! Dacă vrei să dai detalii din dormitorul nostru de ce nu ne filmezi?!

M-am ridicat brusc și am părăsit bucătăria. Mă enerva că Robert aflase despre ieșirea mea necontrolată, pe care o putea asocia foarte ușor cu episodul dintre noi.

- Am ceva pentru tine, mi-a spus Robert în seara aceea, într-un moment în care m-a surprins singură în living.

A plecat în camera lui și a revenit după câteva minute cu o pungă mică din hârtie.

- Este o carte. Pentru tine, mi-a spus întinzându-mi cartea.

- Dragoste în vremea holerei? Este faină?

- Depinde de percepția fiecăruia. Eu sper să îți placă.

- Mulțumesc.

M-am ridicat și l-am pupat pe obraz, apoi am răsfoit cartea preocupată. Știam deja că acea carte avea un mesaj pentru mine și abia așteptam să o citesc...

Azi poți fi cel mai fericit om de pe pământ, convins că ai totul și că trăiești o viață perfectă și frumoasă. Ești sigur pe viitorul tău, pe visele tale și pe oamenii de lângă tine. Dar este nevoie doar de o clipă pentru ca întreg universul tău să se prăbușească.

Eram invitați la o petrecere în București, cu ocazia logodnei unui prieten de-al lui Matei. Erau mulți oameni necunoscuți acolo și pentru că nu eram genul de femeie care să stea agățată de bărbatul ei, am căutat să socializez cu persoanele aflate la petrecere. Nu toată lumea din cercul lui Matei apucase să mă cunoască, unii habar neavând cine eram.

La un moment dat un grup de femei s-au retras în bucătărie spre a pregăti câteva aperitive, iar eu mi-am oferit ajutorul.

- Sunt ceva tipi aici..., a spus cu o voce încântată una dintre femeile din bucătărie.

- L-ai văzut pe Alex, tu? Mamă ce bine mai arată!

- Și ai văzut cu ce tută umblă? Ce o fi găsit la ea?

- Lăsați-l tu pe Alex, ce ziceți de Matei?

- Da, este beton tipul. Dar are iubită și ăla.

Auzind discuția lor încercam să îmi dau seama dacă vorbeau despre Matei al meu. Nu o cunoșteam pe niciuna dintre acele femei și probabil că nici ele pe mine.

- Robert ăla e fratele lui?, a întrebat interesata una dintre femei.

- Da, dar nu cred că sunt frați buni. Oricum sunt faini amândoi și au la bani...

- Mie îmi place de mor de Matei, dar dacă are codiță...

- Ești sigură că are?

- Da, tu! A fost la petrecere la Cristina cu o tipă.

În momentul acela am realizat că acea femeie vorbea tocmai despre iubitul meu. Pentru că în urmă

cu două săptămâni, Matei fusese la o petrecere, la o prietenă de familie. Eu nu am putut merge deoarece aveam musafiri din Germania, cu care a trebuit să stau la Brașov, iar Matei a fost la petrecere doar cu Robert.

- Ce faceți, fetelor, mai puteți?, a întrebat gazda, intrând în bucătărie.

- Angi, zi-ne puțin, Matei are iubită, sau nu?

- Sigur că da, pe Irina, a spus Angi, arătând spre mine.

În acel moment am văzut dezamăgirea și uimirea pe chipul acelor femei, care realizau că eu asistasem la discuția în care tocmai aflam că iubitul meu fusese la o petrecere cu altă femeie. Le-am zâmbit amar și am ieșit din bucătărie. Mi-am căutat geanta în hol și am ieșit din casă, fără să spun nimănui nimic.

De îndată ce am ieșit pe stradă am izbucnit în plâns. Era pentru prima dată când trăiam o astfel de dezamăgire.

- Irina, unde pleci?, m-a întrebat Robert, apărând deodată lângă mine. Plângi? Ce s-a întâmplat? Irina?

- Lasă-mă. Te rog să mă lași.

- Zi-mi ce ai, te rog!

- Vreau să plec. Merg la Snagov, îmi iau lucrurie și plec.

- Cum să pleci? De ce?

Mergeam grăbită uitându-mă după un taxi și plângeam în hohote. Robert a încercat să mă prindă de mână, dar l-am respins.

- Nu mă atinge! Du-te la Matei și lasă-mă în pace!

- De ce te porți așa? Unde mergi? Haide că te duc eu unde vrei. Irina, zi-mi te rog, ce ai?

- Te faci că nu știi? Ipocritule! Defilezi în fața mea cu prietenie și ce faci?!

- Ce am făcut?

- Am aflat de cheful de la Cristina și de aia cu care a fost Matei!

- Poftim?

Robert m-a privit uimit, apoi a întors capul și a privit în altă parte.

- Trebuie să discuți asta cu Matei.

- Ba nu! Nu trebuie să discut nimic. Nu mai vreau să vă văd!

- Eu cu ce ți-am greșit?

- Cu faptul că știi că mă înșală și...

- Haide la mașină, te rog, te duc eu la Snagov, te duc la Brașov, numai vino cu mine.

L-am urmat până la mașină și când să pornească ne-am pomenit cu Matei lângă noi.

- Ce faceți, unde plecați?

- O duc acasă. A aflat de petrecerea Cristinei...

- Cum? Iubita, stai să...

- Pornește acum sau fac o criză de nervi!, i-am spus lui Robert aproape urlând.

- O duc acasă. Ar fi bine să vii și tu. Ia un taxi.

Robert a pornit mașina și a condus tăcut până la Snagov. Plângeam și încercam să înțeleg de ce Matei mă înșelase. În mintea mea au început să apară o grămadă de întrebări retorice: „Oare ce are aia și nu am eu? O fi mai frumoasă? S-o fi săturat de mine?”, ...

Dintr-o dată mi-am pierdut toată încrederea în mine și am început să mă încarc cu tot felul de complexe, pentru că o femeie înșelată se învinovățește, se condamnă și se gândește că poate nu este suficient de bună, dacă bărbatul de lângă ea o înșală.

Când am ajuns acasă, am urcat direct în camera mea și mi-am făcut bagajul. Mă gândeam cu tristețe cum într-o fracțiune de secundă cele câteva luni de vis petrecute în acea casă mi-au fost transformate în amintiri dureroase.

- Te rog să stai să discuți cu el. Nu te las să pleci așa!, mi-a spus Robert văzându-mă agitată.

- Nu mă lași?! Cine te crezi tu, să nu mă lași?! Și ce să discut?! Să îmi dea detalii?! Nu mulțumesc!

Am aflat deja ce trebuia să aflu! Ajunge!

- Te rog, Irina...

Robert a venit lângă mine și m-a prins de mâini.

- Ai curajul să mă privești în ochi?!, l-am întrebat cu un ton apăsător.
- Eu nu am vrut să te rănesc și nu sunt răspunzător de ceea ce face Matei...
- Ba ești! E fratele tău și dacă greșește ar trebui să îl oprești. Dacă făcea o crimă, îl lăsați?!
- Cum pui problema...
- Să nu te mai văd nici pe tine! Vă urăsc!

L-am împins pe Robert și mi-am îndesat în troler cele câteva lucruri pe care am apucat să le adun în grabă.

- Lasă-mă singur cu ea, l-am auzit pe Matei, spunând în spatele meu.

Robert a ieșit din cameră, iar Matei s-a așezat pe colțul patului.

- Iartă-mă, iubita.
- O să te iert...
- Te rog din suflet.
- Din ce? Din care suflet?
- Cum ai aflat?
- Vorbeau țeapele alea în bucătărie. Ai idee cât de umilită m-am simțit?
- Lasă-mă să îți explic.
- Ce este de explicat, idiotule? Vrei să mă convingi să rămân, sau că nu ai greșit?
- A fost o conjunctură, o escapadă, ceva fără sens și...
- Taci! Nu vreau detalii.
- Nu te las să pleci.
- Și ce vei face? Mă încui aici?

Matei s-a străduit să îmi explice că acea aventură a fost una accidentală, determinată de o serie de conjuncturi și că regreta cu adevărat că m-a înșelat.

- Îți amintești, de biletul în care ți-am scris să nu te îndrăgostești de mine?, m-a întrebat cu un ton parcă resemnat.

- Cum aș putea uita prima dezamăgire din relația noastră?

- Te-ai întrebat de ce ți-am cerut asta?

- Da, nopți la rând.

- Erai prea perfectă pentru mine, prea cuminte, prea inocentă. Iar eu mă simțeam incapabil să mă ridic la așteptările tale, știam ce viață duc și mi-am dorit să nu te rănesc.

- Când mi-ai scris biletul era prea târziu, Matei. Deja te iubeam. Pentru că în lumea noastră normală, nu e ca în lumea voastră de basm. Nu plănuiam când să ne îndrăgostim, nu planificăm totul că pe afaceri, cum faceți voi. În lumea mea, noi avem nevoie de iubire, ne îndrăgostim pur și simplu!

- Știu că nu o să sune bine, iubita, dar în urma acelei aventuri am aflat ce simt cu adevărat pentru tine.

- Serios? Ce simți?

- Te iubesc. Foarte mult...

- Ce frumos mod de a-mi spune pentru prima dată că mă iubești! Află că eu te urăsc! Acum cu atât mai mult! Mi-ai luat tot. Îmi iei visele, mi-ai luat încrederea în mine și mi-ai luat oamenii de aici, fetița, tot ce iubesc!

- Iartă-mă, te implor!

A încercat să se apropie de mine, dar l-am respins, îmbrâncindu-l.

- Să nu mă mai atingi vreodată. Vreau să plec și să uit că te-am cunoscut vreodată!

În seara aceea Matei a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a mă convinge să nu plec. A plâns, și-a cerut iertare, s-a umilit, m-a implorat și mi-a făcut promisiuni, dar eu am fost de neclintit. Mi-am luat bagajele și am coborât în living, urmată de Matei care făcea eforturi să mă oprească.

- Mă duci la Brașov, sau chem pe cineva să mă ia?, l-am întrebat pe Robert, care stătea pe un fotoliu și privea scena dintre mine și Matei.

- Te duc.

Matei s-a așezat pe ultima treapă a scării care ducea către etaj și m-a privit neputincios cum am plecat. Oli a alergat după mine și a încercat să mă oprească, dar i-am cerut iertare, am îmbrățișat-o

și am urcat în mașina lui Robert. Nu am privit înapoi și de îndată ce am ieșit pe poartă, mi-am acoperit fața cu palmele și am izbucnit într-un plâns isteric.

Mă gândeam la tot ceea ce lăsam în urmă și cea mai de nesuportat durere mi se părea ruptura de fetița lui Matei. O iubeam ca pe propriul meu copil și numai gândul că aveam să fiu departe de ea mă sufoca.

După ce am ieșit din Snagov, Robert a oprit mașina și a privit în spate. Am întors și eu privirea și i-am văzut mașina lui Matei oprind în spatele nostru.

- Nu vreau să îl văd! Pornește acum!

- O să ne urmărească până la Brașov, Irina...

Am coborât din mașină și l-am întâmpinat pe Matei care coborâse și venea spre mine.

- Înțelege că nu mă poți opri. M-ai rănit și m-ai făcut să îmi pierd încrederea în tine, în mine și în viața asta de doi bani!

- Te iubesc, Irina. Am greșit!

- Ai greșit, atunci vei plăti pentru greșelile tale. Acum lasă-mă să plec! Am mare nevoie să nu te mai văd! Îmi face rău prezența ta!

I-am întors spatele și am urcat în mașină, iar el a rămas acolo privind în urma mea. Robert a pornit mașina și a condus liniștit până la Brașov.

Când am ajuns în fața blocului, i-am mulțumit și i-am spus că nu este nevoie să mă conducă, dar el a insistat să urce cu mine în apartamentul meu.

- Vrei să îți fac un ceai, sau o cafea?, l-am întrebat când am ajuns în casă.

- Nu. O să îți fac eu ție un ceai, dacă îmi arăți unde ai ceea ce îmi trebuie.

- Trebuie să pleci la dragul de Matei.

- Nu plec, Irina. Nu te las așa.

- Așa cum?

- Așa cum ești acum. Voi sta cu tine.

- Nu am nevoie. Vreau să pleci.

- Voi sta aici, fie că mă primești în casă, fie că voi sta pe preș la ușă. Clar?

- De ce? De ai sta?

Îl priveam pe Robert așteptând răspunsul lui, dar privirea lui mi-a transmis destul de bine ceea ce gândea și ceea ce simțea. I-am întors spatele și am intrat în dormitor să îmi pregătesc patul. Nu îmi doream decât să mă ascund în întuneric și să plâng.

- Ție îți voi face patul în sufragerie, i-am spus întorcându-mă lângă el.

- Ba nu, voi dormi cu tine.

- Asta-i culmea!

- Lasă figurile și nu îți mai consuma energia și așa prea puțină. Haide, treci la duș și haide la nani.

Până atunci ți se va răci puțin și ceaiul.

- Asta îmi trebuia acum, o dădacă!

Am făcut un duș fierbinte, având impresia că lacrimile mele întreceau volumul apei de la duș. Apoi am băut ceaiul și m-am strecurat în pat, sub plapuma mare și pufoasă. Îl auzeam pe Robert umblând prin casă și, după ce a făcut și el duș, a venit în dormitor.

- De ce m-a înșelat?, l-am întrebat încet, când s-a așezat lângă mine.

- De prost. Încă nu poate renunța la vechile obiceiuri.

- Adică?

- Adică a dus o viață libertină după divorț și trecerea la o relație normală cu o singură femeie nu este tocmai simplă.

- Era frumoasă tipa aia?

- Vrei să mă întrebi dacă era mai frumoasă decât tine?

- Da.

- Nu era. Și chiar dacă ar fi fost mai frumoasă fizic, e la mii de kilometri distanță față de sufletul tău.

- De unde știi tu cum e sufletul meu?

- Am avut câteva luni la dispoziție să te cunosc. Haide, fă nani.

- De ce ai rămas cu mine? Eu sunt o trecătoare în viața lui Matei, dar tu ești fratele lui. Pe el ar trebui să îl susții.

- Matei nu are nevoie de mine acum. Și nu te las singură pentru că ești prietena mea și prietenii nu trebuie să plângă singuri. Nu așa ai scris tu pe semnul acela de carte?

- Sunt supărată pe tine.

- De ce, pentru că nu ți-am spus că Matei te-a înșelat?

- Da.

- Te-ai pus o clipă măcar în locul meu?

- M-aș simți mizerabil.

- Mă simt mizerabil, Irina. L-am rugat să îți spună și să fie corect cu tine. Regretă, să știi.

- Taci. Nu mai vreau să aud nimic.

- Vrei să te țin în brațe?

- Nu. Să nu cumva să te apropii de mine...

Am adormit chinuită de gânduri și secătuită de lacrimi. Când m-am trezit Robert nu era lângă mine. L-am auzit umblând prin bucătărie și m-am dus să văd ce făcea.

-Neața. Am fost și ți-am cumpărat apă, fructe și câte ceva de papa. Din păcate va trebui să plec.

- Mulțumesc pentru tot.

- Ești ok? Ce vei face?

- Nimic. Voi zace câteva zile până când voi avea puterea să ies în lume și să zâmbesc, ca să nu sperii lumea. Apoi îmi voi relua viața de unde am lăsat-o când am plecat la Snagov.

- Așa cum o spui tu pare a fi atât de simplu...

- Va fi...

După ce a plecat Robert am sunat-o pe Simona și am chemat-o la mine. I-am povestit cu lux de amănunte ce se întâmplase, iar ea a încercat să mă liniștească, promițându-mi că îmi va fi alături și asigurându-mă că voi reuși să trec peste etapa grea pe care mi-o pregătise viața.

Matei îmi dăduse toată viața peste cap. Toate planurile mele, toate visele erau legate de el. Când îl cunoscusem aveam o viață a mea, cu planuri de viitor bine stabilite. Familia mea, aflată în Germania îmi pregătise un viitor alături de ei, convingându-mă să urmez facultatea acolo. Numai că atunci când m-am îndrăgostit de Matei am abandonat toate planurile de viitor și m-am aruncat orbește într-un viitor incert alături de el.

Oamenii apropiați m-au convins să plec totuși în Germania, iar mie îmi convenea să plec cât mai departe de Matei. Până când mi-am pregătit călătoria am refuzat orice contact cu el. El făcea presiuni asupra mea, insistând să mă întorc la el, iar eu refuzam orice apropiere, de teamă că m-ar putea face să mă răzgândesc asupra decizei de a pleca din țară.

Într-o seară m-a sunat prietenul imaginar, căruia i-am povestit tot ceea ce trăisem în cele câteva luni în care locuisem la Snagov.

- Mă bucur că m-ai sunat, i-am spus. Pentru că duminică plec în Germania și nu mă vei mai găsi.

Dacă vrei și dacă ai posibilitatea să mă suni măcar din când în când, îți dau numărul de acolo.

Prietenul imaginar a bătut de două ori în receptor, iar eu i-am dictat numărul de telefon.

- Notează și adresa, poate telefonul este prea costisitor și vei dori să îmi scrii. M-aș bucura să primesc câteva vești de la tine...

I-am dictat și adresa și i-am mulțumit pentru toată perioada în care m-a ascultat.

- Poate cândva ne vom cunoaște, dacă vei prinde curaj. Eu voi mai trece pe aici, la câteva luni o dată, așa că, te rog să mai suni.

- Irina, a venit Robert, mi-a spus Simona, întrerupându-mi discuția telefonică.

Mi-am luat rămas bun de la prietenul imaginar, spunându-i că am musafiri și am închis telefonul.

- Ce faci?, m-a întrebat Robert, intrând în camera mea.

- Bine, tu?

- Voiam să te scot la o plimbare.

- De ce?

- Am ceva treabă pe aici și trebuie să ajung în Poiană, să-i dau bani omului care are grijă de vila noastră. Vii cu mine? Ești palidă, de când nu ai mai ieșit din casă?

- Ce să caut cu tine?
- Să ne plimbăm puțin, ca doi amici care nu s-au văzut de o lună?
- Bine, dar nu stăm mult.

M-am îmbrăcat în grabă și am plecat cu Robert în Poiana Brașov. Ne-am plimbat puțin, apoi am mers la vilă, convinsă că el trebuia să se întâlnească cu omul care se ocupa de vila lor.

- Irina, tu intră în casă, e deschis pentru că e nenea Sandu acolo. Eu parchez și pun niște lichid de parbriz...

Am coborât din mașină și am intrat în vila de care mă legau multe amintiri frumoase. Când am ajuns în hol, am auzit cântecul lui Chris Isaak, Wicked Game și am zâmbit amar, gândindu-mă că era o coincidență să aud tocmai acolo cântecul care îmi amintea de primul meu dans cu Matei. Am pășit către living și am văzut deodată că peste tot în jur erau buchete de trandafiri roșii. Deodată am simțit pe cineva în spatele meu și am văzut în geamul vitrinei de vase că era Matei. Deci plimbarea cu Robert era de fapt un aranjament ca să mă întâlnesc cu Matei.

- Iubita mea!, mi-a spus Matei, cuprinzându-mă cu brațele.
- Iubita ta? Nu mai sunt...
- Cât mi-ai lipsit...
- Lasă-mă, Matei. Ce înseamnă cirul ăsta?
- Te rog să mă ierți. Îți promit că nu te mai dezamăgesc niciodată.
- Cam târziu pentru asta.
- Dar tu ești un om bun, ierți...
- Te-ai bazat pe asta, nu?
- Nu.

M-am îndepărtat de el și m-am așezat pe un fotoliu. Tremuram de emoții și luptăm cu inima mea nebună care ar fi vrut să îl ierte imediat și să îl primească înapoi.

- Te voi scuti de orice efort de a încerca să mă convingi să mă întorc la tine, Matei.
- Iartă-mă! A fost o scăpare prostească!
- Te-am iertat. Dar îmi văd de viața mea. Oricum noi doi aparținem unor lumi diferite. Tu mai ai nevoie să copilărești, nu erai pregătit să te legi la cap.
- Nu ai tu de unde să știi ce sunt pregătit să fac.
- Mi-ai arătat.

Discuția noastră a durat câteva ore. Aceleași explicații repetate la infinit, aceleași scuze și multe lacrimi. Dar am găsit în mine forța să nu dau înapoi. Când îmi pierdusem toată energia și toată răbdarea să mai vorbesc cu Matei, am ieșit în curte să văd dacă mașina lui Robert era afară. Robert era în mașină și de îndată ce m-a văzut a coborât.

- Gata plimbarea. Mă duci acasă?
- Sigur.
- Robert, te rog, convinge-o să se întoarcă la mine, i-a spus Matei, când am urcat în mașină.
- Tu ce ai făcut până acuma?
- Nu am cu cine. Iubita, te rog...
- Pornește mașina. Acum. Pa, Matei! Să ai o viață fericită!

Mi-a fost foarte greu să plec de lângă el și să îl las plângând, cu atât mai mult cu cât știam că aveam să nu îl mai văd, poate niciodată. Nu îi spuseseam despre plecarea în Germania, pentru a nu-i da motive de disperare. Cu siguranță el spera la împăcarea, pe care o amânase poate pentru o altă dată, când aveam să mă mai liniștesc.

Robert conducea atât de încet, încât aveam impresia că mașina se va opri până la urmă. Plângeam și priveam pe fereastră drumul de care mă legau atâtea amintiri. „Ce dor îmi va fi de Brașov, de păduri și de toate locurile acestea pe care le iubesc!”

- De ce mergem așa de încet?, l-am întrebat pe Robert, văzând că mergea cu aceeași viteză constantă.
- Ca să mai trag de timp.
- De ce? Eu vreau să ajung acasă.
- Eu nu.

- Robert, știi...

- Taci, te rog. Nu spune nimic.

Îmi părea foarte trist. Mă bulversa și mă intriga atitudinea lui, dar nu aveam de gând să aflu de ce avea cea stare. Îmi era teamă că aș fi putut afla mai mult decât aș fi vrut și decât aș fi suportat. Când am ajuns în fața blocului meu, Robert a coborât și m-a îmbrățișat. Parcă ar fi știut că urma să plec și să nu mă mai vadă niciodată.

- Ai grijă de tine și de cei de la Snagov, i-am spus zâmbind printre lacrimi.

Abia am așteptat să ajung în casă ca să pot plânge în voie. Am privit telefonul de foarte multe ori, abținându-mă să îl sun pe Matei și să îi spun că m-am răzgândit. Poate că dacă nu ar fi fost Simona lângă mine ca să îmi tot repete că el nu este potrivit mie și că mă va face să sufăr și altă dată, m-aș fi întors la el.

În ziua în care am plecat în Germania am fost extrem de tristă. Îmi luam rămas bun de la tot ceea ce iubeam, de la mama și de la soțul ei, care îmi era ca un tată, de la prieteni, de la locurile dragi și de la vise. Am plâns aproape încontinuu, ignorând pasagerii din tren care mă priveau curioși. Trăiam cu impresia că jumătate din sufletul meu rămăsese la Snagov, iar cealaltă jumătate era împărțită la celelalte lucruri dragi pe care le abandonasem. „O să reușesc. Sunt puternică și Dumnezeu mă iubește. Viața merge înainte!”, îmi repetam în gând.

Mi-au trebuit două zile ca să mă refac după călătorie. Eram secătuită de energie și de sentimente. Unchiul meu și mătușa mea din Munchen au venit să mă ajute să mă instalez, cumpărându-mi tot felul de lucruri care îmi erau de trebuință.

Locuiam într-un apartament micuț, aflat în mansarda unei vile. Chiria și cheltuielile le plăteam din bursa de studii și din ajutorul primit de la familia mea. Aveam pe lângă acestea încă un venit suplimentar din închirierea unei case pe care o aveam la Sinaia, casă moștenită de la familia mea.

În câteva zile am transformat apartamentul micuț într-un cămin cochet, în care să mă simt bine. Nu îmi lipsea nimic pe plan material, dar sufletește eram goală, ca o epavă bântuită de fantome.

"O să vezi că îți vei face prieteni și îți vei găsi un iubit", îmi spuneau prietenii din România, când mă mai plângeam lor de singurătate. Dar mie îmi lipseau prietenii de-o viață și iubitul de care fugeam, pentru că mă rănise și mă făcuse să îmi pierd încrederea în el. Și îmi lipsea Robert, pe care nu reușeam nicicum să îl alung din suflet și din vise.

Uneori mă simțeam atât de singură, încât ieșeam noaptea din casă și mă plimbam pe străzi. Simțeam că mă sufocam în acel apartament în care nu mă aștepta nimeni, niciodată, în care nu aveam cu cine să împart mesele, patul, trăirile.

Aproape toată familia mea era în Germania, dar toți locuiau la distanțe de câteva sute de kilometri depărtare. Fiind o fire foarte sociabilă mi-am făcut câțiva prieteni printre colegii de facultate și m-am apropiat foarte mult de vecina mea, Sybille. Aceasta era căsătorita cu un chirurg și avea doi copii frumoși, cu care îmi mai petreceam serile, jucându-mă cu ei și luându-i cu mine în plimbări și la cumpărături. Dar nimeni nu îmi putea alina dorul de Cesara. Când am plecat de la Snagov, am luat un ursuleț mic de-al ei, ca să am aproape de mine ceva de la ea. Când mă culcam, strângeam la piept acel ursuleț și mă rugam ca fetița să fie bine și să o revăd cândva.

Într-o seară am avut o surpriză care m-a bucurat foarte mult pentru că m-a sunat prietenul imaginar.

- Chiar tu ești? Nu îmi vine să cred!, i-am spus când am auzit liniștea de la capătul firului. Nici așa nu vrei să vorbim? Merită să dai atâția bani doar ca să mă auzi? Cred că te costă foarte mult telefonul...

Prietenul imaginar m-a ascultat liniștit până când i-am povestit despre apartament, despre colegi și despre vecinii mei.

- Mă simt foarte singură. Îți mulțumesc că m-ai sunat. Mă faci să mă simt mai aproape de casă. Să știi că uneori plâng foarte mult. Am nevoie să vorbesc cu cineva, să împart mâncarea, să împart perna, să fiu luată în brațe. Simt nevoia să spun te iubesc. Sunt patetică, nu? O să mă mai suni? Nu te costă prea mult? Mă ascuți deja de o oră... Ai putea să închizi, iar eu să mă prefac că nu am auzit și să vorbesc în continuare...

Trecuseră deja două luni de când mă aflam în Germania și mă simțeam din ce în ce mai singură. În timpul zilei mai uitam de singurătate, pentru că mergeam la cursuri și la un azil la care mă înscriesem că voluntară, pentru a le ține companie oamenilor de acolo. În week-end-uri mai ieșeam cu colegii și cu vecinii mei, care se atașaseră foarte mult de mine și care mă includeau în majoritatea planurilor lor. Și îl mai aveam pe prietenul imaginar, care spre uimirea mea, mă suna în fiecare seară. Deși nu îmi vorbea niciodată, telefoanele lui mă ajutau foarte mult.

Aflasem de la Simona că Matei mă căutase disperat și că a avut un șoc când a aflat că am plecat din țară definitiv. A făcut presiuni asupra Simonei să-i dea numărul de telefon, șantajând-o cu sentimentele pe care le avea pentru mine, iar ea, într-un final a cedat. Mă suna în fiecare seară, făcând imposibilă intenția mea de a-l uita. Mă implora să mă întorc la el, promițându-mi că se va purta ireproșabil, dar de fiecare dată îi spuneam că decizia mea era irevocabilă.

- Nu am să renunț, indiferent cât va dura, să știi, mi-a spus într-o seară.

Cu Robert am vorbit doar de câteva ori, conversații foarte scurte și doar pentru că se afla în preajma lui Matei atunci când acesta mă apela. O singură dată m-a sunat el din proprie inițiativă, în opt decembrie, de ziua mea.

- Îți doresc să fii fericită!, mi-a spus în încheiere, cu o voce tristă.

Fericită? Ce înseamnă fericirea? Să fii departe de tot ceea ce iubești? Să ai de toate, timp, lucruri, dar pe care să nu le împarți cu cineva drag?

Sărbătorile de iarnă din acel an au fost foarte triste pentru mine. Mai triste decât sărbătorile din copilărie, când, mai mult decât oricând îi simțeam lipsa mamei. Pentru că mama era despărțită de tata și nu reușea să ne viziteze decât foarte rar. Lucra în turism iar de sărbători nu reușea niciodată să ne fie alături. Dar în copilărie îl aveam pe tata, iar el era întreg universul meu. Acum nu aveam pe nimeni. Tot ceea ce iubeam se afla la mii de kilometri distanță. Mă deprima veselia oamenilor, emisiunile televizate, agitația din oraș și tot ceea ce prevestea sărbătorile de iarnă. Pentru că eu eram singură.

În ziua de Crăciun vecina mea m-a invitat la cină, dar sufletul meu și gândurile mele călătoreau departe, vizitându-i pe oamenii dragi inimii mele. Am călătorit cu gândul pe la părinții mei, pe la prietenii dragi și la Snagov, imaginându-mi că toți erau fericiți. În noaptea aceea m-a sunat prietenul imaginar, care a stat cu mine mai mult de două ore.

- Îți mulțumesc că ești cu mine. Chiar dacă nu am nimic din tine, chiar dacă nici măcar nu ți-am auzit vocea, ai făcut foarte mult pentru mine. Crăciun fericit! Chiar îți doresc să fii fericit!, i-am spus plângând.

Cine putea fi acest om care mă suna chiar și când eram atât de departe? Oare își permitea costurile acelor apeluri? Oare avea vreun loc de muncă de unde putea suna gratis? Și de ce mă suna? Ce voia de la mine? Ce putea dori, ținând cont că eu nici măcar nu mai locuiam în România? Îmi puneam adesea aceste întrebări, cu toate că mă obișnuisem cu ideea că nu voi afla vreodată cine era acest om și nici motivația lui de a avea o relație atât de neobișnuită cu mine. Aveam nevoie de el și mă gândeam că prezența lui în viața mea nu era întâmplătoare.

Mai era doar o zi până de Revelion, iar eu eram din ce în ce mai deprimată. Mi-am împodobit casa, doar pentru a nu se vedea de afară că era singura casă neîmpodobită de pe stradă. În Germania toate casele erau frumos și opulent împodobite de sărbători.

Stăteam ghemuită pe fotoliul din camera mea și încercam să urmăresc un film. Îmi imaginam cum acasă în România, toată lumea se pregătea pentru Revelionul care era a doua zi. Planul meu pentru noaptea de Revelion era să dorm, pentru că numai așa reușeam să nu plâng o noapte întreagă.

Vecina mea a insistat să merg la ea, dar am refuzat-o, știind că nu voi putea juca teatru și că mă voi simți și mai singură între persoane străine, fericite.

Mă gândeam la Robert. Îmi era atât de dor de el, încât abia mai puteam suporta.

A fost nevoie să plec la mii de kilometri depărtare că să realizez că el era cel mai bun prieten al meu. Îmi aminteam câtă grijă a avut de mine și tot felul de episoade care îmi dovedeau că mă iubea. Nu aveam nicio certitudine că el mă iubea la fel cum îl iubeam eu, însă știam că mă iubea. Dar totodată amândoi iubeam același om, pe Matei. Și niciunul dintre noi nu ar fi vrut și nu ar fi putut să îl rănească pe Matei. „Of, Robert, dacă ai ști cât de mult îmi doresc eu acum o îmbrățișare de la

tine!”

Gândurile mele au fost întrerupte de soneria telefonului fix.

- Ce faci?, l-am auzit pe Robert.

- Bine, tu?

- Și eu. Mă gândeam să îți urez de pe acum un an nou fericit.

Îmi venea să plâng și mă străduiam ca el să nu simtă asta.

- Irina?

- Da!

- Eu privesc un cer frumos cu stele.

- Drăguț...

- La tine sunt stele? Du-te la geam și uită-te la cer.

M-am apropiat de fereastră, ca să pot privi cerul.

- Sunt și aici ceva stele, dar astea sunt nemțești, deci sunt mai frumoase.

- Zău? Imaginează-ți atunci că fiecare stea reprezintă câte o urare de-a mea pentru tine. Sunt multe?

- Sunt foarte multe. Sper că sunt urări de bine, da?

Mă rezemasem de perete și priveam cerul, visând. Deci Robert, îmi trimitea un cer plin de dorințe... și nu mă uitase... și se gândea la mine... și își dorea să fiu fericită.

- Mai ești?, m-a întrebat el încet.

- Da!

- E zăpadă la voi?

- Este, Robert...

- Casele sunt împodobite?

- Da, toate. Fiecare fereastră are lumini și pomii din curți sunt împodobiți... Este foarte frumos!

- Într-adevăr foarte frumos. Mai ales casa din față, cu obloane albastre, care are multe lumini.

- Da..., am spus absentă.

Priveam casa vecinilor mei, fără să realizez că noi doi vorbeam despre același cer și despre aceeași casă cu obloane albastre, pe care el, de la mii de kilometri depărtare, nu avea cum să le vadă. Eram absorbită de vocea lui, de visele mele și de luminile jucăușe.

- Îmi plac mult ornamentele luminoase din ferestrele de vis-a-vis de tine, mi-a spus Robert. Și moșul acela cu scara, care atârnă pe casă.

- Și mie. Dar să știi că și eu am ornamente la geamuri.

Auzindu-mă ce am spus, am realizat dintr-o dată că Robert vedea tot ceea ce vedeam eu. Cum era posibil?! El era în România, cum putea să vadă casa vecinilor mei și să o descrie atât de bine? Inima a început să îmi bată nebunește și am privit în jos pe geam. Nu vedeam nicio mașină parcată și niciun trecător, de aceea am deschis larg fereastra și am privit în jur. În colțul străzii mele, era o cabină telefonică, în care l-am văzut pe Robert făcându-mi cu mâna. Inima mi-a tresărit puternic și o forță imensă m-a trimis alergând către el. Nici nu realizasem că plecasem desculță, decât când am ajuns în curte și am simțit zăpada rece, dar nu m-am oprit. În câteva clipe eram aproape de el și, deși aș fi vrut să nu alerg și să nu îmi arăt bucuria, fugeam ca o nebună. Când am ajuns în fața lui, i-am sărit în brațe, iar el m-a strâns atât de tare, încât am crezut că mă va sufoca.

- Ce cauți aici, nebunule? Ești singur?

- Da, sunt singur.

- Of, iartă-mă, sunt grea, lasă-mă jos, văd că ai ditamai geanta...

- Nu te las, ești desculță, copilă nebună!

Robert m-a dus în brațe până sus în apartamentul meu, iar eu am stat lipită de el, profitând de acele clipe de apropiere. Când m-a lăsat jos, s-a așezat pe colțar și m-a rugat să îi aduc un pahar cu apă.

- Ce cauți aici?, l-am întrebat, nevenindu-mi să cred că se afla în sufrageria mea, cu o noapte înainte de revelion.

- Îmi era dor, mi-a răspuns el, privindu-mă serios.

- Nu ai voie să îți fie dor de mine.

- Păi nici nu îmi era dor de tine. Îmi era dor de mine.

Mi-a aruncat acel zâmbet care-i arăta gropițele din obraji, zâmbet cu care mă dezarma mereu de

toate principiile mele morale.

Aș fi vrut să îl întreb cum, ce și de ce, dar nu mai avea rost. Se afla acolo cu mine și asta era tot ceea ce aveam nevoie să știu. I-am pregătit baia și cât timp a făcut duș, am pregătit câteva gustări.

- Credeam că m-ai uitat, i-am spus când ne-am așezat la masă.
- Păi nu mai aveam mult și te uitam. Te-am căutat în fiecare femeie pe care am întâlnit-o.
- Și cum știi deja că au fost multe...
- Degeaba au fost multe. Nu am găsit în niciuna ceea ce îmi place la tine.
- Îți place ceva la mine? Nu aș fi crezut!
- Cerșetoare de complimente ce ești!
- Cu ce ai venit?
- Cu trenul.
- Tu cu trenul?! Nu-mi vine să cred!
- Nici mie, dar, iată-mă aici. Zi-mi că te bucuri.
- Nu mă bucur.
- Vrei să spui că nu îți era dor să auzi pe cineva vorbind românește?
- Nu te mai flata. M-aș fi bucurat la fel de mult dacă bâzâia o muscă în românește...
- Mincinoasă mică...

Îmi venea să îl țin numai în brațe și să îl sărut fără încetare, dar nu aveam voie. Nu îmi interzicea nimeni să fac ceea ce simțeam, în afară de dușmanul meu principal, rațiunea. Deși tot ea, rațiunea, îmi spunea că amândoi eram doi oameni liberi, că eu nu mai eram iubita lui Matei și că el se afla oricum la mii de kilometri distanță. Apoi a intervenit inima și mi-a reamintit că Matei se afla de fapt chiar în sufletul meu. Pentru că eu încă îl iubeam. Îl iertasem de mult că m-a înșelat.

După ce am mâncat, eu m-am așezat pe fotoliul meu, iar Robert s-a întins pe colțar. Cu toate că părea foarte obosit, m-a pus la curent cu noutățile din țară, povestindu-mi despre oamenii de care îmi era atât de dor.

- Cred că ești foarte obosit.
- Sunt. Haide să îmi prezinți palatul regal.

Ne-am ridicat amândoi și i-am arătat locuința mea intimă și cochetă.

- Este foarte frumos apartamentul. Dar nu e locul tău aici.
- Ba e.
- Nu te-ai săturat să te amăgești singură?
- Nu mă amăgesc. Am tot ce îmi trebuie aici, acest popor e civilizată, în curând îmi găsesc un job și o să îmi văd de viața mea.
- De ce nu scrii asta pe peretele ăsta?, a spus arătând peretele din fața patului meu. Așa vei putea citi atunci când plângi după România. Poate te ajută.
- Te-a trimis Matei să mă convingi să mă întorc la el?

Robert s-a așezat pe marginea patului și a luat o carte de pe noptieră, pe care o studia absent.

- Crezi că Matei m-ar fi trimis cu trenul? Și de ce nu ar fi venit el? Crezi că aș fi schimbat două zile trenuri ca să-i conving iubita să se întoarcă la el?
- Da, cred. Știu că ai face orice pentru el și mai știu că l-ai salvat de multe ori din neputința lui de a-și rezolva singur problemele.
- Irina, nu știe nimeni că sunt aici. Am venit pentru că voiam să văd dacă ești ok. Pentru că nu voiam să fii singură de Revelion.
- Și ca să mă convingi să vin în țară.
- Și asta.
- De ce să vin? Parcă îmi voiai binele...
- Tocmai, pentru că îți vreau binele. Pentru că nu am liniște știindu-te singură aici. În țară ai familia, ai casa ta, ai prietenii...
- Și pe Matei?
- Te iubește. Știi bine asta.
- Mă iubește, dar mă înșală, mă sufocă, îmi ia libertatea...
- O să se schimbe. De ce nu înțelegi că tu ești ceva nou pentru el? Nu a iubit pe nimeni așa. Și mai

ești și o persoană foarte complicată.

- Nu voi veni în țară. Rămân aici și îmi voi construi o viață nouă.

- Departe de tot ce iubești? Nici tu nu crezi...

Într-adevăr, tot ceea ce iubeam era în România. Viața mea era în România, unde puteam fugi oricând la mama, la prieteni, unde îi aveam pe Matei și pe Robert. Ce nebunie! Îi iubeam enorm pe amândoi! Oare exista vreo șansă să îmi treacă iubirea pentru Robert? Poate că el era doar o pasiune trecătoare. Poate că mă atașasem de el doar pentru că era omul care avea mereu grijă de mine, căruia îi păsa, care era foarte atent și mereu prezent. Involuntar îl comparam cu Matei, pe care mi l-aș fi dorit la fel de glumeț, la fel de protector, la fel de nebunatic...

- Unde dorm?, m-a întrebat Robert, întrerupându-mi gândurile.

- Păi, te las pe tine aici și dorm eu pe colțar. Așa am văzut în filme că se face...

- De ce nu dormim împreună?

Pentru că înnebunesc lângă tine?, îmi venea să-i spun. Mai dormisem lângă Robert, însă acum mi se părea total nepotrivit și foarte riscant. Eu eram vulnerabilă și ardeam ca o flacăra. Îmi era teamă să nu ajungem să facem ceva ce aveam să regretăm toată viața.

- Irina, mi-a fost dor de tine. De prietena mea cea mai bună. De singura ființă care îmi face sângele să fiarbă de nervi și care mă face să râd în hohote. Vreau să dormim împreună. Am bătut mii de kilometri și nu dorm de două zile. Sunt prea obosit și prea imun la farmecele tale, ok?, mi-a spus zâmbind, cu un ton convingător.

Și am dormit împreună. M-a îmbrățișat și a adormit adânc, iar eu nu puteam dormi de fericire.

Pentru prima dată după atâta timp nu mai eram singură. Eram în brațele unui om pe care îl iubeam mai mult decât mă iubeam pe mine. „Doamne, îți mulțumesc și te rog să mă ajuți să nu fac ceva necugetat, să nu greșesc...”

A doua zi am alergat împreună prin magazine pentru a face câteva cumpărături. Frigiderul meu era destul de gol, ținând cont că eu nu mă așteptam să am musafiri. Savuram fiecare clipă cu el și am râs pentru toată perioada în care uitasem cum se râde.

Noaptea dintre ani am petrecut-o în centrul orașului, rătăcind printre mulțimea de oameni. Focul de artificii superb și prezența lui mi-au amintit cum arătau emoțiile și fericirea.

La ora zero ne-am îmbrățișat strâns.

- Vreau să fii fericită!

- Și eu vreau să fii fericit!

- Atunci hai acasă!

Am petrecut împreună două zile frumoase, în care ne-am plimbat, am povestit și ne-am bucurat unul de celălalt. Eram mândră de purtarea mea și de autocontrolul meu, dar contrariată de purtarea lui ireproșabilă. Oare de ce venise? Oare ce voia? Oare de ce nu încerca să se apropie de mine?

Pentru că în adâncul ființei mele îmi doream să facă ceva mai mult decât să se poarte prietenește.

Dar el era prea loial, prea onest și prea dispus să se sacrifice în numele iubirii. Aș fi putut să îmi asum eu responsabilitatea unui păcat, dar îl iubeam prea mult. Nu voiam să poarte în suflet regrete și sentimentul vinovăției. Nu voiam să fiu pentru el o amintire urâtă.

Prezența lui mă făcea să mă gândesc obsesiv să mă întorc în țară. Avea dreptate când spunea că nu aș fi putut fi fericită în Germania. Încă nu eram pregătită să mă rup de Matei, de el și de tot ceea ce aveam în țară. Și poate că nu aș fi fost pregătită niciodată. Pentru că simțeam că nu aparțineam acelui loc de pe pământ, atât de departe de locurile dragi mie. Ajunsesem să mă gândesc chiar și la posibilitatea de a-i mai acorda o șansă lui Matei. Îmi puneam speranțele în faptul că o relație fericită și împlinită cu Matei, m-ar fi ajutat să nu îl mai iubesc pe Robert.

- Deci, vii cu mine acasă? Nu voi mai putea sta mult aici, mi-a spus într-o seară.

- Nu vin, Robert.

- Te implor.

- De ce să vin?

- Pentru că locul tău nu este aici! Nu vezi cât ești de singură? Ai acasă tot ce vrei, scoate-ți din cap ideea că aici vei găsi câini cu covrigi în coadă și că în România nu ai viitor. Ești o fată capabilă, vei reuși oriunde. Dar nicidecum departe de oamenii de care depinzi sufletește.

- Când vrei să pleci?

- Să plecăm. Aș vrea sâmbătă. Oare găsesc bilete de tren?

Pe cât de greu m-am decis să plec din România, pe atât de ușor am luat decizia de a mă întoarce înapoi. Decizia mea era puternic influențată de prezența lui, de dragostea pentru Matei și de dorul de țara mea. Nu i-am spus despre intenția mea de a mă întoarce în România. În dimineața următoare am profitat de faptul că dormea adânc și am plecat împreună cu vecina mea, să-i cumpăr biletul de tren. Dar am luat două bilete.

- Ești sigură că asta vrei să faci?, m-a întrebat Sybille în timp ce ne întorceam acasă.

- Da. Dar nu va fi o decizie definitivă. Nu voi renunța la tot ce am aici, poate că voi fi nevoită să mă întorc. Ai grijă de căsuța mea, dacă te rog?

- Sigur că da.

Când am ajuns acasă, Robert mă aștepta cu masa pregătită.

- Pofțiți, biletul dumneavoastră! Plecarea sâmbătă!, i-am spus, aruncându-i biletul lângă el pe pat.

- De ce nu sunt două bilete?

- Pentru că eu rămân aici.

- Ești un copil prost! De aceea te-ai grăbit să iei tu biletul? Să nu îmi dai răgaz să te conving să te răzgândești?

- Oricum nu mă răzgândeam.

- Irina, te implor! Fă-o pentru tine, fă-o pentru Matei și pentru cei pe care-i iubești.

- Cei pe care-i iubesc? Dar ei ce fac pentru mine?

Robert a sărit ca ars, s-a îmbrăcat în grabă și a ieșit pe ușă. Eu am chemat-o pe vecina mea, de care aveam mare nevoie pentru a pregăti detaliile plecării mele. Trebuia să-i dau indicații precise pentru ca ea să se poată îngriji de apartamentul meu.

- Te superi dacă îți spun ceva?, m-a întrebat ea, în timp ce împachetam pe furiș hainele pe care urma să le iau cu mine.

- Nu.

- Eu cred că Robert nu te iubește, dacă te cheamă să stai în aceeași casă cu el. Și asta e bine. Dacă el nu te iubește, se va purta normal, iar tu și Matei veți avea o șansă să vă regăsiți.

Sybille știa toată povestea despre Matei și Robert. Iar ceea ce îmi spunea, oricât de greu îmi părea de acceptat, mă încuraja să merg mai departe.

- Robert s-a purtat mereu normal cu mine. Niciodată nu s-a purtat altfel decât prietenește. Bine, poate ca un prieten mai slugarnic și mai prezent, dar decent. Iar acele faze cu îmbrățișarea, cu fluturii și cu mângâierile pe spate, cred că au fost rătăcirii de moment. Cine știe, poate că fără să îmi dau seama l-am provocat.

- Poate v-ați aprins amândoi în momente critice, poate ați descoperit lucruri comune care v-au unit, dar îți spun eu, un bărbat îndrăgostit de o femeie, nu o cheamă să locuiască în aceeași casă cu el, pentru a o vedea cum se iubește cu un alt bărbat. Unul normal nu ar suporta asta.

Sybille era o femeie matură, cu o logică sănătoasă, iar eu aveam încredere în gândirea ei. Ar fi trebuit să mă bucur ideea că Robert nu mă iubea, dar pe mine mă întrista foarte tare.

Am dus la ea un troler și o geantă cu lucrurile pe care urma să le iau cu mine, apoi m-am întors acasă.

Robert s-a întors după vreo două ore și avea o atitudine ostilă față de mine. Părea trist și evita să mă privească.

- Mai ai două zile de petrecut cu mine. Vrei să stai cu botic?, l-am întrebat.

- Tocmai. Te rog, vino acasă! Te vreau aproape.

Robert s-a așezat pe jos în fața mea și mi-a înconjurat genunchii într-o îmbrățișare.

- De ce mă vrei aproape?, l-am întrebat mângâindu-l pe păr cu un gest părintesc.

- Ca să am liniște. Să văd că ești bine...

- Robert, eram bine când stăteam la Snagov?

- Da! Erai fericită. O aveai pe Cesara, nu pot crede că nu îți e dor de ea!

- Îmi este cumplit de dor de ea!

- Atunci haide acasă. Matei te iubește. Toată lumea te iubește. Casa aceea e ca un muzeu fără tine.

Știi bine că tu ești viața de acolo. Avem nevoie de tine.

- Haide să pregătim masa, ok?

În ziua aceea Robert și-a canalizat toată energia pentru a mă convinge să plec cu el în România. Mi-a adus toate argumentele posibile și mi-a făcut fel de fel de promisiuni. Dar nu i-am confirmat că voi pleca împreună cu el.

Ultima noapte în care am dormit împreună cu Robert a fost tensionată. El era trist știind că mă lăsa în Germania, iar eu eram tristă, gândindu-mă că aveam să îl pierd. Știam deja că întoarcerea la Snagov, însemna detașarea mea de el. Trebuia să lupt să mi-l scot din inimă, altfel nu aș fi putut supraviețui în aceeași casă cu el.

La un moment dat ne-am îmbrățișat și au fost câteva încercări de a ne mângâia, dar nu duceam nicio mângâiere până la capăt, de teamă că am putea face ceva greșit.

- Robert, pe cine iubești cel mai mult pe lumea asta?, l-am întrebat, profitând de întunericul din cameră.

- Nu știi?

- Nu.

- Ba știi. Fii sinceră cu tine.

- Bine, știu. Pe Matei.

- Mă uimești. Știam că ești isteată, dar văd că te întreci pe tine. Am auzit eu că geniile au de obicei niște scâpări...

I-am întors spatele și într-un târziu am adormit.

Vecina mea îmi promisese că ne va duce la gară și pentru că bagajele mele erau în mașina ei, l-a rugat pe Robert să țină geanta lui lângă el, argumentând că are portbagajul plin cu anvelope. Pe drum spre gară, Robert m-a ținut strâns de mână și din când în când, mă privea trist.

- Te mai las o vreme și vin după tine, mi-a spus.

- Ba nu. Rămân aici.

- Nici tu nu crezi ce spui. Dacă nu te-aș cunoaște... Ah, vezi că ți-am lăsat în dulăpiorul ăla plin cu bomboane, niște bani. Știam că nu-i vei accepta nici în ruptul capului...

- De ce ai făcut asta?! Am tot ce îmi trebuie! Știi că nu suport să primesc bani de la bărbați.

- Eu nu sunt un bărbat oarecare, eu sunt prietenul tău și poate chiar un membru al familiei.

- Nu trebuia să faci asta. Măcar mi-ai lăsat cât să îmi iau un iaht?

- Ți-am lăsat ceva. Mă gândeam că poate te hotărăști brusc să vii acasă și nu ai de avion, de tren, de taxi...

L-am condus până în compartimentul lui și a trebuit să îl mint că nu pot sta până când pleacă trenul, dând vina pe vecina mea, care se grăbea să își ia unul dintre copii de la părinții ei. În acest timp, Sybille îmi urca bagajele în tren.

L-am îmbrățișat pe Robert și am simțit că mi-a strecurat ceva în buzunarul stâng al hainei. Am coborât în grabă și mi-am luat rămas bun de la vecina mea, rugând-o să aibă grijă de căsuța mea.

- Încearcă să fii fericită, nebună ce ești!, mi-a spus ea, strângându-mă în brațe.

Chiar că eram nebună. Felul în care luam deciziile dovedea asta.

Am așteptat să pornească trenul și mi-am amintit că Robert îmi pusese ceva în buzunar. Am găsit un bilețel mic, pe care l-am desfăcut curioasă. Scria "PE TINE". Mi-am amintit de noaptea trecută, când l-am întrebat pe cine iubește cel mai mult pe lume. „Deci pe mine...” Știam și asta durea îngrozitor. Dar totodată iubirea lui îmi dădea o forță nebună. Nu voiam, știam că nu trebuia, dar aveam nevoie ca el să mă iubească.

M-am așezat pe troler și m-am gândit puțin la ceea ce făceam. Îmi ascultasem inima și am urmat-o, călcând în picioare rațiunea, care a pierdut orice luptă de a mă opri din nebunia către care mă îndreptam. De îndată mi-am alungat toate gândurile chinuitoare și am pornit spre compartimentul în care era Robert. L-am surprins privind pe geam îngândurat.

- E liber locul de lângă dumneavoastră?, l-am întrebat deschizând ușa.

Robert a întors deodată privirea spre mine și când m-a văzut a rămas uimit. Avea ochii înroșiți și umezi.

În compartiment se mai afla o doamnă, care ne privea discret. Abia când mi-a văzut geanta pe umăr,

Robert s-a ridicat și m-a ajutat să bag bagajele în compartiment.

- Ești o nebună, mi-a spus încet, când m-am așezat lângă el.

- N-aș fi ratat pentru nimic în lume să te văd călătorind cu trenul, am spus râzând.

L-am luat de mână și m-am sprijinit comod pe umărul lui. Simțeam că era tensionat și foarte emoționat și că se străduia să își ascundă trăirile.

- Atât de multe mi-aș dori să îți spun... atât de multe lucruri, mi-a spus strângându-mă de mână.

- Nu trebuie să îmi spui nimic. Știu. Știu tot.

Cu siguranță, aceea a fost cea mai frumoasă călătorie a mea, cu trenul. Am râs, am dormit, ne-am jucat, am vorbit și am așteptat în gări, să schimbăm trenurile.

- Vii direct la Snagov, nu?, m-a întrebat când am urcat în trenul care ne ducea direct la București.

- Nu e cam mare coincidența să apărem amândoi?

- Nu. Crezi că o să-i pese cuiva? Vor fi așa de bucuroși că ai venit, încât nici nu vor sesiza că m-am întors și eu.

Cu cât mă apropiam mai mult de Snagov, cu atât mai mari erau emoțiile mele. Îmi era foarte dor de Matei, de fetiță, de Oli și de toți prietenii. Când am intrat pe alee, am fost întâmpinată de câinele lui Robert, un ciobănesc german care se tăvălea pe jos de bucurie că mă vedea.

- Nu pot să cred! Iubita mea s-a întors!, l-am auzit pe Matei strigând din ușa casei.

Am alergat unul către celălalt și i-am sărit în brațe. M-a ținut lipită de el câteva clipe, apoi m-a copleșit cu o ploaie de sărutări.

După câteva ore casa de la Snagov a devenit o sărbătoare, datorită întoarcerii mele. Toată lumea părea fericită, iar eu aveam impresia că nu lipsisem nicio zi de acolo.

Am dormit până după prânz, fiind obosită după călătoria lungă și după agitația din casă. Am coborât în living și pentru că i-am auzit pe Matei și pe Robert vorbind în șoaptă, m-am apropiat tiptil, oprindu-mă în capătul scării. Abia puteam auzi ce vorbeau, dar cu siguranță era ceva ce nu trebuia auzit, de moment ce șușoteau. Probabil că trebuia să aud ceea ce aveam să aud, dacă destinul m-a trimis acolo exact în acel moment. Deși mi-aș fi dorit să nu fi aflat niciodată acel adevăr.

- Nu mai insista cu asta, dacă ți-am promis, o să mă țin de cuvânt, a spus Matei convins.

- Insist pentru că nu mai vreau să am surprize, i-a răspuns Robert cu un ton nemulțumit.

- Nu o să ai. O să am grijă de ea ca de ochii din cap.

- Vorbește mai încet, nu cumva să apară!

- O iubesc enorm, frate. Nu pot să trăiesc fără ea. N-am s-o mai pierd.

- Sper. Pentru că dacă nu, data viitoare te voi lăsa să te sinucizi...

„Data viitoare te voi lăsa să te sinucizi? Deci, acesta era tot misterul călătoriei lui Robert! El venise după mine în Germania, pentru că Matei l-a șantajat cu sinuciderea?”

Simțeam că îmi fugea pământul de sub picioare, dar m-am adunat și m-am apropiat de ei. M-am trântit pe un fotoliu și nu știu în ce fel l-am privit pe Robert, dar i-a înghețat expresia feței. A înțeles că auzisem ceea ce nu trebuia.

Matei a venit imediat lângă mine și m-a îmbrățișat, făcându-mi tot felul de declarații de iubire, pe care însă nu le auzeam.

- Sunt obosită, merg să mai dorm.

- Bine, iubita. Eu merg până la birou, am ceva de rezolvat. Te iubesc. Ne vedem mai târziu. Sunt extrem de fericit că ești aici...

Am urcat în camera mea și de îndată am izbucnit într-un plâns isteric. După câteva minute, a venit și Robert și când m-a văzut plângând s-a așezat pe fotoliul din fața patului meu.

- Ieși afară, i-am spus cu un ton plin de ură, ascunzându-mi fața într-o pernă.

- Vreau să mă ascuți.

- Nu, tu o să mă ascuți!

Am sărit ca arsă și m-am apropiat de el, privindu-l de sus.

- M-ai vrut aici? Foarte bine. Asta o să te coste scump. O să îți fac viața amară!

- Oricum e amară.

- Nu destul. O să te fac să mă urăști!

- O să ai prea mult de lucru. Nu merită să faci atâta efort.

- Ieși afară din camera mea, altfel plec în secunda doi! Sau vrei să se sinucidă Matei?
- Te rog, lasă-mă să...
- Ieși afară, acum! De azi înainte, dacă nu faci tot ce spun eu și când spun eu, plec! Ai înțeles?!
- Sigur că da, maiestate! La ordinele dumneavoastră!

S-a ridicat brusc și a ieșit din camera mea trântind ușa în urma lui.

- Te urăsc!, am strigat sperând că mă va auzi.

Mi-am amintit de biletul pe care mi-l pitise în buzunarul hainei. L-am căutat în grabă, am luat un pix și am tăiat cu un x mare "PE TINE", apoi am scris dedesubt "PE MATEI!!!". Am mers în camera lui, am deschis ușa trântind-o de perete și i-am aruncat biletul în față. Robert a citit biletul și mi-a aruncat o privire dezamăgită.

- Irina, te rog să...
- Taci. Nu ești cine credeam că ești.
- Îți vreau binele.
- Pe al meu? Ești sigur de asta?
- Ce vrei să insinuezi?
- Nimic. Nu știu ce vrei tu de fapt. Ce vrei să cred, ce vrei să știu și ce vrei să nu știu? Pentru că am impresia că între noi sunt lucruri nespuse. Oricât de apropiați am fost, noi nu am comunicat deschis...

- Ce-ai vrea să știi?

- Zi-mi tu ce ai vrea să știu. Pentru că sunt sigură că dacă ți-aș pune eu întrebări, ai ezita să îmi spui adevărul.

Câteva clipe Robert m-a privit tăcut și din privirea lui se vedea că mi-a înțeles aluzia. S-a ridicat și a venit aproape de mine. A încercat să mă mângâie pe față, dar i-am respins mâna.

- Te rog să nu mă atingi. De câte ori o faci, mă rănești.
- Atunci când am avut acele rătăcirii, când fără să vreau ți-am dat de înțeles că aș putea avea pentru tine sentimente nefirești, am greșit. Au fost scăpări de moment... oamenilor li se mai întâmplă să confunde lucrurile, înțelegi?

Știam că mințea. Mințea pentru a mă convinge că locul meu era alături de Matei.

- Te înțeleg perfect, Robert.
- Țin foarte mult la tine. Și am găsit în tine ceva ce îmi lipsea. Tu nu?
- Ba da. Și eu am găsit în tine protecția părintească de care am nevoie. Cred că amândoi aveam nevoie de părinți și am confundat lucrurile...

I-am zâmbit, iar el m-a privit într-un fel care mi-a dat de înțeles că amândoi eram de acord să ne prefacem că nu exista nimic între noi, în afară de o prietenie curată.

- Prieteni?, am întrebat zâmbind.
- Până la sfârșit.

Am vrut să îl pup pe obraz prietenește, ca să-i confirm că eram prieteni și că nu aveam resentimente, însă de îndată ce mi-am lipit buzele de obrazul lui, mi-a prins capul între palme și după o clipă de ezitare m-a pupat pe frunte. Era mult prea evident că intenția lui inițială a fost să mă sărute. Și era mult prea evident că ne simțeam foarte atrași unul de celălalt și că fiecare apropiere însemna un efort supraomenesc de a nu ne iubi.

- Plec în camera mea, Robert. Vreau să mai dorm puțin.
- Somn ușor.

A făcut doi pași în spate, astfel încât să îmi facă loc să deschid ușa, iar eu m-am întors cu spatele intenționând să plec.

- Irina, crezi că mai este ceva de făcut? De îmbunătățit? Mă refer la relația noastră...
 - Da. Să ne străduim să ne mințim mai bine. Să fim mai convingători, am spus fără să gândesc.
- Am ieșit din camera lui fără să privesc în urmă și am adăugat în jurnalul meu încă un episod din poveste...

